

Dumnezeu te iubește și pe tine!

ALTE MIRACOLE ALE STRĂZII

Cheri Peters

cu Sophie Berecz

Traducere:
Luminița Emilia Mohora
Cristinel Sava

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETERS, CHERI

Dumnezeu te iubește și pe tine / Cheri Peters; trad.:

Luminița Emilia Mohora și Cristinel Sava - Câmpina: Zappy's, 2006

ISBN (10) 973-7874-10-2 ; ISBN (13) 978-973-7874-10-8

I. Mohora, Luminița Emilia (trad.)

II. Sava, Cristinel (trad.)

28

Corectura: Luminița Emilia Mohora

În această carte, unele nume au fost schimbate pentru protejarea persoanelor în cauză.

Cuprins

Dedicatie	4
Cuvânt înainte	5
1. Decizia	7
2. Mărturia	14
3. Luminile Nordului	27
4. Uși deschise	35
5. Ostaticii de pe strada Banning	40
6. Încredere în Dumnezeu în timp de restriște	47
7. Hope TV	59
8. Nu e treaba ta	65
9. Nu m-aș întoarce înapoi	76
10. Jocul cu focul	79
11. Retrogradarea	85
12. Plăcintă cu ananas	90
13. Dansând pe Marea de Cristal	99
14. Oricare ar fi greșeala mea	104
15. Vindecarea	115
16. Povestea lui Dumnezeu	122
17. Piesa care lipsea	130
18. Lance	136
19. Tâlhar pe un drum lăuntric	148
20. Tailanda	158
21. Pattaya	174
22. Descoperă Puterea	184
23. De cealaltă parte a mesei	191
24. Pe orice cale posibilă	199
25. Un ambasador ieșit din tipare	205
26. Tot cerul se bucură	216
Apendice	220

Dedicație

Această carte este dedicată tuturor celor care mi-au permis să fiu o parte din vindecarea lor. Mă rog ca voi să continuați să Îi permiteți lui Dumnezeu să vă conducă în tot adevărul – și pe urmă mergeți de spuneți și altora cum v-a condus și cum v-a vindecat El pe voi.

Cuvânt înainte

În timp ce citeam manuscrisul acestei cărți, primul lucru care m-a izbit mai presus de toate, a fost dragostea profundă pe care Cheri Peters o are pentru umanitatea decăzută. Cheri îi privește pe oameni într-un mod cu totul diferit decât o fac cei mai mulți dintre noi. Ea vede copii ai lui Dumnezeu în aceia pe care cei mai mulți dintre noi îi consideră a fi abandonati, proscriși, paria ai societății. Ea recrutează și înrolează în servicii utile asemenea persoane, despre care chiar cei mai mulți dintre creștini ar spune că sunt nepregătite și nepotrivite.

Motivul pentru care Cheri este capabilă să îi privească pe oameni în felul acesta este că ea “a trecut pe acolo, a făcut la fel ca ei.” Abuzată și respinsă în propriul cămin, Cheri a crescut pe străzile Californiei de Sud unde a fost introdusă în lumea bandelor, drogurilor și sexului. Dacă merită cineva să fie privit ca un delicvent și ca un proscris, aceea este Cheri – în timpurile de atunci.

Astăzi, Cheri este o soție și mamă iubitoare și o creștină consacrată. Ea conduce True Step Ministries, o organizație creștină non-profit a cărei misiune este aceea de a oferi ajutor aceleiași categorii de oameni din care, cândva, a făcut parte ea însăși.

O cunosc pe Cheri de mai mulți ani. Cred că mă aflu în siguranță cu afirmația că amândoi ne considerăm reciproc prieteni buni. Mă aflu sub o considerabilă presiune – luptându-mă să mă las suficient de atras pentru a putea pleca de la serviciu pentru două săptămâni de călătorie – când Cheri a venit cu întrebarea dacă aş putea scrie acest cuvânt înainte la cartea ei. Așa că i-am răspuns că o să răsfoiesc manuscrisul suficient să îmi fac o părere. Dar povestirile m-au captivat atât de tare, că am început

să le citesc în întregime, cu repeziciune, pe fiecare în parte. Și cred că în același fel te va afecta și pe tine cartea aceasta!

Slujirea lui Cheri este un exemplu din zilele noastre de misiune divină de “a căuta și salva ceea ce era pierdut.” Sper că, atunci când vei termina de citit cartea ei, și tu vei fi înțeles viziunea ei de a salva umanitatea pierdută.

Marvin Moore, editor

Sign of the Times

Decizia

Nici vorbă!” am exclamat șocată de uimire. “Socrii mei nici măcar nu cunosc trecutul meu.” Mă holbam la pastor de parcă îmi ceruse să fac imposibilul. “Nici oamenii cu care lucrează soțul meu la filarmonică, nici cei de la școala la care merge fiica mea și nici vecinii noștri. Cum pot să le povestesc tuturor despre asta și să mă aștept de la ei să mă placă în continuare? Dacă nu au să mă mai primească în biserica lor sau chiar în casele lor? Dacă nu au să mă mai vrea să aibă de a face cu mine?”

“Roagă-te cu privire la aceasta!” a spus pastorul Stan, în timp ce un zâmbet încrezător îi înflorește pe față. “Lasă ca aceasta să se decidă între tine și Dumnezeu,” spunea zâmbetul lui. Pastorul știa că Dumnezeu avea să mă conducă în așa fel ca să împlinesc voia Lui.

“Chiar dacă Dumnezeu Însuși mi-ar cere să spun această povestire în fața întregii biserici, nu aş face-o,” murmuram eu către mine însămi după ce ne-am despărțit. “Este o poveste mult prea urâtă.” Cunoșteam pe unii din biserică ce aveau să mă judece foarte aspru dacă aflau din ce mediu proveneam.

În acea seară la cină, mai mult m-am jucat cu mâncarea, privindu-l pe soțul meu Brad. *El ce părere ar avea?* m-am întrebat. *El m-a sprijinit întotdeauna. Se pare că trecutul meu nu l-a deranjat niciodată.* Îl întrebam de câteva ori dacă a experimentat vreă neplăcere din pricina trecutului meu, dar de fiecare dată răspunsul a fost: “Nu te-am cunoscut atunci. Eu te știu doar cum ești acum.”

Mi-am făcut curaj să îi dezvălui ceea ce mă frământa. “Brad, pastorul Stan m-a rugat să-mi povestesc experiența în fața comunității.”

“Experiența ta?” a răspuns el. “Ce înseamnă aceasta, mai exact?”

“Înseamnă că va trebui să merg să stau în fața întregii adunări și să vorbesc despre viața mea, despre abuzurile copilăriei mele, despre anii petrecuți pe stradă, cum L-am întâlnit pe Dumnezeu și cum mi-a schimbat El viața.” Am zâmbit cu timiditate și am ridicat din sprâncene. “Deci, tu ce crezi?”

“Deci, ce crezi *tu*? m-a întrebat el fixându-mă cu o privire plină de afecțiune și preocupare.

Am zâmbit. Încercam să îl determin pe Brad să ia el decizia în locul meu. El, însă, mă încuraja să îmi asum responsabilitatea pentru decizia mea, oricare ar fi fost ea. Aceasta nu era o cale mai ușoară, dar l-am apreciat pentru faptul că nu m-a dat la o parte, ca să decidă el pentru mine.

“Nu prea știu ce să cred,” am început eu. “Știu că unii oameni mă vor susține, dar mi-e teamă că cei mai mulți dintre ei nu au să mă mai accepte după aceea. S-ar putea ca ei să nu mă mai placă deloc după ce vor afla povestea vieții mele din trecut.” Am înfipt furculița într-o tulpină de broccoli.

“Tu îți spui experiența ca să te placă oamenii?” m-a îmboldit el.

“Nu, dar mă tem că singură îmi pregătesc terenul pentru a fi respinsă.” Mi-am ridicat privirea din farfurie. Doream ca Brad să îmi spună să nu mă mai gândesc la problema asta, să nu îmi mai fac griji cu privire la ea.

El, însă, era tăcut.

Poate că acesta este răspunsul la rugăciunea ta, Cheri, m-a izbit un gând. De patru ani de zile îi tot ceri lui Dumnezeu să te plaseze într-o lucrare de slujire. Vrei cu disperare să lucrezi pentru Dumnezeu. Vrei să le spui și altora cât de deosebit este Dumnezeu: cum schimbă El viețile oamenilor, fără să aibă importanță proveniența acestora sau cine sunt ei, sau ce au făcut. M-am uitat la furculiță și am zâmbit. Doamne, Tu m-ai condus până aici. Am privit la vasele mele, la fotografiile de pe frigider cu membrii familiei și prietenii, la toate consolările ce le oferă un cămin călduros ca al meu. Dar aș da orice ca să Îți slujesc Ție. Cât de des am visat să devin misionar după ce am auzit relatate povestiri captivante despre viața din câmpul misionar! M-am gândit chiar că aș putea să predau engleza în China, să lucrez cu orfani în Africa sau să predau cursuri de Biblie în cine știe ce țărâm îndepărtat – în orice fel m-ar fi putut folosi Dumnezeu.

Oare acesta este modul în care ar putea să înceapă totul? m-am întrebat.

“Brad, dar dacă merg și spun experiența,” mi-au scăpat cuvintele, “și ne schimbă complet viețile? Dacă Dumnezeu ne conduce într-o activitate de slujire? Dar dacă . . .” Am privit întrebător cu ochi măriți de nedumerire.

“Cheri, nu te precipita așa! Nu ți s-a cerut altceva decât să vorbești la biserică.” A zâmbit, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Eu am încuviințat dând din cap, recunoscătoare pentru logica lui.

În seara aceea m-am rugat pentru teama de respingere pe care o simțeam, pentru nesiguranța mea și îndoiala pe care le aveam în legătură cu a spune altora povestea vieții mele. Rezemată cu spatele de pernă, m-am gândit la ceea ce îmi spusese Brad cu privire la îngrijorarea mea dacă oamenii au să mă mai placă sau nu. În sufletul meu știam că Dumnezeu vrea să împărtășesc minunile pe care le făcuse în viața mea, dar în mintea mea am încercat să Îi prezint lui Dumnezeu fiecare motiv pentru care o viață atât de personală, de murdară și de urâtă nu ar trebui să fie dezvăluită.

“Cheri, să povestești altora viața ta, nu înseamnă să le spui despre tine,” părea că spune Dumnezeu. Deși nu auzeam în mod concret vocea Lui, învățasem să o recunosc. “M-am ocupat de viața ta atunci când eram pe cruce. Tu ești iertată pe deplin. Viața ta este curată și cu totul nouă. În Hristos, tu ești o creatură nouă – un copil al lui Dumnezeu. Trecutul tău este exact ce auzi – trecut. Este iertat, îngropat în cea mai adâncă mare. Când spui altora de unde ai venit și când le împărtășești toate miracolele pe care le-am lucrat în viața ta, tu mă dezvinovățești, mă aperi pe Mine. Astfel tu le spui altora că există speranță, că nimic nu este prea greu pentru Mine ca să vindec, că Eu sunt un Dumnezeu al minunilor.

“Brad, ești treaz?” am întrebat în întuneric. Ceea ce tocmai descoperisem era mult prea important ca să păstrez doar pentru mine. Știam că dacă dormea, trebuia să îl trezesc. Eram mult prea încântată ca să aștept până dimineață să îi spun ceea ce credeam că zisese Dumnezeu.

“Ce s-a întâmplat?” a întrebat el somnoros.

“Dumnezeu tocmai m-a ajutat să înțeleg de ce trebuie să dau mărturie povestind despre viața mea. Ca să fie reabilitat caracterul lui Dumnezeu,

ca să afle oamenii că El încă face minuni și că El este în continuare implicat intens în viețile noastre. Nimeni nu este în afara puterii de cuprindere a lui Dumnezeu, nici o problemă nu este prea mare pentru Dumnezeu ca să nu poată să o rezolve și Dumnezeu ne iubește pe deplin. El s-a ocupat deja de caracterul meu, pe când era la cruce. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Isus, ca să moară pentru păcatele mele. Când Dumnezeu se uită la mine, mă vede ca și când nu aș fi păcătuit niciodată. Acum, abia aștept să spun oamenilor despre Dumnezeu și minunile Sale.” M-am oprit pentru o respirație adâncă, vădit necesară.

“Sunt foarte mândru de tine, Cheri,” a mormăit Brad alunecând din nou în brațele somnului.

Dimineața următoare l-am sunat pe pastorul Stan. “Aș fi încântată să povestesc experiența mea,” i-am spus.

“Ce a intervenit? Tonul tău este cu totul diferit față de ultima dată când am stat de vorbă.”

“Dumnezeu vrea ca eu să îi ajut pe alții să Îl vadă așa cum este în realitate – un Dumnezeu al iubirii.” I-am spus despre rugăciunea mea și ceea ce mi-a răspuns Dumnezeu.

“Grozav! Am să te programez să vorbești în fața bisericii în două săptămâni de acum.”

Timpul a zburat și mi-am dat seama că nu pregătisem nimic. Detaliile povestirii mele erau clare, dar anxietatea îmi puneia piedici.

Dacă oamenii mă vor judeca? Va trebui să încep cu un mesaj prin care să le atrag atenția să nu îi judece pe alții. Asta îmi va fi de ajutor. Isus i-a învățat pe urmașii Săi să nu judece pe nimeni. De asemenea, El a accentuat faptul că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Acum, eu sunt aproapele lor în mod concret.

Am petrecut o noapte întreagă căutând în Biblie, în cărți creștine și chiar salvând materiale de pe internet. Aveam opt pagini de informație despre a nu-i judeca pe ceilalți. Am citit materialul în întregime și m-am simțit încrezătoare că era suficient.

Când, am auzit din nou Vocea aceea. “Cheri, acum vreau ca tu să studiezi ceea ce ai scris.”

“Eu? Dar eu am strâns toată informația aceasta pentru ei.”

“Da, tu. Nu te pot folosi ca o unealtă eficientă dacă tu îi judeci pe ei.” Aproape că puteam să simt zâmbetul din mesajul Lui.

M-am rezemat pe spate bucurându-mă cu voce tare: “Îmi place felul în care mă înveți Tu, Doamne,” am îngăimat. M-am gândit la orele de efort sincer pe care le-am petrecut încercând să educ viitoarea mea audiență. În schimb, tocmai eu eram cea care avea nevoie să fie educată, să fie pregătită. “Îți mulțumesc pentru că nu ai permis să mă înșel singură,” am șoptit, “și pentru disciplina pe care mi-o aplici mie, copilului Tău.”

M-am trezit devreme în dimineața discursului meu. Am petrecut ceva timp în rugăciune și citind din Psalmi pentru liniștire, apoi m-am îmbrăcat. Pentru că aveam emoții, doream să arăt cel mai bine cu putință. Părul îmi stătea aranjat perfect. Hainele mi se potriveau de minune. Întregul aranjament al feței era grozav. Brad se trezise devreme și pregătise micul dejun.

“Uau, Cheri, arăți grozav!” Brad mi-a întors atât zâmbetul cât și îmbrățișarea.

“Știu,” am spus râzând zgomotos.

“Replica asta este ceva ca un mulțumesc?” a întrebat Brad.

“Este ceva specific femeilor, să arăți bine, vine ca un plus. M-aș fi putut pregăti și totuși să arăt groaznic.” Am râs amândoi.

Brad, Jaci și cu mine am plecat cu mașina spre biserică. În interior, eram străbătută de emoții de bucurie văzându-i pe Brad și Jaci, îmbrăcați în hainele de biserică, râzând unul cu altul. Am reflectat la povestirea pe care aveam să o spun curând, în comparație cu viața pe care o am acum. *Ce diferență*, am gândit. *Brad este un prieten și un soț atât de bun! Jaci, în vârstă de șapte ani, este tot ceea ce aș fi putut spera să fie un copil.* Mi-am amintit de momentul în care Brad și-a făcut apariția în sala de naștere îmbrăcat în costumul cu frac, după ce plecase mai devreme de la un concert televizat pentru că eu intrasem în travaliu. Personalul de la spital l-a tachinat pentru că se gătise special pentru acea ocazie. Am atâtea amintiri plăcute acum, mulțumită acestui bărbat. Mulțumită lui Dumnezeu.

“Mamă – alo!” Jaci a repetat aducându-mă înapoi, în prezent.

“O, scuze, mă gândeam la cât de binecuvântată sunt cu voi doi.”

“Sigur că ești binecuvântată,” a răspuns Brad, în timp ce mașina se oprea în parcare a bisericii care era plină de mașini. Simțeam cum mi se

strânge stomacul și palmele începeau să transpire. Am rostit o rugăciune rapidă și am intrat în foaier.

“Bună, Cheri, Brad și Jaci. Mă bucur să vă văd.” Pastorul Stan ne-a salutat cu căldură. “Am decis să facem mai întâi rebotezările. Va fi Mindy, Mike și tu, Cheri. În timp ce noi vorbim acum, ei deja se pregătesc. Poți să mergi și tu lângă Mindy, în camera copiilor.”

“Am uitat complet de rebotezare,” am mărturisit și m-am grăbit pe coridor. M-am schimbat rapid într-un costum de botez și am stat în picioare pe culoar ascultându-l pe pastorul Stan vorbind despre botez.

“Botezul este o demonstrație publică a morții față de eul vechi și a noii vieți în Hristos,” l-am auzit explicând.

Doream de mult timp să fiu rebotezată. Cu câțiva ani în urmă părăsisem biserica, și întoarcerea a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Să mă cobor din nou în apa botezului, era felul meu de a spune “Te iubesc, Doamne. Nu mai vreau să plec niciodată.”

Acorduri clare de trompetă solo au răsunat în biserică. Era Brad cântând pentru momentul de muzică specială. Pastorul Stan a gesticulat către mine să îl urmez în bazinul de botez.

În timp ce pășeam încet în apă, pastorul Stan a anunțat: “Aș vrea să îi rog pe toți aceia care doresc să își arate sprijinul lor față de decizia lui Cheri de a fi rebotezată, să se ridice în picioare.”

Mi s-a părut că întreaga adunare s-a ridicat în picioare. Răspunsul m-a copleșit în timp ce priveam lung la fețele celor care alcătuiau noua mea familie a bisericii. Și apoi, cu coada ochiului am văzut pe Brad și Jaci susținându-mă din priviri. Am experimentat cel mai incredibil sentiment, acela de a face parte dintr-o familie – referindu-mă la ambele, propria mea familie, ca familia mică și marea familie a bisericii. Pastorul Stan m-a coborât în apă. Când m-am ridicat, simțeam că vreau să strig de bucurie. Am un soț minunat, o fiică minunată, o minunată familie a bisericii și un Mântuitor minunat.

“Ai zece minute până când vei veni să povestești experiența, Cheri. Crezi că este de ajuns? m-a întrebat în șoaptă pastorul Stan.

Am înghițit cu zgomot. “Desigur.”

Nu! Nu puteam să cred. Nu aveam un uscător de păr, o perie, ceva pudră, și nici măcar un rând de lenjerie de schimb. Ce o să mă fac? Panica

creștea punând stăpânire pe mine până când am auzit din nou acea șoptire familiară:

“Cheri, lucrul acesta nu are legătură cu părul tău sau cu felul în care arăți, ci cu dragostea mea pentru tine. Nu despre tine este vorba, ci despre Mine.” Prezența lui Dumnezeu mi-a împrăștiat temerile.

Altă lecție învățată.

Am auzit pe cineva venind pe coridor și am scos capul pe ușă. Era pastorul. “Pastore Stan, îmi puteți împrumuta pieptenul dumneavoastră?” am întrebat.

“Asta este tot ce am, dar poți să îl folosești,” a spus pastorul Stan, ușor încurcat. Mi-a înmănat un pieptene mic și negru. Am încercat cât am putut de mult să îmi rearanjez părul, dar nu am reușit mai mult decât făcusem deja. “Te rog, vorbește prin toate greșelile mele,” m-am rugat, “și continuă să mă înveți indiferent ce ar presupune aceasta.” Am înghițit, am tras aer adânc în piept și am mers către amvon – unde vieții mele i se pregătea o nouă schimbare.

Mărturia

In timp ce povesteam experiența mea, stând pe platformă cu părul ud care îmi înmuia umerii, mă așteptam să văd dezaprobare și repulsie pe fețele oamenilor. Eram sigură că cei ce mă ascultau aveau să mă judece. În schimb, aproape că am văzut lacrimi în ochii tuturor. În scurt timp, nu mă mai simțeam ca o persoană care ține o prezentare, ci mai degrabă simțeam că vorbesc inimă către inimă, având încredere în familie și prieteni care voiau să asculte.

Am spus celor din audiență că încă de când am fost născută, nu am fost dorită niciodată. Mama mea avea 14 ani și a încercat să își provoace avort de șase ori, în șase ocazii diferite. Totuși, m-am născut. Îmi amintesc, copil fiind, cum încercam să o fac pe mama să mă placă. Credeam că dacă reușeam să devin mai isteată, mai drăguță sau mai simpatică, avea să mă iubească. Dar nimic nu a mers.

Tatăl meu era alcoolic și ne-a abuzat sexual atât pe mine cât și pe surorile mele. Până la vârsta de 4 ani, învățasem să nu mă mai gândesc la ce se întâmpla sau la ce simțeam. Mi-am dat seama că oricum, eu nu contam. Am fost neglijată, disprețuită, molestată, trimisă în Canada să locuiesc cu niște rude, molestată și acolo, și apoi trimisă din nou acasă, unde încă o dată mi s-a spus că nu eram dorită.

La școala elementară am intrat în lumea drogurilor, alcoolului și sexului. După ce am rămas însărcinată la 12 ani, am născut doi gemeni morți. Nu am știut niciodată cine a fost tatăl lor. Familia mea, care își dorea să mă vadă ieșită din casa lor, m-a forțat să mă căsătoresc cu prietenul meu. La vârsta de 13 ani, m-am căsătorit cu un băiat de 21 de ani. Două

săptămâni mai târziu, el s-a înrolat în armată. Căsătoria a durat mai puțin de șase luni. Neavând nici un alt loc în care să merg, am început să trăiesc pe stradă. Am fost luată și purtată de colo-colo de către “îngrijitori” – criminali, toxicomani și răufăcători. Am lucrat ca dansatoare în baruri de strip-tease și am ajuns dependentă de heroină. Am fost răpită de o bandă de motocicliști și bătută și violată cu cruzime. Am văzut răul atât în clasele de oameni bogați cât și printre cei săraci. Nimeni nu părea real, fără să aibă mai multe fețe. Nici un loc nu era sigur. Cuprinsă de disperare, fără motive să îmi continui viața, am încercat să mă sinucid. Dumnezeu a intervenit.

Am întâlnit o femeie, Donna, care mi-a arătat ce înseamnă dragostea necondiționată. Pe măsură ce îi povesteam aspectele neplăcute ale vieții mele, încercând să fac dovada că sunt o persoană cu neputință de iubit, ea a ascultat. Ea m-a adus la picioarele lui Hristos. Prin Donna, Dumnezeu a devenit foarte real pentru mine. El mi-a oferit un nou început precum și dragostea, acceptarea și siguranța după care tânjeam.

Am început recuperarea. A fost un proces îndelungat cu căderi și victorii. Am învățat să scriu și să citesc, căci părăsisem școala în timpul clasei a șaptea. Am absolvit programul școlar și am devenit asistentă medicală. Una din primele mele slujbe la spital a fost să mă ocup de copii cu sindromul Down. Pentru prima dată în viața mea, cu excepția Donnei, m-am simțit iubită. Acei copii mă iubeau la nebunie. Primul lucru pe care am să-l fac în Ceruri, o să fie găsirea acelor copii pentru a le mulțumi. Ei au făcut pentru mine, mai mult decât ar fi putut face oricine altcineva.

Am început să frecventez biserica, dar nu am spus nimănui despre trecutul meu. Am luat aminte la felul în care se îmbrăcau femeile și la felul cum își aranjau părul. *Pot să fac asta*, mi-am spus, așa că am început să arăt în felul în care “se presupunea” că trebuie să arăt. La vârsta de 23 de ani, mă pretindeam o bună creștină, dar încă nu știam cum să mă port. Cineva mi-a spus că trebuie să învăț să mănânc sănătos. Eram atât de dornică să fac ceea ce este bine, încât am mers la un seminar despre sănătate. M-am așezat pe rândul din față și am luat notițe. Prezentatorul vorbea cu autoritate.

“Nici un păcat nu este mai rău decât altul,” spunea el. “Să mănânci un hamburger este la fel de greșit ca și când ai merge la un bordel.” *Eu*

mănânc hamburgeri, mi-a venit în minte. Asta înseamnă că nu fac progrese în umblarea mea creștină? Poate că mă înșel. Am mers acasă și am plâns cu amar. Mă mințisem tot timpul până în acel moment? Cine sunt eu ca să cred că Dumnezeu mă iubește?

Atunci Dumnezeu m-a făcut să îmi aduc aminte de ceva. M-am văzut la o casă de toxicomani, zăcând pe podeaua din baie, sub efectul unei supradoze de heroină. Ceilalți toxicomani au încercat să mă resusciteze. Pierdusem controlul sfincterelor și era cu adevărat o imagine sordidă. “Te iubeam pe când zăceai în acea baie pe podea, întinsă în propria-ți murdărie,” l-am auzit pe Dumnezeu spunând. “Te iubesc și acum. Dragostea mea nu este oferită numai atunci când te comporți sau arăți suficient de bine, sau atunci când devii creștină, nici doar atunci când crezi tu că arăți și te comporți ca o creștină. Te-am iubit mereu și te voi iubi mereu. Eu sunt Părintele tău adevărat – tu ești copilul meu.” Știu că Dumnezeu ne iubește într-un mod pe care nu vom fi niciodată capabili să îl înțelegem. Sunt atât de mândră de El și de ceea ce face El: poate să ia pe cineva ca mine și să îi dea o viață incredibilă.

Cineva m-a întrebat odată: “Dacă vreau să fiu atât de sincer pentru a putea face o schimbare în viața cuiva, ce ar trebui să spun? Ce să îi spun unui alcoolic sau unei persoane de pe stradă?”

La început nu am știut ce să răspund, așa că m-am rugat câteva săptămâni în legătură cu aceasta. Apoi, Dumnezeu mi-a spus în mod clar: “Transmite-le că până nu reușesc să iubească pe cei din propriile familii și biserici, să nu spună nimic.” Când poți iubi cu adevărat persoanele care îți sunt cele mai apropiate, cu toate defectele lor, atunci poți iubi pe oricine. Dar noi trebuie să învățăm cum să iubim. Mor oameni pentru că nu sunt iubiți. Eu însămi mă aflu pe moarte din lipsă de iubire. Dragostea este un lucru important. Dumnezeu spune că trebuie să Îl iubim cu toată inima și apoi, să ne iubim unii pe alții. Dar poate vei întreba: “Cum învăț felul în care să iubesc?” Învățăm prin ceea ce facem pentru a-i servi pe alții, prin a le îndeplini o mână. Dacă veți încerca să învățați în orice alt fel decât acesta, va fi ca și când ați vrea să învățați să înotați urmând un curs prin corespondență. În cei zece ani pe care i-am petrecut pe stradă, nimeni nu mi-a adresat un cuvânt referitor la Isus. Când m-am alăturat bisericii, am crezut că absolut toți vor fi cinstiți, onești și plini de afecțiune. Dar m-am

înșelat. Cu toții avem nevoie de vindecare. Îmi iubesc biserica, dar există o mulțime de dureri și aici. Dumnezeu ne cheamă să ne iubim unii pe alții.

După relatarea experienței mele și imnul de închidere, am mers către foaier pentru a da mâna cu oamenii în drumul lor spre ieșire. Dar nici unul dintre ei nu s-a oprit numai la a da mâna cu mine, ci m-au cuprins și m-au îmbrățișat. Unii dintre ei plângeau, alții mi-au relatat pe scurt povestea lor și durerile lor. Un editor din New York s-a auto-prezentat. “Te-ai gândit vreodată să scrii despre viața ta? Noi am fi foarte interesați.” *Cum?* m-am gândit eu. *Soacra mea încă nu știe nimic despre trecutul meu.* Pastorul unei alte biserici m-a rugat să vorbesc săptămâna care urma la biserica localității învecinate, Caldwell. A durat aproape o oră până ce am dat mâna cu toți și am stat de vorbă cu ei.

Luni am primit un apel telefonic de la o persoană ce reprezenta o editură locală. “Am auzit că îți relatezi povestea vieții la biserică,” a spus el. “Noi am fi interesați să o publicăm.”

“Cine, eu? E incredibil,” am exclamat. “Sunt onorată. Dar, ah, așteaptă, soacra mea nu știe nimic despre lucrurile acestea. Nu știu dacă voi putea să aștern totul pe hârtie. Va trebui să mă gândesc la aceasta.”

Sunt căsătorită de opt ani cu un bărbat care a fost cercetaș de la vârsta de 18 ani. Mama lui este violonistă într-o orchestră simfonică și a fost o muziciană talentată toată viața ei. Tatăl lui a fost la un moment dat ambasador al Statelor Unite în Bangladesh. Ei nu cunoșteau trecutul meu, viața aceea pe stradă marcată de dependența de droguri.

Care ar fi reacția ei?

M-am tot gândit la asta în mintea mea.

Știam că fuseseră momente când am simțit că nu eram ceea ce sperase ea. Dacă avea să afle trecutul meu, știam că avea să fie foarte dezamăgită. “Doamne, ce să fac? m-am rugat.

“Scrie povestea vieții tale, împartășește experiențele tale și speranța care o vei da oamenilor, va schimba vieți,” am simțit că îmi spune Dumnezeu. “Toate acestea nu te au pe tine în centrul atenției, îți amintești? Ci, pe Mine, ceea ce am făcut Eu pentru a schimba vieți”.

Brad și cu mine am vorbit și ne-am rugat în legătură cu acest lucru, luând în considerare toate aspectele. Nu aveam lucruri plăcute despre care

să scriu. Familia mea ducea o viață total dezordonată, dar nu voiam să îi rănesc. Pe de altă parte, se părea că oamenii vor beneficia de mărturia mea, mai ales dacă mă concentram pe harul lui Dumnezeu și capacitatea Lui de a ne vindeca. Am căzut de acord să scriu cartea, dacă va fi cu adevărat o carte despre Dumnezeu.

Editorul a numit un scriitor cu experiență să mă susțină în scrierea cărții și să-mi ofere ajutor. Am lucrat împreună pentru un număr de luni, dar nu am reușit să cădem de acord asupra elementului central al cărții. Într-un final i-am spus editorului că voi scrie cartea singură, în ciuda faptului că nu aveam experiență la scris. Am reușit să schitez o primă variantă și am predat-o editorului. Ei au sugerat să primesc ajutor pentru finalizarea ei și au numit un student să lucreze cu mine.

Grozav! Am pierdut șansa de a avea cartea scrisă de un profesionist și acum sunt blocată cu un amator, am gândit.

Dar L-am simțit pe Dumnezeu reasigurându-mă. “Eu pot să te ajut să scrii cartea aceea. La urma urmei, Eu Însuși am scris o carte – și se prezintă încă foarte bine!”

S-a dovedit până la urmă că studentul a înțeles viziunea mea și m-a ajutat să realizez o versiune revizuită. Rezultatul a fost exact cel așteptat de mine și cartea a fost publicată.

În acest timp, am participat la întâlnirile unui grup de sprijin la care participau și alți autori creștini. Fiecare avea lucrurile sale personale: dependențe sexuale, probleme de mânie, probleme cu capacitatea de a se controla și multe altele. I-am întrebat: “Cum puteți să vă simțiți vrednici de a scrie pentru Dumnezeu?”

“Nu ajungi la nivelul acela niciodată, Cheri,” mi-a răspuns unul dintre ei. “Faci asta pentru că ai primit o chemare să o faci. El te va însoți la fiecare pas pe întregul drum. Când scrii, nu spui că acum le ai pe toate, le faci pe toate.” Când cei din grupul meu se loveau de greutăți, nu le tratau ca pe ceva care să îi dea înapoi. Greutățile nu erau altceva decât un alt lucru de prezentat lui Dumnezeu, un alt lucru care trebuia rezolvat, un alt lucru la care trebuia renunțat.

În timp ce scriam cartea și participam la întâlnirile grupului meu de sprijin, a devenit clar că Dumnezeu va fi de partea mea, conducându-mă prin întregul proces. Am experimentat vindecare cu ajutorul ambelor căi.

A trebuit să recunosc față de mine însămi adevărul despre trecutul meu, despre ceea ce Dumnezeu vrea să spună atunci când declară: “Trecutul tău este iertat.”

A doua oară când am prezentat experiența vieții mele, în altă biserică, pastorul a filmat întregul program. Înainte să încep, o față pe nume Wendy a intrat în biserică și s-a așezat pe rândul din spate. Brațele îi erau acoperite de tatuaje. La finalul prezentării, s-a apropiat de mine la ușă, plângând ca un copil. Îi curgea nasul și era atât de înecată de plâns că nu putea să rostească clar ceea ce dorea să îmi spună. Am recunoscut acea revărsare de sentimente și am sperat că simte că, în ciuda tuturor problemelor ei, Dumnezeu o iubește. Am rămas îmbrățișate pentru un timp îndelungat.

Pastorul m-a abordat apoi și am aflat că el conducea un post de televiziune numit *Hope TV* (*Speranța TV*). “Ai fi interesată să realizezi o emisiune televizată?” m-a întrebat el. M-am holbat la el de-a dreptul.

“Glumiți?” am bâiguit eu. “Nu am nici un fel de experiență cu transmisiile de televiziune.

“E în regulă,” a spus pastorul. “Te vom învăța noi.”

“Desigur,” am răspuns. *Îți mulțumesc, Doamne, pentru încă o ocazie de a lucra pentru Tine.* Am fost de acord să realizez programul.

Pe măsură ce timpul trecea, am fost chemată să vorbesc la tot mai multe biserici, la școli locale și adunări ale tinerilor. Telefonul a început să sune în mod regulat pentru a primi întrebări și solicitări. “Ai putea să vii să stai de vorbă cu fiica mea de 13 ani?” m-a întrebat o mamă. “A intrat într-o bandă și aș vrea să iasă de acolo.” O altă persoană suna pentru ajutor. “Am o problemă cu imaginile porno de pe internet, nu mă pot opri să le vizionez și nu știu ce să fac.” “Mă poți ajuta să intervin în viața fiului meu de 30 de ani care consumă droguri?” întreba altcineva. “Eu fac crize de furie și lucrul acesta îmi afectează relațiile. Ce pot face?” “Soția mea este pe punctul de a mă părăsi pentru că sunt obsesiv și îmi vine să mă sinucid.” Întrebări grele. Pe măsură ce oamenii mă contactau, stabileam o relație de prietenie. Deși lucram ca asistentă de psihiatrie, în ceea ce privește serviciul meu regulat, voiam ca noua mea lucrare de slujire să fie centrată pe dimensiunea spirituală. Aveam propriile probleme de recuperare, dar puteam oferi orientare spirituală și încurajare. Erau oameni

disperați care aveau nevoie de speranță și de cineva care să le spună că Dumnezeu îi va salva.

“Doamne, doresc să fac parte dintr-o lucrare de slujire dedicată Ție,” m-am rugat. “Vreau să vorbesc despre Tine și despre ceea ce se întâmplă când oamenii își predau viața cu totul Ție.” Mă rugam de patru ani de zile ca să fac parte dintr-o lucrare de slujire, să fac ceva pentru Dumnezeu. Auzisem diferite persoane vorbind în biserica mea despre lucrarea de slujire în care erau implicate și tânjeam să fac parte din echipa lui Dumnezeu. Don, un misionar, autor și pastor, îmi povestise despre aventurile sale din timpul celor 30 de ani de activitate în Africa și Brazilia ca plantator de biserici. Își crescuse copiii în diferite părți ale lumii. Odată mi-a povestit despre un trib din Brazilia, în mijlocul căruia a trăit, acolo unde Amazonul se varsă în ocean. Valurile erau mari acolo unde întâlnea apele oceanului și exact acela a fost locul unde i-a învățat pe copii să facă surf folosindu-se doar de propriile corpuri. Am ascultat fascinat.

Când am să intru în lucrarea de slujire, aceasta este ceea ce vreau să fac, m-am gândit. Jaci o să învețe să facă surf. Am să-i învăț pe oameni despre Dumnezeu în timpul zilei, iar seara o să am aventuri exotice cu familia mea. Alți oameni mi-au povestit despre serviciile misionare care le prestaseră, cum ar fi, de pildă, predarea limbii engleze în China. Am s-o iau pe Jaci într-un tur al locurilor precum Marele Zid în China sau Piața Roșie, în Rusia. Vom experimenta realitatea unor culturi diferite. Am continuat să mă rog și să mă gândesc la activitatea mea misionară.

La scurt timp după ce începusem să împărtășesc experiența vieții mele, m-a contactat o femeie din biserică. “Cheri, am nevoie de ajutor. Cred că tu poți să răzbești acolo unde nimeni altcineva nu reușește.” Ea se ocupa de mama unei tinere femei care avea o dependență de metamfetamine. Mama fusese internată în spital cu un atac cerebral sever, iar fiica se mutase în casa mamei ei, transformând-o într-o ladă de gunoi. “Fiica are patru copii care sunt neglijăți. Poți să vii să mă ajuți?”

“Bine,” am încuviințat eu. M-am rugat pentru aceasta și am plecat cu mașina spre casa respectivă. Casa cu trei dormitoare era amplasată într-un cartier aspectuos, dar pe gazonul neglijat erau aruncate ici și colo cutii goale de conserve sau suc. Înăuntrul casei am simțit mirosul de urină uscată și haine murdare. Era evident că acei copii erau neglijăți. De

îndată ce m-am așezat pe canapea, m-au asaltat sărind în jurul meu, luptându-se pentru a-mi atrage atenția.

“Ghici ce s-a întâmplat azi,” a spus fetița în vârstă de opt ani. “Astăzi la școală am jucat leapșa în pauză și eu am fost cea care alerga după copii. Vrei să vezi ce am desenat?”

Fratele ei a apărut pe lângă ea cu camionul lui. “Să-ți arăt ce știe să facă,” a râs el.

“Uite, fratele meu m-a lovit,” a adăugat un alt băiat, arătându-mi un braț învinețit. “Uite aici!”

Copilul de doar cinci anișori s-a târât prin spatele meu pe canapea și mi-a sărit în spate. Curând mi-am dat seama că era mai bine să mă așez pe podea, unde puteau toți să aibă acces la mine.

“Cum a fost la școală?” i-am întrebat încercând să îi ascult pe fiecare în parte.

M-am uitat în jur prin toată casa încercând să îmi dau seama de ce era aerul atât de închis și de ce era dezordine în sufragerie. Fiecare ușă care dădea în sufragerie avea un prosop sau o pătură făcute sul și fixate în partea de jos pentru a bloca curentul. Ușile păreau încuiate, și uitându-mă la păturile subțirele precum coala de hârtie, ce erau făcute teanc în colțurile camerei, mi-am dat seama că toți copiii dormeau în sufragerie. Am descoperit că acea cameră de zi precum și bucătăria și baia erau singurele camere pe care ei aveau voie să le folosească. Când m-am ridicat să plec, partea din spate a pantalonilor mei kaki, era aproape neagră de murdărie.

Mai târziu, am mai trecut pe la casa aceea de câteva ori încercând să stau de vorbă cu mama dependentă de droguri, încercând să stabilesc o legătură cu ea. Am invitat-o să mi se alăture în frecventarea întâlnirilor grupului meu de sprijin. A venit cu mine doar o singură dată. Într-una din săptămâni, am luat-o pe fetița cu mine la biserică. S-a întors către mine și a spus ca într-o conversație oarecare, “Ghici ce mi s-a întâmplat săptămâna asta!”

Am zâmbit către ea.

“Nu știi. Ce s-a întâmplat?”

“O, am fost violată,” a spus ea într-o manieră total degajată. “Unul dintre prietenii mamei s-a cățărat pe geamul de la dormitor, apoi a plecat.”

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Am înțeles. Suferise o traumă atât de puternică, încât disociase evenimentul de persoana ei. Era doar încă o întâmplare ca multe altele.

Până ce vizitele mele la ei acasă atinseseră numărul de trei sau patru, mă și hotărâsem să fac ceva pentru copii. Brad și cu mine am cumpărat patru saci de dormit pentru ei, pufoși și multicolori, cu personaje din desene animate. I-am luat cu noi și le-am oferit copiilor sacii lor de dormit. Au scos strigăte ca de război și au țipat de bucurie.

“Vă mulțumim,” a spus mama cu sinceritate. Brad și cu mine am plecat simțindu-ne la fel de confortabil ca și sacii de dormit.

Până la următoarea mea vizită, mama lor vânduse deja sacii de dormit pentru a procura droguri. Copiii nu au apucat niciodată să doarmă în ei. M-am așezat pe podea dezamăgită, în timp ce copiii se năpusteau asupra mea și se luptau cu mine în joacă. Mama lor stătea pe canapea, fumând țigară după țigară, istorisindu-mi o poveste pe care nu o puteam urmări. Băiețelul cel mai mic avea o răceală teribilă și un atac de tuse la fiecare câteva minute. Mama a întins mâna după o sticlă de sirop de tuse care se afla pe masa din bucătărie. “Oh, mai taci odată!” a spus dezgustată. “Nu începe din nou!” Îi dădea băiatului sirop de tuse cu lingura și îi arunca pe gât pastile de Tylenol. “Nu știi de ce copilul acesta e răcit tot timpul,” a vociferat ea, scuturându-l.

Pentru că fumezi ca o locomotivă și îi ții pe copii încuiați în această cameră, am gândit eu. E o minune că au și sănătatea pe care o au. Am privit la camera dezordonată, am privit la mama care era prea prinsă de dependențele ei ca să îi mai pese de altceva, la copiii cu privirea speriată și disperați să primească atenția cuiva, la ușile încuiate ce ascundeau secrete interzise copiilor, și cu toate astea neputând să îi protejeze de ele. În acea mizerie și în acel haos, m-am simțit înfrântă.

“Cheri, aceasta este lucrarea ta de slujire,” am simțit pe Dumnezeu spunând.

Mi s-a îngustat privirea și m-a cuprins ameteala. Nici vorbă, Doamne! Am trăit cu oameni cu dependențe toată viața mea și toți cei din familia mea sunt toxicomani. M-am căsătorit cu Brad care e atât de departe, de străin de preocupările acestea. Este o ușurare sufletească faptul că am reușit să mă îndepărtez de așa ceva, să scap. Este cu neputință să vrei să

fiu iarăși înconjurată de oameni care mint, distrug și fac tot timpul lucruri greșite. Cum rămâne cu a face surf pe Amazon sau cu predarea limbii engleze în China, sau cu viața într-o colibă din Africa? Cum rămâne cu mine? Cum rămâne cu visele mele? Cred că nu vorbești serios!

Dar cunoșteam vocea Sa și știam că nu greșisem în ceea ce auzisem.

Gândurile mi s-au învolburat. *Regret nespus, dar ai făcut o mare greșeală. Mă rog de ani de zile pentru o lucrare de slujire care să fie a mea, care să îmi aparțină, dar nu m-am referit la așa ceva. Tu vrei ca eu să lucrez cu toxicomani și victime ale violului și pungași care toarnă droguri în corpurile lor? Tocmai din asta am ieșit eu. Nu vreau să mă întorc acolo. Aceasta este cu totul și cu totul o greșeală. Nu e drept.*

Am nutrit o proastă dispoziție câteva luni de zile, încercând să îl conving pe Dumnezeu să-Și schimbe părerea. Am încercat să pun problema în mod rațional în momentele mele de rugăciune. “Oricine poate lucra cu persoane cu nevoi speciale, Doamne!” am argumentat eu. “Eu nu am nimic de oferit.”

“Nu este adevărat. Tu te potrivești de minune, Cheri,” părea că spune El. “Poți să intri într-o închisoare și să stabilești o relație foarte repede. Nu oricine poate să facă lucrul acesta. Prietenul tău misionar, Don, face ceea ce face penru că este talentat în acea direcție. Eu te voi înzestra pe tine pentru aceasta, cu tot ce ai nevoie.”

M-am supărat, dar convingerea creștea. “Tu poți lucra cu oameni care nu și-ar deschide sufletul în fața nimănui altcuiva. Pentru faptul că tu provii din același mediu, le poți da speranță. Ei își vor deschide sufletele în fața ta. Poți să îi călăuzești direct spre Mine și apoi să îi lași în locul în care i-ai condus.” În toate lucrurile pe care le făceam, Dumnezeu continua să îmi insuflă acest gând.

Așa că firul a început să se depene. Nu credeam că sunt pregătită, dar cum Dumnezeu deschidea ușile, piedicile erau spulberate. Alte biserici m-au contactat pentru a stabili ocazii în care să merg să vorbesc, la fel cu prilejul diverselor întruniri ale tinerilor. Când a apărut cartea ce prezenta biografia mea – *Un miracol al străzii* – au apărut și mai multe ocazii prilejuite de acordarea de autografe sau pur și simplu făceam un tur de discursuri cu alți autori. Am început să lucrez în cadrul unui program educativ referitor la conștientizarea pericolelor reprezentate de folosirea

tutunului, la o școală locală din district. Am început să lucrez și în cadrul unui program TV difuzat în direct. Într-un an de zile, călătoream în toată țara având programate discursuri pentru sfârșitul de săptămână.

Călătoream atât de mult, încât șefa mea m-a chemat să avem o discuție despre slujba mea ca asistentă. Eram îngrijorată cu privire la randamentul prestărilor mele, dar nu aceasta era problema.

“Cheri, nu te mai pot lăsa să-ți iei liber în nici un sfârșit de săptămână,” a spus ea cu părere de rău. “Sunt prea multe persoane, aici, la serviciu, pe care le afectează acest lucru.” Mi s-au mărit ochii, întrucât nici nu mă gândisem la aceasta.

“Am să încerc să nu mai las să se întâmple lucrul acesta din nou, dar pot să încep după weekend-ul următor?” am întrebat cu tânguire în glas. “Este un eveniment al tineretului la care am fost programată să vorbesc.”

S-a dovedit în cele din urmă, că șefa mea nu a putut să întâmpine nevoia mea de a fi liberă atât de multe zile în timpul sfârșitului de săptămână. Nu mă gândisem niciodată să renunț la slujba mea, dar uitasem rugăciunea pe care o adresasem lui Dumnezeu ceva timp înainte: “Dă-mi o lucrare de slujire, Doamne!” În calitate de asistentă de psihiatrie, am încercat să îmi ajut pacienții să-și dezvolte respectul de sine și să poată face față bolilor ca depresia, folosind mijloace de abordare care țin de sfera consilierii tradiționale. Slujba mea socială nu era locul în care să spun: “Acest tratament la spital este important, dar ai nevoie și de Dumnezeu.”

“Doamne,” mă rugasem. “Te rog să mă aduci în postura de a spune oamenilor necăjiți despre Tine.”

Cu ochii în lacrimi, a trebuit să îmi iau la revedere de la șefa mea. Când am făcut lucrul acesta, lucrarea de slujire pentru care mă rugasem, demarase deja.

Într-o zi a sunat telefonul. Era Wendy, fata pe care o întâlnisem după ce povestisem experiența mea pentru a doua oară, și aceasta avusese loc în Caldwell.

“Nu știi dacă o să-ți mai aduci aminte de mine,” a spus ea cu ezitare în glas.

“Ba da,” am răspuns eu încântată. Pe unii oameni nu îi poți uita, pur și simplu.

“Am de gând să vorbesc despre mine în seara aceasta, în cadrul grupului meu de studiu biblic,” a început ea. “Ai putea veni și tu?”

“Mi-ar face plăcere să vin,” i-am răspuns. Ea locuia în Parma, un orașel la ceva distanță. Când am sosit în seara aceea, Wendy a citit experiența ei, întrucât era prea emoționată ca să o redea liber.

“Toată viața mea am fost molestată și nedorită,” a spus ea. “Am locuit pe stradă, am lucrat într-un local de strip-tease, am fost prostituată și dependentă de metamfetamină. Dar toate acestea s-au schimbat când am intrat într-o biserică din Caldwell, Idaho. În acea zi, fără să am vreun motiv, m-am decis să intru într-o biserică pe lângă care treceam. *Ce caut eu în locul acesta?* mă gândeam în timp ce mă strecuram pe rândul din spate.

Wendy citea în continuare în timp ce lacrimile curgeau izvor pe obrazii mei.

Pe măsură ce Wendy vorbea, repeta cuvinte pe care le spusese cu doi ani în urmă – cuvinte de care nu-mi mai aduceam aminte să le fi rostit. Viața mea dăduse speranță vieții ei și, ea se hotărâse să-și predea viața lui Dumnezeu. Apoi, Wendy frecventase o altă biserică mică, mai aproape de locuința ei. Membrii de acolo au înconjurat-o și au primit-o cu căldură. Nu i-a deranjat faptul că avea tatuaje și că fuma. Atât ea, cât și soțul ei, devenit alcoolic, fuseseră botezați împreună. Chiar adoptaseră un copil. Întreaga ei viață fusese schimbată pentru că intrase într-o biserică și avea asemănare cu persoana care își povestea experiența.

Am stat acolo și am suspinat în tăcere. Plecând urechea la luptele tinerei femei pe care le ducea în procesul recuperării sale, lupte care fac și ele parte din procesul de vindecare, am fost smerită.

“Doamne, voi lucra pentru Tine întreaga mea viață,” am capitulat în cele din urmă. “Voi face tot ceea ce îmi ceri și voi face cât pot eu de bine.” Când m-am predat, m-a lovit conștientizarea unui lucru: *Cum aş putea să împlinesc eu, orice altă lucrare de slujire? Aceasta este ceea ce ştiu. Ştiu că Dumnezeu este capabil să schimbe vieţi, pentru că viaţa mea a fost schimbată atât de mult. Dumnezeu ne foloseşte pentru a schimba vieţile altor oameni, doar pentru că El le-a schimbat şi pe ale noastre.* Avea logică.

“Uau,” am exclamat când, în sfârșit, am înțeles scopul lui Dumnezeu, fiind copleșită de descoperire. “Dacă accept această lucrare de slujire, nu înseamnă că primesc doar niște rămășițe. Fiecare dintre noi are locul său în inima lui Dumnezeu și în planul Lui.” Mai bine de atât nici că se putea.

Văzând cum primeam apeluri telefonice total neașteptate, precum și ocazii de lucru, văzând semnul clar al binecuvântării lui Dumnezeu, mă simțeam pe culmi spirituale înalte, mai tot timpul. Chiar și astăzi, Dumnezeu continuă să mă sprijine în consolidarea deciziei pe care am luat-o, aproape zilnic. Confirmarea deciziei mele de a-L urma pe Dumnezeu în acest domeniu al lucrării de slujire vine de la persoane pe care le respect și care îmi spun că privesc cu alți ochi lucrarea de slujire pentru că au văzut ce a făcut Dumnezeu în viața mea. Și vine o confirmare și mai puternică atunci când eu însămi văd persoane pe fundul prăpastiei care fac o schimbare în viața lor cu 180 de grade. Și nu există nici un dubiu că la temelie tuturor acestor lucruri este Dumnezeu Însuși. Încurajată de mesajele primite de la viețile din jurul meu, răzlesc în momentele dificile făcându-le față cu rândul, fie acasă, fie în lucrare. Sunt atât de multe lucruri care trebuie învățate în această lucrare de slujire și sunt atât de multe cele pe care nu le știu încă! Dar când mă simt în nesiguranță, Dumnezeu are răspunsul pregătit.

Poate că nu o să-mi învăț fiica să facă surf în Brazilia sau să locuiască într-o colibă în Africa, dar aici, în mijlocul celor năpăstuiți, văzând cum Dumnezeu îi eliberează pe oameni, aventura nu încetează niciodată. Nu voi uita niciodată că sunt și eu tot un misionar.

Luminile Nordului

Am tras în piept aerul cald al Alaskăi, pe când coboram din avion în Juneau, și nu-mi venea să cred că eram într-adevăr acolo. Era vară, și soarele amurgului încă mai lumina cerul. Orașul din golf, mic și artistic, se cuibărea într-un buzunar pitoresc de munți și brazi. Exceptând faptul că nu era nici un aisberg, Alaska era exact cum mi-o închipuisem. Nu aveam încă experiență în planificarea cuvântărilor la distanțe mari. Mi-am amintit de telefonul pe care-l promisem de la departamentul Misiunea Femeii.

“Nu avem un buget prea mare”, îmi spusese femeia. “Cât ar costa ca să veniți și să vorbiți?”

“Cum?” am spus, gândind cu voce tare. “O să mă plătiți ca să vorbesc despre Dumnezeu? Cât plătiți de obicei?” am întrebat. Mi-au oferit o sumă mică, plus cazare, mâncare și drum.

“De câte ori sunteți dispusă să vorbiți?” a întrebat femeia.

“O să vorbesc de câte ori vreți dvs.”, i-am răspuns, naivă. Tot ce știam era că Dumnezeu avea să se îngrijească de acest lucru și că tot ce făceam era pentru El.

În Juneau, am ținut câteva prelegeri în niște biserici mici și am fost dusă să vorbesc într-un oraș din afara localității Anchorage, la un dejun oficial al femeilor. Se ținea în clubul unei clădiri de apartamente, cu o bucătărie și un șemineu pe un perete. Măsuțe drăguțe, decorate cu garoafe și margarete proaspete, înconjurau locul din centru unde urma să stau. Camera s-a umplut cu femei, majoritatea având o profesie și fiind bine îmbrăcate, multe dintre ele fiind asistente medicale, asistente sociale și

angajate în cadrul spitalelor. Stând în mijlocul încăperii, cu câteva plante decorând platforma pe care mă aflam, m-am rugat și mi-am început mărturia. Mentea mea s-a întors înapoi la acei ani dureroși, oribili. Niciodată nu mi-a fost ușor să povestesc. Ascultătoare politicoase se uitau la mine printre îmbucături de mâncare, și totuși nu păreau să înțeleagă că eu re trăiam acel timp și tristețea lui. Dar cum ar fi putut?

“Dați-mi și mie apa, vă rog”, am auzit dintr-un colț al încăperii. “Aceste sandwich-uri sunt delicioase”, a șoptit altcineva dintr-un alt colț. Am încercat să mă concentrez. Ochi înțelegători au tresărit și fețe s-au crispat în timp ce povesteam detalii neplăcute din viața mea. “Ketchup, vă rog.” Atenția continua să-mi fie distrasă de cele ce se petreceau în jurul meu. O femeie s-a ridicat ca să-și umple din nou farfuria de la bufet. Am ezitat, privind la masa elegantă și la femeile pe jumătate ascultând la mine, pe jumătate bucurându-se de mâncarea lor. *Asta nu-i decât o ocazie de a socializa și de a se întâlni unele cu altele pentru a lua masa*, mi-am dat seama, dezgustată. *Nu e nici pe departe o ocazie în care să vorbești despre cât de incredibil este Dumnezeu. Eu nu sunt decât un mijloc de distracție.* M-am străduit să continui. Eu îmi vărsam sufletul acolo, înaintea lor, conectată dureros la trecut, încercând să explic lucrurile uimitoare pe care Dumnezeu le făcuse și încă le mai făcea pentru mine, dar aveam senzația că ceea ce spuneam eu nu era interesant. Pe măsură ce imagini din viață mă înconjurau, m-am întristat văzând interesul superficial al ascultătoarelor mele. Îmi venea să urlu. Nu merita efortul de a săpa în trecutul meu, dacă nu era nici un beneficiu pentru nimeni.

“Doamne, dacă asta înseamnă să fii misionar, nu știu dacă pot s-o fac”, m-am rugat la final. Cum trebuia să țin șaisprezece prezentări, excursia, cândva dorită cu ardoare, părea acum un coșmar. Am vorbit în câteva biserici din oraș, și apoi la o școală. Dusă într-un alt oraș, am vorbit în mai multe biserici. Erau în general biserici mici, una având chiar numai nouă membri. *Cum am putut veni aici ca să vorbesc pentru atât de puțini oameni?* m-am întrebat, dezamăgită. Călătoria se desfășura într-un ritm atât de alert, încât nu am putut să obțin reacții de la oameni. Oare mărturia mea mișca pe cineva? Era vreun motiv ca eu să fiu acolo?

Una dintre gazdele care m-a întâmpinat în al treilea oraș arăta de parcă urma să se descompună, la modul propriu. Când am dat mâna cu ea, am observat că îi lipseau câteva degete. M-am uitat la brațul ei. Era subțire și deformat, ca și cum și-ar fi pierdut tot mușchiul.

Nu puteam să ignor pur și simplu infirmitatea ei misterioasă. “Ce s-a întâmplat?” am întrebat-o. Mi-a spus că avea o boală rară, care înainta treptat. Mai pierduse un picior și purta proteză.

“Dar Dumnezeu este atât de bun”, a spus, lăsând la o parte suferința ei. “Mă bucur că sunt în viață și că mai pot încă să mă mișc. Sunt atât de încântată că ai putut veni în Alaska. Ai mai fost vreodată aici?”

“Nu”, am răspuns.

“Ai văzut Luminile Nordului?” m-a întrebat.

“Nu. Am crescut în California de Sud”, am spus. “Nu le-am văzut niciodată. Aș vrea să le fi văzut.”

“Unii oameni vizitează Alaska și pleacă fără să le vadă vreodată”, a spus ea. “Totuși este o experiență prea extraordinară ca s-o ratezi. O să mă rog ca, înainte să părăsești Alaska, să le vezi”, mi-a spus senin. S-a întors apoi spre bărbatul de lângă ea. “Aș vrea să-mi cunoști soțul.” I-am strâns mâna, uimită de această femeie amabilă, atât de plină de bucurie.

Iată-mă, eu eram descurajată de călătoria mea de până atunci, iar această femeie se ruga ca eu să văd Luminile Nordului, cu toate că trupul ei era pe moarte. Am dat din cap în semn de uimire. “Nu, hai să ne rugăm pentru tine”, voiam să-i zic.

Prezentările au continuat, femeia și soțul ei ducându-mă din biserici în cămine culturale și în școli. Deși dădusem mărturie de o sută de ori înainte, nu aveam nici o idee despre cât de epuizant din punct de vedere emoțional putea fi faptul că vorbeam despre trecutul meu dificil. Nu aveam timp să-mi revin între prezentări. În curând, m-am simțit foarte extenuată, vocea îmi răgușise, iar emoțiile mă lăsaseră pustiită.

În timp ce gazdele mele și cu mine ne îndreptam de la o prezentare la alta într-o noapte întunecoasă, mi-am ridicat ochii exact la timp pentru a vedea o rază strălucitoare de lumină atingând munții. Sărea, se învârtea și se năpustea de colo până colo pe cer.

“Luminile Nordului!” au exclamat noii mei prieteni. “Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune.” Femeia a sărit în sus de bucurie. “Oprește mașina!”

Soțul ei a oprit mașina și a sărit afară din ea. Vântul bătea înviorător dinspre umbrele munților care ne înconjurau. Raza luminoasă s-a transformat într-un spectacol mobil de lumini, a atins piscurile munților, s-a mișcat, a ricoșat, și-a schimbat forma și s-a transformat într-un vârtej de culori ale curcubeului, lumini roșii, roz, albastre și verzi, întretăiate de auriu și alb. Culorile, aproape vii, pulsau de electricitate. *Așa trebuie să fie culorile din ceruri*, m-am gândit. *Vii, intense și noi*. Femeia și soțul ei se minunau, dar eu, cu lacrimi în ochi, priveam tăcută, hipnotizată, la cer. Știam că era un dar pentru mine.

A doua zi, am zburat spre Dillingham, Alaska, luându-mi rămas bun de la voioasele mele gazde. Orașul era situat pe malul unui râu, într-un alt golfuleț, și era mai deschis decât Juneau. Am văzut tundra verde întinzându-se până la pădurile de molizi și mesteceni și mai departe până la vârfurile albe, cu stânci ascuțite, ale munților care împrejmuiau valea în depărtare. Lacuri, ici și colo, completau peisajul. Aeroportul pe care am aterizat avea o pistă de aterizare îngustă și un hangar mic. Un bărbat de 80 de ani, Henry, purtând o cămașă de stofă aspră și o beretă albastră de marinar, era acolo ca să mă întâmpine. Deși nu purta barbă, avea privirea aspră a unui om de la munte. Era tăcut, dar în ochii lui se citea bunătatea. Henry mi-a pus bagajul în remorca unui camion de un verde spălăcit, iar eu m-am așezat pe locul meu în camionul care nu avea nici o ușă. În oraș, am acordat un interviu la radio proprietarului unei mici stații radio care funcționa acasă la el, pe frecvență AM, iar apoi Henry și cu mine ne-am urcat din nou în camion. Am mers spre centrul regiunii, pe un drum plin de praf, timp de două ore și jumătate. Privind tundra accidentată și pădurile înalte de fagi și brazi, pe măsură ce dădeam peste tot mai multe hârtoape, aveam senzația că mă aflu într-un ținut sălbatic.

O parte din drum, Henry mi-a spus frânturi din povestea lui. Crescuse în Aleknagik, satul eschimoșilor Yupik spre care ne îndreptam, și trăise pe insulă mulți ani, crescându-și copiii acolo. Se lăuda cu faptul că era proprietarul portului de ambarcațiuni de pe insulă. Părea să fi aparținut dintotdeauna insulei, să fi fost dintotdeauna acolo, la fel ca micul doc cu bărci de pescuit și mici șalupe. El transporta cu feribotul pe oricine dorea să ajungă sau să plece de pe insulă. Locuitorii insulei pescuiau somoni, vânau elani și caribu¹ și adunau fructe de pădure. Dar pentru alte alimente,

¹ Caribu este o specie de reni din America de Nord (n.tr.).

trebuiau să meargă la cumpărături în Dillingham și fiecare trebuia să treacă lacul mai întâi. Henry îi considera pe oamenii din Aleknagik misiunea sa, iar acest om – care auzise pentru prima dată de mine prin intermediul cărții mele – era persoana responsabilă de invitația mea în Alaska. “În acest sat este mult alcoolism și multă deprimare”, mi-a spus. “Sunt unul dintre cei mai mari furnizori de locuri de muncă pentru oamenii de pe insulă și încerc să am grijă de ei. Sunt o mulțime de nevoi aici.” Mare parte din drumul care ne mai rămăsese, l-am parcurs în liniște.

Într-un final, am cotit prin pădure și am ajuns într-o zonă defrișată de la capătul sud-estic al marelui lac Aleknagik. Drumul s-a oprit la un mic doc. Printre valuri de ceață de după-amiază târzie, am zărit insula la mare depărtare. Nu-mi venea să cred. Cheri Peters – fată de oraș devenită misionar la frontieră și explorator al sălbăticiiei. Henry mi-a luat bagajul și celelalte provizii din spatele camionului și le-a încărcat într-o barcă mică din lemn, cu motor. Din cauza bagajului, micuța barcă intra adânc în apă. Henry a pornit motorul și am pornit-o încetișor de-a lungul lacului. Am simțit o undă de aventură. Nu mai fusesem niciodată până atunci într-o barcă mică – cu atât mai puțin într-una în mijlocul sălbăticiiei alaskiene. Vântul care bătea pe lac mi se înfășura în păr, iar eu savuram aerul umed și proaspăt, valurile înspumate și cerul albastru de deasupra norilor joși.

Când am acostat în port, nu se zărea nici urmă de sat, ci doar pădure și copaci. Ne-am strecurat printre bărci asemănătoare, către un doc de lemn, împodobit cu câțiva pelicani din plastic și cu câteva scoici. Dincolo de doc, am văzut casa mare, cu două etaje, a lui Henry, albastră cu ornamente albe. Simțai o atracție familiară spre ea. Niște trepte albe duceau către ușa de la intrare, o morișcă veche se învârtea încet în adierea vântului și o barcă veche cu vâsle decora curtea, înțesată cu flori bine îngrijite.

Soția lui Henry, Mary, o femeie tânără pentru cei aproximativ 50 de ani ai ei, era vorbăreata familiei. Glumea și tachina pe toată lumea, răspândind voioșie. M-am simțit imediat binevenită. La masă, am vorbit despre sătenii din Aleknagik. Am vorbit din nou despre deprimarea, băutura, drogurile și molestările excesive de acolo. Sătenii erau oameni buni în mare parte și, dacă era ușor să te împrietenești cu ei, era greu în

schimb să Îl introduci pe Hristos în stilul lor de viață. Henry și Mary doreau să le aducă speranță, însă nu credeau că vor reuși să ajungă la vreunul dintre ei. Când mi-au citit cartea, m-au chemat.

Cum aș putea să aduc vreo îmbunătățire unui astfel de stil de viață? m-am întrebat, umilită. *Ce așteptări mari!* Apoi mi-am amintit că nu era vorba despre mine sau despre ce puteam face eu. Isus făcuse totul pentru mine, iar eu eram aici pentru El. El avea să compenseze lipsurile mele. Cu această reasigurare, m-am pregătit pentru prima mea prezentare în mica școală publică din sat.

Casele din Aleknagik nu erau toate bine întreținute. Unele nu erau altceva decât niște cocioabe, decolorate din cauza vremii. Majoritatea oamenilor pe care i-am văzut prezentau semne vizibile de alcoolism. Dinții le lipseau sau erau cariați. Pielea le era tăbăcită, nările – umflate și roșii. Albul ochilor li se îngălbenise, lipsit de viață.

Pentru prezentarea mea, am stat în mijlocul unei clase, iar elevi în vârstă de cinci până la paisprezece ani se îngărmădeau să stea în băncile și pe scaunele din fața mea. Mulți adulți ascultau și ei, unii stând cu brațele încrucișate, la margine. Sala fremăta de mișcare. Apoi s-a făcut liniște. M-am rugat și am început să vorbesc.

Când am terminat, o femeie care purta piei negre de animal a venit la mine și m-a îmbrățișat. Mai bine spus, și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu, și-a pus capul pe umărul meu și n-a mai vrut să-mi dea drumul. Blănurile duhneau a fum. Din instinct, am vrut să mă trag înapoi, dar mi-am amintit ce îmi spusese Mary. Ea mă avertizase că obiceiul sătenilor de aici era ca, atunci când aveau să-ți spună ceva, să te îmbrățișeze și să nu-ți dea drumul până nu termină ce au de zis. Brațele femeii atârnavă greu în jurul gâtului meu, dar nu am spus nimic și am ascultat. Nu dădea nici un semn că ar vrea să-mi dea drumul. *Concentrează-te*, mi-am spus. Vorbind chiar în urechea mea, femeia, cu accentul ei de eschimos Yupik, mi-a spus că soțul ei se înecase într-o zi, în urma unui accident la pescuit. Ea fusese cu el, dar nu putuse să-l salveze. În durerea care a urmat, ea căzuse rău de tot în patima alcoolului, însă acum era în stadiul de recuperare. Copiii ei, între timp, se îndreptau, la fel cum făcuse și ea, spre alcoolism. Ea dorea să mă rog pentru ea, așa că am făcut-o. Câțiva copii s-au oprit și

mi-au mulțumit pentru prezentare, iar alți adulți mi-au împărtășit nevoile lor sau răspunsul lor la mărturia mea.

Eram în hol, pe punct de plecare, și școala era aproape goală, când am întâlnit-o pe Beth. Era mai mică decât ceilalți copii de pe insulă. Părea să aibă 9 ani, ca și fiica mea. Era slabă, cu un păr negru tuns scurt, cu niște ochi negri frumoși și cu trăsături faciale minuscule. O văzusem în timpul prezentării, dar în afara faptului că arăta mai neîngrijit decât ceilalți, nu ieșise în evidență prea mult.

Beth a venit cu brațele întinse spre mine. M-am așezat pe un scaun din apropiere, astfel încât să fiu de înălțimea ei, și mi-am deschis brațele. De data asta nu am mai fost luată prin surprindere.

Și-a pus brațele în jurul gâtului meu, așa că nu-i puteam vedea fața, care era culcată pe umărul meu. Un timp nu a scos nici o vorbă, ci a stat doar cu brațele agățate de gâtul meu. Eu o țineam în brațe și așteptam.

“Ți-am citit cartea”, mi-a spus la ureche, cu o voce înceată și timidă. “Viața mea e la fel ca a ta.”

Părea atât de tânără! “Nu se poate!” am exclamat încetișor. “Ce vrei să spui cu asta?”

Mi-a spus povestea ei. În timp ce vorbea, un nod mi se urca încet în gât. Într-adevăr, viața ei era la fel de dureroasă pe cât fusese și a mea. M-am simțit îndemnată s-o întreb: “Vrei să fii asistenta mea cât timp mă aflu aici, în Aleknagik?”

Ochii îi străluceau, plini de bucurie: “Da.”

A venit cu mine acasă la Henry și la Mary, ne-am plimbat împreună, iar ea mi-a răspuns la întrebările pe care i le puneam. Am aflat că avea 12 ani. Am lucrat și am petrecut timp împreună atunci când nu țineam prezentări. Ea se agăța de mine, rareori dându-mi drumul.

În timpul meu de meditație și de rugăciune personală, am simțit că Domnul îmi spunea că unul dintre motivele principale pentru care mă aflam în Alaska era Beth. *Te-am adus aici pentru ea*, mi-a venit în minte un gând. Planul și dragostea lui Dumnezeu m-au copleșit. Fusesem atât de frustrată și de dezamăgită, gândindu-mă că îmi pierdeam timpul și concentrându-mi atenția doar asupra numărului de ascultători. Crezusem că era vorba de ceva mult mai amplu. Deci nu era vorba numai despre retragerea unei femei sau despre dejunul oficial al unor doamne ori despre

diversele biserici și școli în care am vorbit. Era vorba mai degrabă doar despre o singură persoană.

Beth mi-a schimbat întreaga mea concepție despre Dumnezeu și despre lucrare. Lucrarea înseamnă pur și simplu să ajungi la acea singură persoană care strigă după ajutor. Oamenii consideră adesea că o lucrare este importantă dacă vorbești în fața a 45.000 de oameni, în cadrul unei cruciade evanghelistice. Eu cred că Dumnezeu spune mai degrabă: “Beth este aici”.

Când am plecat, am vorbit cu Mary și cu Henry despre cazul lui Beth, asigurându-mă că nu urma să fie abandonată. Pentru a-i face viața mai bună, mai lucrau și asistenți sociali. Beth mi-a scris o scrisoare câteva săptămâni mai târziu. Chiar dacă avea 12 ani, scria ca un copil de 6 ani. “Te iubesc și salut-o pe Jaci din partea mea”, a mângălit ea. Cu scrisoarea în mână, am închis ochii și mi-am amintit de fața zâmbitoare a lui Beth și de căldura îmbrățișării ei. Asigurarea dragostei lui Dumnezeu pentru o fetiță, a licărit prin mine ca luminile nordului pe un cer întunecat.

Uși deschise

Nu-mi venea să cred. Doug Batchelor mă chema să dau mărturie în biserica lui. Când am devenit creștină, el a venit în vizită, în calitate de evanghelist, în biserica pe care o frecventam. Acum era un evanghelist faimos al denominațiunii mele și păstorea aceeași biserică. Își mai amintea oare de mine? Mă îndoiam de acest lucru, dar ceea ce am învățat de la el nu mi-a ieșit niciodată din minte. În special un lucru nu l-am uitat niciodată.

Participam la o serie de întâlniri – seminarii despre profeții – la biserica din Sacramento. Această biserică era plină de oameni, în marea lor parte din clasa de mijloc și din elită, care o frecventau de ani de zile. Eu mergeam la această biserică de aproape zece ani. Însă niciodată nu i-am spus vreunui membru al acestei biserici povestea mea, și nici nu m-aș fi simțit bine dacă aș fi făcut-o.

Într-o seară, în timpul unei întâlniri, fratele pastor Batchelor a împărțit biserica în grupe mici pentru a discuta un anumit subiect, înainte de a ne reuni ca un întreg pentru studiul principal. “Ce credem noi despre lupta dintre bine și rău din această lume, atât din punct de vedere personal, cât și social?” a întrebat el.

Imediat după ce ne-am împărțit pe grupe, o femeie tânără a intrat în sală. Era machiată în exces și avea părul tapat. Purta o bluză strânsă pe corp, care lăsa să se vadă zece centimetri de abdomen, pantaloni de culoare tipătoare, o vestă de dantelă, ciorapi din tricot și sandale cu toc înalt. Cinci sau șase coliere, evident ieftine, îi împodobeau gâtul, completând peisajul. Probabil plânse, căci rimelul negru i se întinsese și i se scurgea

pe obraz. S-a uitat în jur stânjenită, a scrutat cu privirea sala cea mare și apoi s-a îndreptat spre grupul meu și s-a așezat exact lângă mine. “Pot să stau aici?” m-a întrebat. Mi-am dat seama numaidecât că luase droguri. Pupilele îi erau dilatate și vorbirea neclară. Mirosul proaspăt și dezgustător de marijuana se ținea după ea.

Grupul în care mă aflam a încercat din răspuțuri să se comporte normal și să o includă în conversație. Eu intram în pământ de rușine. *De ce trebuia să te așezi lângă mine? Încerc atât de mult să mă integrez printre acești oameni! Țasta e ultimul lucru de care am nevoie. Frecventez biserica asta de zece ani și încă nu mă simt în siguranță.*

M-am uitat din nou la fața pătată a fetei și frustrarea mea a dispărut. Am simțit durerea prin care trecea. Acum m-am simțit protectoare. *De ce ai venit aici îmbrăcată în culorile astea stridente? Locul ăsta nu e sigur pentru tine. Acești oameni te vor judeca.* I-am zâmbit, însă am încercat să mă port ca toți ceilalți, politicoși și distant.

În timp ce discutam despre lupta dintre bine și rău, fata a vorbit. “Eu mă lupt cu fumatul”, a spus ea. *Măcar de-ar fi asta singura ta problemă,* m-am gândit, uitându-mă la degetele ei îngălbenite. *Pun pariu că mai sunt și altele.* Nu-mi mai găseam locul pe scaun. Eram încă în proces de recuperare și, deși învinsesem drogurile, nu fusesem încă în stare să înving prin forțe proprii obiceiul fumatului. Nu voiam să aflu nimeni acest lucru.

“Știi”, a spus o femeie rafinată, îmbrăcată într-un costum fin, “fumatul nu e sănătos pentru corpul tău. Corpul nostru este templul Duhului Sfânt și noi nu ar trebui să introducem în el nimic care să ne facă rău.” Alți câțiva din grup au fost de acord și au continuat discuțiile.

Priveam fix la oamenii aceia cu sfatul lor bine intenționat și încercam să-mi ascund fărădelegea. Această față avea nevoie de Dumnezeu. Am respirat adânc și am trecut peste ezitățile mele. I-am zâmbit.

“Vreau să știi că, atunci când am venit în biserică, eram o dependentă de heroină în recuperare și locuiam pe străzi de zece ani”, i-am spus. “Nu aveam părinți care să mă iubească și cărora să le pese de mine. Și ei erau tot dependenți. Singurul lucru pe care îl știam când am venit aici era că aveam nevoie să-L găsesc pe Dumnezeu. L-am găsit. Nu contează ce îți vor spune oamenii, să știi doar atât: că aici Îl vei găsi pe Dumnezeu.”

Fata s-a uitat la mine recunoscătoare, dar tot grupul se holba la mine, cu priviri neîncrezătoare întipărite pe fețe. *Chiar așa, Cheri? Ai născocit toată povestea asta doar ca s-o faci să se simtă mai bine?* le-am auzit mințile întrebându-mă. Niciodată nu le dădusem nici măcar vreun indiciu că aş proveni dintr-un astfel de mediu. Mă îmbrăcam bine și păstram tăcerea.

Chiar atunci, Doug Batchelor ne-a spus să spargem grupurile și să ne așezăm din nou pe rânduri pentru studiul principal. Fata cea nouă s-a ridicat și s-a așezat în altă parte, iar eu am pierdut-o din vedere. După întâlnire, am încercat s-o găsesc. Voiam să îmi cer scuze pentru comentariile privind țigările ei și să-i spun că era totuși binevenită, chiar dacă fuma. Și eu mai aveam de lucru în această privință. Însă nu am mai găsit-o după întâlnire. Grijă mea pentru ea a crescut. Dacă ea pusese la suflet ceea ce se întâmplase, iar acest lucru o rănise și avea să o îndepărteze de Dumnezeu? În acea seară m-am hotărât să-l sun pe evanghelist și să-i cer să se roage pentru ea. Nu mi-a trecut prin minte că m-aș putea ruga eu pentru ea. Eram creștină de curând și totuși eram încă un gunoi. Mi-a luat ceva timp, deoarece trebuia să sun la mai multe hoteluri din zona în care putea să locuiască, dar într-un final l-am găsit.

“Bună seara”, i-am spus. “Nu mă cunoașteți. Mă numesc Cheri. Am fost astăzi la seminarul dumneavoastră despre profeții”. I-am povestit ce se întâmplase.

“Da, o știi pe fata despre care vorbești”, a spus el, după ce am terminat. “Eu am invitat-o și știi exact ce fel de viață duce.”

“Păi, este minunat!” am exclamat. “Deci trebuie să vă rugați pentru ea și să o sunați!”

“Hei”, mi-a spus el deschis. “Dumnezeu nu a așezat-o lângă mine.”
Ce vrea să însemne asta? m-am gândit. “Cum?”

“Atunci când Dumnezeu așează pe cineva lângă tine, nu i-l pasa altcuiva, nici măcar pastorului sau evanghelistului. Tu poți ajunge la cineva la care un evanghelist nu poate ajunge. Am numărul ei și poate că *tu* trebuie să o suni.” Avea o voce binevoitoare.

O, nu. Sunt încă un gunoi, m-am gândit. *Nu pot face asta*. Fratele pastor Batchelor mi-a dat numărul tinerei femei și am închis telefonul.

Am sunat-o. Aveam studii biblice. Am aflat multe lucruri despre ea care nu m-au deranjat, pentru că și eu veneam din același stil de viață degradat. Era bisexuală, făcuse strip-tease, folosisese droguri și fusese molestată toată viața. Știam că Dumnezeu ne iubește și ne iartă și i-am spus-o și ei. Într-un târziu, fata a ajuns la un punct în care trebuia să ia o decizie pentru Hristos și să facă pași spre recuperare. S-a hotărât să nu renunțe la stilul ei de viață. Cu lacrimi în ochi, mi-a mărturisit că mă ascultase și că știa că Dumnezeu o iubește, însă a întrerupt studiile. Eram dezamăgită, însă ceea ce am câștigat din această experiență a fost conștientizarea faptului că Dumnezeu vrea să ne folosească pe toți în lucrarea Sa. Nu ar trebui să-i pasăm pe oameni altora, ci să ne rugăm ca Dumnezeu să ne pună în gură cuvintele pe care să le rostim.

Așa că, atunci când fratele pastor Batchelor a sunat ca să mă invite să vorbesc la Biserica Centrală, unde este pastor în prezent, nu mi-a venit să cred. O să vorbesc în biserica lui Doug Batchelor? El e un om care m-a învățat atât de multe prin predicile și casetele lui video.

“Doamne, sunt atât de onorată”, m-am rugat, “totuși îmi este teamă, deoarece nu vreau să fiu atât de entuziasmată de acest lucru, încât să pierd din vedere faptul că toate acestea sunt pentru Tine. Te rog, nu mă lăsa să mă umflu prea mult în pene.” Încă îngrijorată de acest lucru, am zburat spre Sacramento. Când am ajuns acolo și am vorbit cu oamenii care se ocupau de program, am aflat că eu eram vorbitorul pentru ora tineretului.

O prietenă apropiată, Lyndi, m-a așteptat la biserică. Era fiica Donnei. Donna era femeia care îmi ascultase povestea cu mulți ani în urmă. Ea mi l-a prezentat pe Hristos și mi-a arătat dragoste necondiționată. Datorită mărturiei ei am putut eu să-L găsesc pe Dumnezeu și să scap de dependențele mele. Lyndi frecventa această biserică. Ea avea un program social personal în cadrul unui proiect finanțat de primărie, care beneficia de puține fonduri.

“Ai vrea să mergi cu mine pe strada Banning?” m-a întrebat. “Vreau să invit oamenii de acolo să vină să-ți asculte povestea în seara asta. Vrei să vii și să vorbești cu aceste familii?” Mi-am amintit lecția pe care o învățasem cu mulți ani în urmă de la Doug Batchelor, ca niciodată să nu-i pui pe oamenii de lângă tine în responsabilitatea altora. Totuși nu era treaba mea să-i invit pe oameni să mă asculte, nu-i așa? Nu trebuia ca

acest lucru să fie făcut de altcineva pentru mine? Aveam alte lucruri pe care le puteam face. Apoi am fost copleșită de sentimentul că timpul meu aici nu era al meu, că Dumnezeu mă chemase aici și că totul până aici fusese providența Sa. Eu fusesem invitată. Nu mai puteam trece responsabilitatea asupra altcuiva decât asumându-mi riscul de a-I spune “nu” lui Dumnezeu.

“Desigur”, am răspuns. “Nimic altceva nu mi-ar face o mai mare plăcere. Să ne rugăm ca Dumnezeu să meargă înaintea noastră și să ne deschidă ușile.”

Ostaticii de pe strada Banning

Mi s-a pus un nod în gât când am intrat pe strada Banning. Aveam senzația că intram într-o altă lume, unde totul era întunecat, degradat sau pe moarte, chiar și culorile. Copacii erau rari și murdari, și clădiri cafenii se aliniau de-o parte și de alta a străzii. Locuințele erau comprimate în ansambluri mai mari, șase în total; fiecare era compusă din doisprezece apartamente care dădeau într-o curte interioară. Curtea de 3/6 metri, din ciment, era murdară, iar scări din metal și ciment duceau la locuințele de la etaj.

M-am uitat după vreun semn de viață, după vreun semn de speranță. Nu era nici urmă de iarbă sau de flori. Mi-am amintit cum trăiam și eu în felul acesta, cândva. Am încercat să-mi îndepărtez din minte amintirile care mă năpădeau și să mă concentrez.

Am observat în dreapta mea un băiat de vreo 14 ani, aplecat peste o mașină de poliție în timp ce era percheziționat de un polițist. Alt polițist îi verifica mașina. Băiatul era șocant de slab. Purta blugi de mărime mare și o cămașă largă și zdrențuită, care lăsa să i se vadă corpul osos. Capul îi era aplecat, așa încât părul blond și murdar îi acoperea fața. Mă întrebam ce făcuse.

“Poliția trebuie să fie mereu aici!” a mormăit Lyndi.

Am examinat-o de sus până jos pe Lyndi, o femeie creștină frumoasă, crescută într-un cămin plin de dragoste. Aici, ea arăta ca o floare printre bălării.

Lyndi venea pe strada Banning de aproximativ un an. Mai devreme, în timp ce vorbeam cu ea, îmi spusese: “Vreau pur și simplu să ajut, dacă

îmi stă în putere”. Cât o iubeam! Știam din experiență cât de lipsiți de speranță le păreau acești oameni acelora care erau “normali”. Eram mișcată de credința lui Lyndi într-un Dumnezeu care le iubește chiar și pe aceste “oi pierdute”. Și mi-am amintit cum Îl rugasem pe Dumnezeu să meargă înaintea noastră și să ne deschidă uși. Nu cu mult timp înainte, Dumnezeu mă ridicase cu grijă dintr-o astfel de viață. Știam că El putea face acest lucru și aici.

Am oprit pe o alee, silindu-i pe trei oameni îngenunchiați suspicios lângă o mașină parcată, să se oprească din ceea ce făceau. Ne-au privit câteva minute, apoi s-au întors la ocupația lor.

Ne-am apropiat cu precauție de prima locuință. Am privit în jur ca să îmi dau seama de cât de în siguranță suntem. Am încercat să mi-L imaginez pe Dumnezeu înconjurându-ne cu protecția Sa. Știam că El ne adusese aici ca să le spunem acestor oameni despre un Dumnezeu care dorește să le dea “un viitor și o nădejde” (Ieremia: 29,11). Știam că Dumnezeu merge până în depărtări incredibile pentru a-Și găsi “oile pierdute” și pentru a ne ajuta să-L găsim. Știam că El este cu noi.

Am zâmbit în timp ce Lyndi bătea la prima ușă. Am ascultat. Se părea că nu era nimeni acasă. Lyndi s-a îndreptat spre o fereastră mică și soioasă și a încercat să privească înăuntru. Încetișor, ușa s-a crăpat puțin. În prag stătea o femeie care se holba absent la noi. Într-un final, a strigat: “Lyndi, ce faci? Dormeam. Intră.” A trântit ușa de perete, apoi s-a dus spre canapea și s-a întins, aprinzându-și o țigară în timp ce Lyndi mă prezenta.

“Diane, aceasta este Cheri, cea despre care ți-am vorbit. Se află în oraș pentru a vorbi despre noua ei carte, *Un miracol al străzii*. Cheri vorbește la biserica mea în seara asta. Aș vrea să vii”, a turuit Lyndi invitația.

“Aș aprecia dacă, uitându-mă diseară prin sală, aș vedea cel puțin o persoană care să înțeleagă despre ce vorbesc”, am spus, făcându-i cu ochiul lui Diane în timp ce îi înmănam una dintre cărțile mele. “Lyndi este minunată, însă nu a trăit niciodată pe stradă. Ea nu poate înțelege despre ce e vorba.”

Diane m-a privit pe mine și cartea cu suspiciune, apoi a izbucnit în hohote de râs și a arătat spre Lyndi. “Pe-aici îi spunem ‘Fecioara Lyndi’.”

A răs din nou la gândul că Lyndi ar putea să trăiască pe stradă. Diane își pierduse majoritatea dinților din cauza drogurilor, însă când zâmbea, nu dădea nici un semn că s-ar rușina de acest lucru. Aprinzându-și altă țigară de la cea de dinainte, o tachină pe Lyndi astfel, încât era evident că se plăceau una pe alta.

Apoi, Diane o puse pe Lyndi la curent cu cele mai noi bârfe din bloc. “Perechea de peste stradă aproape că s-au omorât unul pe altul azi-noapte, când cearta lor obișnuită a scăpat de sub control. De data asta a fost așa de rău, că i-a speriat pe copii. Cineva aduce mașini furate aici, le dezmembrează și pe urmă le lasă în parcare. Tipul bătrân de la etaj și-a primit în sfârșit nevasta înapoi în apartament. A stat într-o remorcă aproape un an. Fata de pe colț a fost arestată pentru droguri.” Poveștile curgeau într-una. În final, am încetat să mai ascult, pentru că era prea mult de asimilat.

Apartamentul mic, cu o cameră, era înțesat cu lucruri. Măsuța de cafea, improvizată, era plină de hârtii, cutii, poze și alte obiecte. Am respirat adânc. Dumnezeu spune că noi suntem lumina lumii. Tocmai adusesem puțină lumină în acest loc.

M-am uitat la pozele a doi băieței. Am presupus că erau de 8 și 11 ani. “Sunt băieții tăi?” am întrebat.

“Îhî. Ăla mare nu mai stă aici. E la bunică-sa. E mai bine așa. Ăla mic pare nevinovat, da’ dă mereu de necazuri. Doar ce-am ieșit din închisoare fin’că nu l-am pus să se ducă la școală. Îți vine să crezi? Ce a înrăutățit totul e că, atunci când m-au arestat, au găsit tăblițe de înmatriculare furate pe mașina mea. Băiatul meu a făcut asta ca să nu iau amenzi!” A răs tare de naivitatea lui.

Aproape că am plâns pentru aceste vieți ruinate.

“O să vin”, i-a spus lui Lyndi, iar eu am părăsit apartamentul.

“Ne vedem la șase. Voi veni să te iau”, a spus Lyndi, zâmbind.

M-am uitat la Lyndi, am zâmbit și am dat din cap. Nu-mi trecuse prin minte că urma să vedem asemenea condiții de viață. Lyndi părea să știe ce gândesc și mi-a zâmbit înapoi. Am traversat strada către cealaltă clădire.

Chiar în momentul acela, câțiva copilași au ieșit în fugă, strigând: “Lyndi! Hei, e Lyndi!” Copiii nu puteau să aibă mai mult de 5 ani. Cel

mai tânăr membru al grupului, BaBa, avea un an și jumătate. Cea care avea grijă de ei se numea Sammi, o fetiță frumoasă de 5 ani. Semăna un pic cu Shirley Temple. Nici nu voiam să-mi imaginez cum era viața ei. Sammi, cum făcuse și Diane mai devreme, ne-a povestit tot ce se întâmplase în clădire de când Lyndi fusese acolo ultima dată.

“Tata e în pușcărie și o să stea acolo mult timp. Da’ mama i-aicea. Vrei s-o vezi pe mama? Avem un câine nou. Cineva l-a abandonat aicea și mama a spus că poa’ să rămână. Vrei să-l vezi?” Era cu sufletul la gură de bucurie și i-a apucat mâna lui Lyndi.

Ușile apartamentelor s-au deschis. Cred că toată acea gălăgie îi făcea pe oameni curioși. Fețele care ne priveau semănau cu cele pe care le văzusem în trecutul meu, ostatici într-o lume a drogurilor, a abuzului și a disperării. Erau neîngrijiiți și slabi, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor. Nu puteam privi în altă parte.

Ușile sunt deschise, L-am auzit pe Dumnezeu zicându-mi. Eram cuprinsă de venerație. El chiar a deschis ușile, la propriu.

Timp de o oră, Lyndi și cu mine, conduse de Sammi, am mers din casă în casă vorbind despre ceea ce Dumnezeu făcuse pentru mine. Am înmănat cărți de-ale mele și i-am invitat pe oameni la biserică în acea seară, ca să audă întreaga mea poveste. Am dat treizeci de cărți. Când oameni din biserică îmi citeau cartea, spun că ei nu cred că ceea ce descriu eu s-ar putea întâmpla. Când dependenți de droguri sau oameni ai străzii o citeau, spun: “Nu pot să cred că n-ai inclus și acest aspect sau că n-ai vorbit și despre chestia aia.” Sunt o mulțime de discuții și de experiențe de pe stradă pe care nu le-am putut împărtăși în cartea mea. Glumeam, în legătură cu asta, cu acești oameni. “Cartea aceasta este și pentru o audiență creștină”, le spuneam. “Nu le-am putut spune totul.”

I-am invitat pe toți să vină la întâlnire în acea seară. Era acolo o femeie cu bube proaspete pe mână. A spus câteva lucruri pe care doar dependenții de droguri le pot înțelege, punându-mi la probă povestea. Nu numai că am înțeles ce îmi spusese, dar am adăugat și câteva lucruri de la mine. Am trecut testul, iar ea a fost de acord să vină.

Am zâmbit când am văzut că Dumnezeu le mișca inima acestor oameni. Cred că am văzut speranța întipărită pe fețele lor probabil pentru prima dată după mult timp. Știam că abuzurile cu care oamenii aceștia

trăiesc sunt mai mult decât vedem noi aici, la suprafață. Lyndi și cu mine ne-am îndreptat spre mașină urmate de copiii care țipau și de părinții lor, înghesuți unul într-altul. “Ne vedem diseară. Nu ne uitați.”

Când am sosit la biserică în acea seară pentru a da mărturie, eram cu cinci minute în întârziere. Am pătruns în sala mare în care trebuia să țin prezentarea. Doar doi tineri se aflau în sală. Eram aproape dezamăgită. *Ei bine*, m-am gândit, *până la urmă, nu sunt chiar atât de cunoscută*. Apoi, mi-a venit în minte un gând. *Lui Dumnezeu nu-I pasă dacă este o singură persoană sau dacă sunt o mulțime. Trebuie să faci exact ce îți cere El să faci, fără să-ți pese de nimic. Nu te lăsa descurajată de număr*. Încurajată, eram gata acum să țin prezentarea în fața acestor doi oameni. Tocmai în momentul acela, a mai intrat o persoană.

“Dacă ești aici pentru întâlnirea tinerilor, nu ai nimerit sala care trebuie”, a spus el.

Când am intrat în sala în care trebuia să intru, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Primele două rânduri erau ocupate de oamenii de pe strada Banning. Copiii erau cu părinții lor. Dependenți de droguri, cu bube proaspete pe mâini, erau acolo. O motociclistă cu blugi rupți și geacă din piele era acolo. Vorbisem cu ea și îi dădusem cartea mea. I-am aruncat un zâmbet.

“Este un miracol!” îmi venea să mă urc pe scaune și să spun în gura mare întregii clădiri. “Priviți ce face Dumnezeu!”

Am văzut-o pe Donna, cea care m-a adus pentru prima dată la Hristos, făcându-mi semn cu mâna. Întocmai ca o cloșcă, avea lângă ea o femeie din închisoare, de care se îngrijise. Știam exact ce simțea acea femeie, deoarece Donna lucrase și cu mine în același fel. Această femeie era foarte mândră să fie acolo, pentru că auzise de Hristos. Tinerii bisericii erau amestecați printre cei de pe strada Banning. M-am așezat în rândul din față, încercând să mă comport așa cum ar face-o un vorbitor. Însă îmi venea să sar încoace și încolo și să strig: “E grozav! Nu-mi vine să cred!”

În timp ce stăteam acolo, așteptând, un alt pastor a venit la mine și m-a întrebat: “Cheri, ai vreun exemplar din cartea ta, ca, atunci când te prezint, să le arăt cartea și să vorbesc despre ea?”

“O să fac rost de una”, am spus. “Lasă-mi câteva minute la dispoziție.”

Pastorul a plecat. Adusesem vreo câteva cărți pentru tineri, însă le dădusem pe toate pe strada Banning. Am încercat să găesc una. M-am întors către grupul de pe strada Banning. “A adus vreunul dintre voi cartea pe care v-am dat-o?” am întrebat.

Motociclista a spus că a adus-o ea. Am întrebat-o dacă o puteam folosi puțin. Era pe punctul de a o scoate din geantă, când s-a oprit. “Cheri, încep să te plac și nu vreau să te rănesc. Asigură-te că ajunge înapoi la mine, OK?”

“OK”, am răspuns, zâmbind. În timp ce o scotea din geantă, am trecut printr-unul dintre cele mai umilitoare momente din toată această perioadă din viața mea în care am lucrat pentru Dumnezeu. Împachetase complet cartea în celofan, ca să nu se îndoiaie sau să se murdărească. Era doar un volum broșat – nimic mai mult. Mi-am dat seama că această persoană era cineva care Îl dorea atât de mult pe Dumnezeu, încât avea o teribil de mare grijă până și de această speranță, de această carte pe care o avea în mână. A despachetat cartea și mi-a dat-o. Stăteam pe scaun, meditănd la cât de mult o iubea Dumnezeu pe această motociclistă pe care, probabil, nu o mai iubea nimeni în acel moment. Nimeni nu știuse că ea căuta ceva la nivel spiritual și nu auzise strigătul ei după Dumnezeu.

Pastorul a venit din nou, s-a așezat lângă mine, iar eu i-am dat cartea. A răsfoit-o. Stăteam acolo, ascultând vocea minunată a unui solist. Eu savuram muzica, privind la Donna și la femeia din închisoare, la oamenii de pe strada Banning și la cei șaiszeci de adolescenți. Inima îmi era plină. Deodată, pastorul s-a îndreptat din corp și s-a îndepărtat puțin de mine, evident stânjenit.

Ce se petrece? m-am gândit, privindu-l.

La ce pagină este? S-ar putea să fi ajuns la o parte mai descriptivă. Motociclista care îmi înmânase cartea pusese un semn de carte în ea. Pastorul se uita la semnul de carte. Am citit ce era scris cu litere îngroșate: Cele Zece Porunci ale bolilor transmisibile sexual. Motociclista tocmai fusese la o clinică gratuită în acea zi. *Oare se întreabă dacă sunt sau nu creștină?* m-am gândit. *Pastorul nu știe că nu e cartea mea.* Aproape că am izbucnit în râs. Voiam să-i spun: “Da, sunt creștină. Nu este semnul meu de carte. Este al ei.” Însă am tăcut. Pastorul s-a ridicat și m-a prezentat, apoi a plecat.

În timp ce dădeam mărturie în acea seară, m-am uitat frecvent la oamenii de pe strada Banning. Nici eu nu fusesem dorită sau iubită în viața mea. Am fost molestată, respinsă, dependentă de droguri, însărcinată la 12 ani și am trăit pe străzi. Tot ce spuneam eu era viața lor. Știam asta. Ei știau că eu știam. Au plâns atunci când au auzit fragmente din propriile lor vieți în povestea mea. Am plâns împreună atunci când am pus la un loc trecutul meu cu prezentul lor. Cândva, trăisem o viață atât de asemănătoare cu a lor, și totuși, acum, datorită a ceea ce Dumnezeu făcuse pentru mine, viața mea putea da speranță altcuiva în viața căruia nu fusese nimic înainte.

Le-am povestit cum L-am întâlnit pe Hristos într-o casă plină de droguri și că El mi-a arătat cum mă privește. El mă privește ca pe o persoană de valoare. Le-am explicat că, imediat ce am pășit într-o relație cu Hristos, El m-a curățit de toată vina mea. Le-am vorbit despre cum este să parcurgă următorii pași curățiți și iertați. Am văzut că acest grup înțelegea ce spuneam și am crezut că vorbele mele aveau să schimbe viața cuiva de pe strada Banning. Ce mi-a atras, de asemenea, atenția, a fost că și mulți tineri aveau lacrimi în ochi. Nu puteam pricepe. Păreau a fi adolescenți creștini normali. Mai târziu, am aflat că unii sufereau de boli chinuitoare, de depresie și de tot felul de lucruri.

După serviciul divin, am vorbit cu noii mei prieteni. “Am vrut să vin la biserică de atâta timp”, mi-a spus cineva cu un zâmbet pe care doar cerul îl poate da cuiva. “Imediat ce am intrat, am simțit pace.”

“Nu am mai fost niciodată într-o biserică”, au spus alții.

Am privit în jur, știind că mâine, după ultima întâlnire, urma să mă aflu în zbor spre casă. Aș fi vrut să le spun membrilor bisericii: “Vă rog, iubiți-i pe acești oameni. Faceți-i să simtă că sunt bineveniți. Dumnezeu i-a adus aici – i-a adus acasă.”

Încredere în Dumnezeu în timp de restriște

Dacă aveam cumva impresia că lucrarea mea era o plimbare prin parc într-o zi caldă de vară, urma să am un șoc. Se părea că apele se așezaseră. Îmi începusem lucrarea și formasem un consiliu de administrație care s-o conducă. I-am pus lucrării numele True Step (Pasul Adevărat). În locul unui program de recuperare în 12 pași, am vrut să subliniem pășirea întru Hristos ca fiind cea mai bună cale de recuperare din abuzul de substanțe.

Ni s-a permis să folosim o fermă frumoasă, cu patruzeci de acri (aprox. 16 ha) pentru a înființa o instituție de recuperare și un centru misionar. Lucrarea era înfloritoare. În paralel cu prezentările mele, am început să lucrez pentru o rețea creștină de televiziune care emite în toată lumea și am devenit gazda unui talk-show pentru un post de radio creștin. Lucrurile nu puteau decât să meargă din ce în ce mai bine, gândeam.

În schimb, lucrurile se destrămau încetul cu încetul. Un lucru a urmat altuia pentru a-mi zdruncina credința și pentru a mă face să mă întreb dacă, într-adevăr, pot urma îndrumările lui Dumnezeu. Apoi, un telefon m-a surprins cu garda jos, dezechilibrându-mă.

În timp ce vorbeam la biserica lui Doug Batchelor, am întâlnit-o pe Elena, o femeie de 30 și ceva de ani, care tocmai fusese eliberată din închisoare. Ea avea în spate o istorie de molestări și droguri și era mamă singură a patru copii din patru tați diferiți. Tocmai auzise de Dumnezeu și, atunci când am întâlnit-o, venea la întâlniri cu Donna, cea care mă

condusesse și pe mine la Dumnezeu. Știam că Donna sperase ca ea să aibă vreun beneficiu în urma ascultării modului în care Dumnezeu lucrase în viața mea.

În acea seară, după program, Elena și cu mine am petrecut multe ore împreună, până în zorii zilei următoare. Am vorbit despre cât de incredibil este Dumnezeu și despre planurile pe care le are El cu privire la noi. Era o persoană foarte energică și am văzut potențialul pe care îl avea de a lucra pentru Dumnezeu după ce termina recuperarea.

“O să fie un timp, după ce te pui pe picioare, când va fi plăcut să lucrez cu tine”, am spus, zâmbindu-i. “Sper că vom ține legătura.”

“Bineînțeles”, a zâmbit ea larg.

Acest lucru s-a întâmplat mai curând decât mă așteptam. Nu la mult timp după ce m-am întors în Idaho, m-a sunat.

“Bună, Cheri”, a spus. “Sunt Elena, prietena Donnei de la întâlnirile lui Doug Batchelor. Mă mai ții minte?”

“Desigur”, am spus, încântată. “Ce mai faci?”

“Bine, bănuiesc, doar că sunt din nou însărcinată.”

Nu eram sigură dacă să o felicit sau nu, gândindu-mă la cei patru copii de care se lupta deja să aibă grijă. Nu părea bucuroasă. “Cum te simți?” am întrebat-o.

“Ei bine, aveam de gând să avortez copilul, dar am simțit că, în calitate de proaspăt creștin, acesta era un lucru grav.”

“Te admir pentru că ai hotărât să n-o faci”, am spus. “Știi că trebuie să-ți fie greu să mai faci un copil acum.”

“Cheri”, a continuat, “am sunat să-ți spun că, dacă iei copilul, nu-l avortez.”

Mintea mi-a înghețat. *Cum? Dacă iau copilul? Și dacă nu-l iau?* Ce-mi spunea? De unde veneau lucrurile astea? “Hei, stai puțin”, am spus. “*Dacă iau copilul?* Elena, mă simt onorată că m-ai ales pe mine să-ți iau copilul, dar mai sunt multe alte opțiuni și mulți oameni care vor să adopte copii. Te-ai mai gândit și la altceva? Nu mă aflu în situația de a adopta un copil.”

“M-am hotărât să mă mut acolo, lângă tine”, a spus. “E în ordine dacă stau la centrul tău misionar de la fermă pentru o vreme? Aș dori să mă vindec emoțional și spiritual și să-i aduc pe copii într-un mediu mai

sănătos. Apoi, o să nasc copilul acolo. Tatăl este un bărbat drăguț de 20 de ani, de la programul în 12 pași pe care l-am urmat, dar nu vreau să știe nimeni de aici. Te rog, nu-i spune Donnei nimic din toate astea.”

M-am cutremurat. Aveam senzația că sunt prinsă într-o capcană de ticăloșie și de tănuire. Donna era mama mea spirituală, iar eu o iubeam. Voiam s-o ajut pe Elena, deoarece avea nevoie de ajutor, dar, de asemenea, voiam s-o respect pe Donna, cea care mă condusese la Dumnezeu. Promisiunile și pașii Elenei înspre recuperare păreau a fi pași în direcția corectă, așa că am fost de acord să vină. Aveam să țin secretă sarcina ei.

“Aș dori să-l aduc și pe prietenul meu, Ray”, mi-a spus apoi.

“Elena”, am spus, “dacă ai de gând să vii și să faci aceste schimbări în viața ta, nu-ți poți aduce prietenul aici. El nu poate sta cu tine la centrul misionar dacă nu este soțul tău. Nu ar fi bine. Își poate găsi un loc în oraș. Sunt mulți oameni implicați în această fermă care nu ne-ar mai susține dacă s-ar întâmpla acest lucru. Îmi pare rău, dar nu pot permite asta.”

Elena s-a mutat la fermă și și-a continuat recuperarea acolo. Lucrurile mergeau bine. I-am înscris pe toți cei patru copii la școli creștine, după ce am găsit biserici care să-i susțină financiar. Cel mai mare a mers la un liceu creștin. Cei trei mai mici nu merseseră la școală deloc înainte. Elena îmi spusese că îi educa acasă, însă cel de 7 ani nu știa deloc să citească. Nici unul dintre ei nu părea să fi dobândit vreo abilitate școlară. Acum, în noile lor medii de viață, au început să crească, atât din punct de vedere școlar, cât și social.

L-am dus pe cel mai mare dintre copii la un adăpost pentru adolescenți, iar el L-a acceptat acolo pe Hristos într-un mod incredibil. În timp ce părăseam adăpostul, a început să plângă în hohote. “Ce s-a întâmplat?” l-am întrebat.

“Nu pot să mă întorc acasă și, în același timp, să trăiesc așa cum trebuie”, a spus el. “E o nenorocire acolo.” A început să plângă din nou, neputându-și veni în fire.

La început, nu am înțeles. *Elena este în perioada de recuperare și toată lumea este bine*, am presupus. Din fericire, el urma cursurile colegiului cu internat de alături și nu trebuia să trăiască cu mama sa în fiecare zi. Aceasta oferea timp pentru ca situația de acasă să se pună în ordine. Așa credeam.

Când am mers din nou la fermă să o vizitez pe Elena, prietenul ei, Ray, m-a întâmpinat în prag. Stătuse cu ea toată noaptea.

“Știi ce am vorbit, Elena”, i-am spus. “El nu poate să stea aici.”

“Ba da, poate”, mi-a spus ea. “Am vorbit cu Ben, proprietarul fermei, și el mi-a spus că poate să stea.”

M-am luptat ceva timp cu problema aceasta dintre Elena și Ray și Ben. Știam că Ben dorea să ajute oamenii. Avea o inimă de aur. Mai știam și că trebuie să fixez niște limite pentru această misiune – limitele pe care le stabilisem înainte ca ea să vină.

Într-adevăr, Ben era proprietarul fermei. Ne-a permis să înființăm acolo True Step Ministries. Nu era proprietatea mea, așa că nu-l puteam de afară pe Ray cu forța. Ben fusese deja făcut să creadă că l-ar putea ajuta pe Ray dacă l-ar lăsa să stea acolo, împotriva regulamentului. Ori de câte ori plecam, Elena contra-ataca în fața lui Ben ceea ce spusese eu și îl atrăgea de partea ei. Nu mă mai confruntasem cu o astfel de problemă înainte și nu știam ce să fac. Îmi plăcea ferma și nu voiam să mut misiunea de acolo doar din cauza aceasta. Oare nu puteam rezolva situația?

În consiliul de administrație al True Step Ministries, am deschis subiectul acesta în fața lui Ben și a celorlalți membri ai comitetului. “Ben, știu că ești bun la suflet”, i-am spus. “Știu că încerci să-l salvezi pe Ray, însă sunt anumite lucruri care sunt clare. Nu putem sprijini ceva rău.”

Comitetul a hotărât ca Ray să plece de la fermă noaptea. Așa că s-a întors în furgoneta lui, a dormit pe șosea și a venit înapoi pentru micul dejun. “Nu, încă nu e bine”, i-am spus. Prin urmare, Ray a mers mai jos pe șosea, a parcat în afara ei pe timpul nopții și apoi, dimineata, s-a întors. Însă ei tot mai trăiau împreună la centrul misionar.

“Elena”, i-am spus, “dacă vrei să trăiești cu el, găsește-ți un loc în afara fermei și trăiește cu el. Nimeni nu are dreptul să-ți spună ce să faci și cum să faci. Singurul motiv pentru care îți spunem acest lucru este pentru că tu ai ales să locuiești într-un centru misionar și ai ales să ne ceri nouă să te ajutăm pe parcursul recuperării.” Era dificil de discutat cu ea și am încercat să păstrez limitele stabilite fără să ne certăm.

Ziua în care copilul Elenei trebuia să se nască se apropia. Am încurajat-o să găsească o familie adoptivă. “Fiindcă ești sănătoasă, poți

stabili ce criterii vrei pentru adopție”, i-am spus. “De ce nu mergi la o agenție care se ocupă de adopții, ca să găsești familia potrivită?”

Odată, o prietenă a mea mi-a spus că ea și cu soțul ei încercaseră să adopte un copil timp de nouă ani. Încercase foarte mult timp și avusese parte numai de eșecuri. I-am spus că noi avem un copil care va avea nevoie de un cămin atunci când se va naște. A început imediat să plângă. “O să-ți fac cunoștință cu Elena și atât”, am spus. “Vreau ca nimeni să nu se simtă constrâns. Ea caută o familie iubitoare. Sunt convinsă că te va plăcea.”

Elena s-a întâlnit cu acest cuplu, s-au plăcut și au început procesul de adopție. Elena m-a întrebat dacă aveam să fiu de față la nașterea copilului. Nu voia să meargă la spital din cauza cheltuielilor, așa că a găsit o moașă. Așa că m-am dus și am stat lângă ea când a născut copilul. Nu m-am simțit în largul meu, cu toate problemele care existau între noi, dar am simțit că Dumnezeu adusese copilul acela acolo ca noi să-l ajutăm. Când a ieșit capul copilului, cordonul ombilical era strâns de mai multe ori în jurul gâtului. Elena se uita la mine, iar eu încercam să nu dau pe față spaimă. Am spus o rugăciune scurtă. Moașa s-a aplecat și a apucat cordonul de parcă ar fi vrut să se lupte cu el, dar, în momentul acela, cordonul s-a slăbit numaidecât și ea a putut să-l dea jos de la gâtul copilului cu ușurință.

I-am așezat Elenei copilul pe piept, iar eu am mers în bucătărie, unde aștepta cuplul adoptiv. Bucătăria era apropiată de dormitor, așa că din bucătărie se auzea totul. Ei își încordaseră auzul ca să prindă prima respirație și primul plânset.

“E frumoasă și sănătoasă”, le-am spus celor doi. Am observat că mama adoptivă era blondă, iar tatăl adoptiv hispanic. Elena era hispanică și tatăl blond. Fetița semăna cu părinții ei adoptivi. Moașa a curățat-o. Am râs împreună de drăgălășenia fetei. Ceilalți copii au intrat și au văzut-o. “Pot să iau fetița și s-o duc în bucătărie?” am întrebat-o pe Elena. Părinții adoptivi și-au ținut fetița în brațe pentru prima dată. Rugăciunile lor fuseseră ascultate. Această fetiță era dorită și urma să aibă parte de un cămin plin de iubire și de o viață bună.

De îndată ce Elena și-a revenit, l-a adus pe Ray la ea în fiecare noapte și din nou a fost dificil să ne înțelegem cu ea.

“Nu puteam păstra fetița, pentru că acum a venit vremea *mea*”, a spus Elena. “Nu e vremea copiilor. E timpul să mi se îndeplinească și mie visele.”

Mă durea sufletul când mă gândeam la cei patru copii ai ei. “Poate că te-ai mutat aici pentru copiii tăi, pentru ca ei să primească o educație creștină. Nu se poate să fie vorba numai despre tine în momentul de față. Ai și o responsabilitate față de ei.”

“Nu”, a spus Elena. “Am trăit destul pentru ei. Vreau să fiu o cântăreață celebră și m-am hotărât să scot un CD.” Elena s-a lansat în prezentarea unui plan detaliat despre cum avea să reușească acest lucru. Avea să aibă o misiune a ei. Avea să țină un concert pe întuneric, cu luminile stinse. Avea să scoată un CD și nimeni nu avea să știe cine e cântăreața. Oamenii aveau să fie atât de fascinați de voce, încât toți aveau să întrebe a cui e vocea misterioasă. Aceasta avea să continue să se întâmple până la un moment dat, când, în sfârșit, avea să se facă cunoscută și toată lumea avea să o iubească. Avea să își construiască o misiune puternică și avea să fie proprietara unei ferme a ei, precum și a unui oraș al ei, și totul avea să fie perfect. Era serioasă și, cum nu accepta alte puncte de vedere, am încercat să o ajut cu lecții de canto, ca să-și îmbunătățească performanțele vocale, dar a refuzat. Voiam doar s-o ajut să treacă prin programul de recuperare și s-o învâț câteva aptitudini parentale, s-o ajut să relaționeze cu ceilalți și să crească în relația ei cu Dumnezeu. Sarcina părea imposibilă, dar nu doream să mă dau bătută.

Cum Elena mergea la biserică la care mergeam și eu, a fost consiliată de pastorul meu și i-a povestit lucruri oribile pe care, chipurile, i le făcusem.

“Nu te apăra, Cheri”, părea să spună Dumnezeu.

“Glumești!” am spus. “Nu pot accepta lucrul ăsta. Nu am făcut nimic rău. Vei trimite Tu pe altcineva în locul meu [să mă apere]? Vei lăsa pur și simplu pe altcineva s-o facă?” Porunca Lui părea de nesuportat într-o situație atât de teribilă.

În această perioadă, Sandra a intrat în viața mea. Pe când era în închisoare, îmi citise cartea, *Un miracol al străzii*, povestea vieții mele anterioare, și, cum urma să vorbesc în orașul ei, s-a rugat lui Dumnezeu să o scoată din închisoare ca să poată veni la prezentare. Acest lucru s-a întâmplat și, când a ieșit din închisoare, s-a alăturat centrului nostru misionar. Era o adolescentă creștină adoptată, o cântăreață talentată, care și compunea mult. Era, de asemenea, dependentă de droguri. Oscila între a fi sănătoasă, atunci când era aproape de Hristos, și a trăi haotic fără El.

Când interpreta muzică specială în biserica ei, adesea se ducea în baie să prizeze heroină și apoi se întorcea și cânta. Fusese crescută în biserică, însă heroina din baie nu era un incident singular. Era pur și simplu un mod al ei de a da piept cu viața. Lucram în același timp și cu Elena, și cu Sandra. Lucrurile cu Sandra păreau să meargă bine.

Într-o zi, în timp ce lucram cu Sandra, aceasta a început să plângă. “Am recidivat”, mi-a mărturisit.

“Îmi pare foarte rău”, am spus, “dar asta face parte din recuperare. Unii oameni recidivează de șapte ori sau chiar mai mult până se pun pe picioare. Să știi că nu ai mai puțină apreciere din partea mea. O să reușești.”

“Am nevoie de ajutorul tău, Cheri”, a spus ea. “Îți aduci aminte de chitara aceea frumoasă, pe care prietenii din biserică mi-au împrumutat-o?”

“Da.”

“Am amanetat-o ca să-mi cumpăr droguri. Am dus-o într-un loc unde se cumpără lucruri furate și am vândut-o pe cincizeci de dolari.”

“Îmi pare foarte rău, Sandra”, am spus, “chiar îmi pare rău.” Mi-am dat seama că, dacă a fost în stare să amaneteze chitara pe care o iubea la fel de mult ca muzica, avea mari necazuri. “Aș vrea să te ajut.”

“Și poți s-o faci, Cheri. Oamenii te cunosc”, a spus ea încrezătoare. “Îl cunoști pe primar. Dacă te duci la traficant și îi spui că o să vorbești cu primarul și că o să fie mare scandal, probabil că o să-ți dea chitara înapoi.”

Oare durerea nu avea să înceteze niciodată? Știam acum că drumurile noastre aveau să se despartă. Ea luase decizia de a se reîntoarce la droguri, iar eu nu puteam face nimic. Aveam senzația că priveam o fată care se îneca fără să o pot salva. “Nu pot face asta pentru tine, Sandra”, i-am spus întristată. “Poate că aș putea s-o fac, poate că aș putea trage sforile, însă nu ți-ar face decât rău. N-aș face nimic altceva decât să îți permit s-o continui tot așa. Nu vei reuși să treci de faza asta. Recidivezi, și acest lucru este grav. Dacă cineva îți vine în ajutor, nu vei realiza gravitatea situației. Trebuie să suporti consecințele de una singură. Nu o să-ți aduc înapoi chitara. Îmi pare rău.”

“Da, și o să-ți pară și mai rău”, mi-a spus cu amărăciune.

Sandra le-a spus tuturor cunoscuților ei și membrilor bisericii noastre că eram groaznică și că nu o ajutam cu recuperarea. A omis incidentul cu chitara. “Cheri mai degrabă mi-a pricinuit durere decât să mă ajute”, spunea

ea. “Singurul motiv pentru care mai rămân este pastorul.” Însă ea nu rămânea pentru recuperare, iar pastorul îi îngăduia lucrul acesta.

Mă simțeam atacată – nelalocul meu. Nu știam nici măcar cui să mă plâng. Știam că Dumnezeu nu voia să mă apăr în fața nimănui. În timpul meu de închinare personală, am citit o carte de Watchman Nee, un evanghelist din China, care a fost atacat în multe moduri.

Cu cât un creștin este mai umilit de cei din jur, cu atât este mai în siguranță. De fapt, cel mai sigur loc de această parte a cerului este crucea. Când a fost sfătuit să se apere, Watchman a spus: “Dacă aş dovedi că am dreptate, aş dovedi că fratele meu nu are; însă ce avantaj aş avea eu dacă aş dovedi că fratele meu nu are dreptate? Nu, eu am fost prevenit în Scriptură că ‘toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți’ (2 Timotei: 3,12). Nu mă pot aștepta la mai puțin.”²

M-am simțit aprobată citind aceasta. Chiar dacă durea, nu aveam de gând să mă apăr. Eu lucrez cu oameni periculoși, oameni care manipulează și au percepții deformate. Unii dintre acești oameni vor fi niște succese, iar credința mea se va întări, văzându-i cum intră într-o relație cu Dumnezeu și fac schimbări. Alții vor părea că au o relație cu Dumnezeu, deși în realitatea nu au. Trebuia să țin minte că acest lucru făcea parte din lucrarea mea.

Erau o mulțime de lucruri pe care trebuia să le înțeleg și la care trebuia să mă aștept. Recidivarea este un lucru obișnuit în cadrul procesului de recuperare, iar atunci când oamenii recidivează, ei atacă pe toată lumea din jurul lor. “Este vina mamei mele, a fratelui meu”, s-ar putea să acuze ei. “Iau droguri pentru că nu am o familie normală”, ar putea spune ei, pentru a arunca vina pe altcineva.

În timpul momentelor mele de comuniune cu Dumnezeu și al experiențelor dificile din această primă parte a lucrării, am început să îmi dau seama care era de fapt problema. Noi doream atât de mult ca oamenii să se vindece, încât nu mai fixam limitele care ar fi trebuit fixate pentru a rămâne sănătoși noi înșine. Aceasta distrugea lucrarea. Pe mine mă doborâse până într-atât, încât credeam că nu mai pot răspunde chemării lui Dumnezeu. *Este prea mult, mă gândeam. Această lucrare este pur și simplu prea grea. Nu sunt suficient de bună sau de inteligentă ca să o fac.*

² Bob Ashley, *Watchman Nee: Man of Suffering*. (Uhrichsville, Ohio: Barbour Publishing, Inc., 1998), 29, 144.

Din nou, Dumnezeu a intervenit și m-a ajutat să înțeleg. Nici unul dintre noi nu va fi vreodată suficient de inteligent. Însă limitele stabilite trebuie respectate întocmai. Atunci când observăm o problemă de comportament, de multe ori, noi, ca creștini, nu vrem să spunem nimic, de teamă să nu rănim sentimentele persoanei respective. *Sunt și ei la începutul relației lor cu Dumnezeu*, gândim noi. *O să treacă și asta*. Însă eu am învățat că, ori de câte ori avem de-a face cu manipulare, noi trebuie să ne ocupăm de ea în mod activ, într-o manieră sinceră și directă, în loc să ne rugăm doar și să sperăm că va dispărea.

Deși învățam aceste lucruri, viața misiunii mele continua să se destrame. Elena continua să se afunde și mai mult în relația ei cu Ray. De asemenea, ea primea un ajutor social din partea statului California, pe care și-l transforma într-un cont bancar în Idaho.

Într-un final, le-am spus celor din consiliul de administrație al misiunii: “Trebuie să stabilim niște limite și să le respectăm cu ei ca grup. Suntem manipulați, iar misiunea se duce de răpă. Dacă nu rămânem fermi pe poziție în ceea ce privește limitele, misiunea va trebui să se mute de la această fermă.” Era o fermă frumoasă și nimeni nu voia să facă lucrul acesta. Avea treizeci de acri (aprox. 12 ha) care puteau fi lucrați, iar nouă ne fuseseră donați șapte cai. În cei câțiva ani în care stătusem acolo, nu ne acuzase nimeni de nimic. Ne făcusem atâtea vise în legătură cu locul acesta. În plus, nu aveam unde să ne ducem în altă parte.

Comportamentul Elenei a continuat să se înrăutățească, iar noi am continuat să fixăm limite.

“Mă urăști”, spunea ea. “Biblia ne spune să ne iubim unii pe alții. Uite, stai să-ți arăt.” A luat o Biblie și a deschis-o la 1 Corinteni 13. “Dragostea acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată”, a citit ea.

“Dar eu chiar te iubesc, Elena, însă acolo mai scrie și că dragostea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Dragostea nu înseamnă permisivitate. Nu înseamnă că poți închide ochii la ceea ce este greșit. În Biblie, Eli și-a iubit fiii, însă niciodată nu i-a ținut în frâu. Consecințele au fost extreme. Dumnezeu ne-a dat Cele Zece Porunci pentru că ne iubește. El ne-a pus restricții din dragoste. Este același lucru și în cazul misiunii.”

Nu voiam să mă aflu în această situație. Simțeam că nu pot face nimic și mă simțeam responsabilă nu numai pentru Elena și pentru cei patru copii ai ei, dar și pentru misiune. Elena era o persoană pe care Donna o adusese în viața mea. Elena avea să se întoarcă în California într-o stare mai rea, în loc de una mai bună. Ce urma să creadă Donna? Aveam inima zdrobită.

Însă era vremea să acționez. “Îmi pare rău”, le-am spus tuturor de la centrul misionar și din consiliul de administrație al True Step Ministries. “Misiunea va trebui să se mute.”

“Nu poți face asta”, a spus cineva. “Ai investit prea mult în locul acesta.”

Deși nimeni nu credea că vom pleca, am strâns toate lucrurile de la centrul misionar, am împachetat și ne-am mutat. Am încetat să mai avem întâlniri acolo. “Nu vom mai fi o parte din ceea ce se întâmplă la fermă”, am spus.

Ray s-a mutat în mod oficial la fermă. Elena a recidivat și a început să se drogheze împreună cu Ray. Fiul ei cel mai mic a fost prins bătând unii dintre copiii de la școală. Din moment ce Elena nu mai era sprijinită financiar de misiune, trăia din ajutorul social acordat copiilor ei. Când cineva s-a oferit să ia copiii, a refuzat. A luat hotărâri bazate pe criteriul financiar.

Relația mea cu Donna a avut de suferit, deoarece mă retrăsesem. Când i-am zis Elenei că nu-i voi spune Donnei că este însărcinată, am simțit că nu mai pot s-o sun pe Donna și să-i vorbesc. Se întâmplau prea multe lucruri care aveau legătură cu sarcina Elenei și care, pentru Donna, nu ar fi avut nici un sens dacă n-ar fi știut toate informațiile. S-a produs o ruptură între Donna și mine.

N-am mai făcut nimic cu misiunea timp de câteva luni, încercând să-mi dau seama de ceea ce trebuia să fac în continuare. Încă mai aveam contracte de prezentări, însă ferma se dusesse pe apa sâmbetei. Aveau să fie lucrurile din nou la fel de bune ca înainte? Unde am mai fi putut avea noi șansa să găsim un alt loc la fel de drăguț? Aveam senzația că eșuasem complet. Din punct de vedere material și financiar, pierdusem totul. Persoane dragi mie, pe care le ajutasem cu lucrarea mea, se întorceau la 180 de grade și spuneau lucruri oribile despre mine, iar alții le credeau. Am ales să păstrez tăcerea.

Prin haos, m-am agățat de Dumnezeu. “Mă încred în Tine”, I-am repetat. “Mă încred în Tine.” Nu mai era nimic altceva de făcut.

Când am recăpătat, în sfârșit, destulă pace și destul curaj pentru a reveni la misiune, am simțit că trebuie să reiau legătura cu Donna. Trecuse mult timp.

Donna a fost amabilă cu mine, dar mi-am dat seama că lucrurile nu sunt în ordine.

“Elena s-a întors în California”, mi-a spus. “E foarte tensionată și nu crede că-ți pasă de ea.” Donna a continuat, subliniind plângerile pe care Elena le avea la adresa mea.

“Nu cred că este sinceră cu tine”, i-am spus.

“Nu, Elena a fost întotdeauna sinceră cu mine”, a insistat ea. “Niciodată nu am crezut că este vreo problemă la Elena.” Am respirat adânc. Nu voiam să nu respect promisiunea pe care i-o făcusem Elenei, însă promisiunea aceea mă distrusese. Trebuia să-mi calc cuvântul.

“Ți-a spus că a născut un copil cât timp a stat aici?”

“Nu.” Donna era tăcută.

“Ți-a spus că l-a adus pe Ray să stea aici cu ea?”

“Nu.”

“Ți-a spus că băiatul cel mic al ei a fost prins bătându-i pe ceilalți copii de la școală?”

“Nu.”

Donna și cu mine am vorbit deschis. Mi-am cerut scuze față de ea. “Am vrut mai mult decât oricine altcineva s-o ajut pe Elena, fiindcă tu ai adus-o în viața mea. Am vrut să fac ceva. Cred că nu puteam face nimic. Ea nu se afla acolo pentru recuperare. Când a aflat că lucrez la un post de televiziune și că am o emisiune radio, a crezut că poate deveni faimoasă. Nimic altceva nu părea să mai conteze pentru ea.”

Relația mea cu Donna s-a îmbunătățit. Am hotărât ca, niciodată, indiferent ce ar interveni, să nu mai permitem să existe rupturi în relația noastră.

Adevărul despre cele ce se petreceau la misiune și neadevărurile spuse despre mine au ieșit în cele din urmă la iveală. Nu a trebuit să spun nimic.

Am învățat în aceste momente că lucrurile dificile, haotice și urâte dintr-o lucrare fac parte din aceasta. Ceea ce contează, este cum faci față

acestor lucruri. De atunci, am lucrat cu mulți oameni care aproape că își reveniseră, dar care apoi au recidivat. De fiecare dată, tiparele sunt practic la fel. Se supără și acuză pe toată lumea din jur. Este vina altcuiva, și ei aruncă astfel responsabilitatea asupra celorlalți. Dumnezeu m-a învățat că acuzația nu este adevărată. Dacă nu rezist, este pentru că am făcut ceva care să-mi slăbească puterea de a rezista. Dacă alții nu încep recuperarea, este, de asemenea, decizia lor. Eu trebuie să las lucrurile așa cum sunt. Am învățat că unii oameni se vor prinde de Hristos, iar alții nu. Aceia care nu vor face acest lucru vor încerca să-ți pricinuiască rău, însă acesta este prețul misiunii.

Fără această lecție, misiunea nu s-ar fi maturizat niciodată. Dumnezeu are însă și o cale de a Se revanșa pentru lucrurile pe care le pierdem. În interval de un an, Dumnezeu ne-a dat o altă fermă, una numai a noastră. Prin credință, mergem mai departe, cu un singur Pas Adevărat o dată.

Hope TV

Cinci camere de televiziune se holbau în tăcere la mine, așezată cu picioarele încrucișate, în timp ce mă aflam pe un elegant platou de filmare ce aparținea programului local de televiziune, *Hope TV*. Ochii cei mari, fără pleoape, s-au ascuns în spatele luminii orbitoare produse de reflectoarele puternice, dar puteam să simt prezența lor pretutindeni, înregistrând cu conștiinciozitate fiecare expresie a mea pentru telespectatorii nevăzuți. Mi-am strâns mâinile și m-am înălțat dreaptă în scaun.

Eram programată să fiu în direct pentru cincisprezece minute la o stație de televiziune creștină, al cărei proprietar era pastorul bisericii din Caldwell, unde îmi povestisem experiența. *Poartă-te natural*, îmi dicta creierul, *și nu spune nimic prostesc!* Mi-am relaxat mâinile și am zâmbit, rezistând pornirii de a striga în camere, “Hei, salut, Brad și Jaci! Sunt la televizor!”

Regia tehnică era asigurată în cea mai mare parte de studenți de la colegiu și energia din sală radia voie bună și încurajare. Dan Matthews, o personalitate în domeniul televiziunii, profesionist de treizeci și cinci de ani și gazdă a unei emisiuni teleton pentru strângere de fonduri, era așezat într-un scaun de partea cealaltă cum stăteam eu. Emisiunea teleton era transmisă în continuu în timpul întregii zile, gazda intervieuva diferite persoane, iar interviurile erau intercalate în campania de strângere de fonduri.

“Cheri, bun venit în emisiune,” a spus Dan. “Ne-ar face plăcere să auzim mărturia ta. Relatează-mi, te rog, când ai devenit tu pentru prima

dată creștină.” Maniera lui amabilă m-a ajutat imediat să mă destind. Ei, o să fie exact ca o discuție cu un prieten. Am uitat de camere și de reflectoare.

M-am lansat în istorisirea experienței mele folosind un limbaj de stradă moderat, dar încă vulgar pentru un post de televiziune creștin. Un val de chicote înfundate a izbucnit în spatele camerelor de luat vederi. Aceasta era o emisiune transmisă în direct și am încercat să ignor râsetele atenuate. Cineva din spatele camerelor a ridicat o pancartă scrisă cu litere negre îngroșate prin care îmi spunea că nu pot să rostesc acel cuvânt la o televiziune creștină.

Iar am spus ce nu trebuia. Mi-am dus mâinile la gură, iar obrajii aproape că mi-au izbucnit în flăcări. Cu siguranță că distrusesem totul încă din primul minut al emisiunii. “Îmi pare rău, încă nu sunt așa de rafinată,” m-am scuzat cu timiditate, neștiind ce altceva să fac decât să râd. Dan a râs și el împreună cu mine și cumva, nu sunt sigură cum, a reparat gafa mea verbală și a readus discuția la subiect.

După ce s-au epuizat cele cincisprezece minute care îmi fuseseră rezervate și tocmai când începea pauza pentru spoturile publicitare, cineva i-a transmis cu repeziciune un mesaj lui Dan. “Cheri,” a spus Dan întorcându-se spre mine, “persoana care trebuia să intre în direct după tine nu poate ajunge. Ai vrea să îi iei tu locul?”

Am zâmbit. “Desigur.” Tot mă simțeam încurcată. “Aceasta înseamnă că sunt iertată pentru începutul meu stângaci?” Am râs amândoi. Restul minutelor au zburat și am putut astfel să relatez întreaga mea experiență. Ceea ce a făcut ca totul să fie ușor, a fost faptul că stăteam de vorbă cu un orator profesionist. Când timpul de transmisie s-a încheiat, directorul programului, pastorul Bill Hall, s-a apropiat de mine și mi-a spus:

“Cheri, a fost foarte bine. Ți mulțumesc!”

“Este unul din lucrurile pe care le face Dumnezeu,” i-am răspuns. “Eu nu am făcut nimic. Sunt întotdeauna uimită de faptul că El mă poate folosi.”

“Ai vrea să fii gazda unui program de televiziune dedicat adolescenților?”

“Cum?” am întrebat surprinsă. “Vorbești serios? Mi-ar plăcea tare mult!”

“Grozav! O să începem săptămâna viitoare,” a adăugat el. Și așa a

început *The Journey Home* (*Drumul spre casă*) – o emisiune de experiențe și mărturii, centrată pe iubirea și îndrumarea tinerilor cu nevoi speciale, care prezintă ceea ce face Dumnezeu în viețile oamenilor. În drumul spre casă, către recuperare și către cer, cum arată umblarea noastră și cât de practică poate fi această umblare? Ce fac cu mânia după ce L-am găsit pe Dumnezeu? Dacă toată viața am trăit în adăposturi și am manipulat pe oricine, cum învăț comportamente noi? Dacă am tulburări grave privind felul în care mă hrănesc, cum învăț să merg prin credință și să am încredere în Dumnezeu atunci când simt că aș vrea să chefuiesc? Am avut ca invitați o varietate largă de oameni, atât tineri cât și adulți, cu mărturii diverse.

La nu foarte mult timp după ce am început să realizez emisiunea *The Journey Home*, l-am întrebat pe pastorul Hall dacă am putea să adăugăm un element nou la acest talk-show. De când mă ocupam de Casa de Adăpost Hays, un adăpost pentru tinerii din oraș cu nevoi speciale și care nu aveau locuințe, m-am gândit la un plan. De multe ori povestisem experiența mea la adăpostul acesta și întâlnisem mulți tineri de pe stradă. Oricine erau ei, viața le era dominată de haos. Erau plini de furie, fără nici o legătură cu societatea, și pierduți.

“Nu ar fi bine,” l-am întrebat pe pastorul Hall, “dacă am putea să îi aducem în studio pe copiii cu probleme, ca să se ocupe de echipamentul tehnic? Am putea să găsim diferite persoane aici care să îi învețe cum să folosească o cameră de luat vederi, sau cum să facă editarea, ori chiar luminile și sunetul.”

“Stai puțin,” a spus pastorul Hall. “Echipamentul cu care lucrăm noi aici este scump. Nu putem să lăsăm chiar pe oricine să vină aici și să îl folosească. Avem nevoie de persoane cu experiență.”

“Desigur că așa este, dar sub o atentă supraveghere, acești tineri ar putea să învețe să lucreze în mod responsabil cu echipamentul și astfel să capete experiență. Cel mai bine învățăm un lucru când avem posibilitatea să-l practicăm. Nu numai că ar fi o experiență bună pentru ei în ceea ce privește cariera lor profesională, dar vor avea ocazia să audă istorisiri pozitive despre cum lucrează Dumnezeu în viețile oamenilor. Haideți, nu credeți că este o idee grozavă?”

Am fost stăruitoare, și după ceva vreme, a fost în sfârșit de acord cu mine și a aprobat planul. “O să încercăm,” a spus el. Nu mi-am imaginat

cât de departe va ajunge acest plan sau cât de intens îl va folosi Dumnezeu ca să influențeze viețile oamenilor.

“Sunt gazda unei emisiuni creștine de televiziune despre recuperare,” le-am spus tinerilor de la adăpost. “Ați vrea să ne ajutați, să veniți în studio și să învățați să folosiți echipamentele video și astfel să ne ajutați să realizăm emisiunea? Avem nevoie de ajutorul vostru.” Nu am spus: “Vreau ca voi să Îl cunoașteți pe Isus și să vă învăț Ioan 3:16,” deși mi-ar fi plăcut foarte mult. Am lucrat cu administratorii instituției de adăpost, și pentru că știau că va fi foarte benefic pentru acești tineri, au început să mă plătească de fiecare dată când adolescenții veneau la televiziune ca să ajute.

Odată, fiind la televiziune, exact înainte să intrăm în direct, am reușit să obțin atenția întregii echipe pentru rugăciune – ceva ce noi făceam de fiecare dată înainte de emisiune. “Să ne rugăm,” am spus.

“Să ne *ce*?” am auzit un adolescent întrebând. Tocmai venise să lucreze cu camerele de luat vederi pentru prima dată.

“Acum ne vom ruga,” a șoptit un alt adolescent.

“Dar nu m-am rugat niciodată,” a spus cel care vorbise prima dată.

“Pleacă-ți capul, atât ai de făcut,” am auzit alți câțiva tineri șoptind către el. Am zâmbit și am început să mă rog. Pentru că mediul în care ne aflam era orientat spre slujire, copiii care veneau și care nu știau să se roage pentru că nici măcar nu înțelegeau noțiunea de rugăciune, au învățat cum să se roage, doar prin a fi prezenți în mijlocul nostru. I-am urmărit pe acești tineri cum se schimbau încet, trecând de la a nu avea nici o cunoaștere de Dumnezeu, la a se ruga cu întregul grup, sau chiar până acolo că erau chiar ei aceia care conduceau tot grupul în rugăciune.

Odată, un tânăr îmbrăcat în negru care purta un tricou cu o inscripție grafică, și despre care aflasem că este satanist, a venit în studio cu un grup de alți tineri de la Casa de Adăpost Hays și s-a ghemuit într-un colț de unul singur. Am mers la el.

“Ce s-a întâmplat?” l-am întrebat. “Se pare că ești cam singur pe aici. Poți să vii să ni te alături și să faci orice dorești tu. Poți să mergi să filmezi cu camera sau să înveți cum se editează. Este o adevărată distracție dacă lucrezi cu băiatul de la sunet. Poți să te alături oricui, să îți faci o părere despre cum este să realizezi o emisiune.”

“Urăsc creștinii,” a spus el.

“Văd asta, dar poți să ni te alături în orice.” Mă apropiasem la câțiva zeci de centimetri de el.

“Depărtează-te de mine sau te pocnesc,” a amenințat el. “O să-ți sparg fața!” Ochii lui aruncau flăcări.

Am pășit înapoi și am mărit distanța dintre noi. “Așa e suficient de departe? Acum te simți în siguranță?” Fața i s-a schimonosit și puteam spune că era turbat de mânie.

“Bine, am să plec,” i-am spus, “dar vreau doar să știi că te poți alătura oricui ca să înveți ceva. În special, să filmezi cu camera este chiar grozav!” Am plecat înapoi pe platoul de filmare.

Pe lângă tinerii de la Casa de Adăpost Hays, mai lucram cu un grup de adolescenți de la Project Patch (Asistență Planificată pentru Copii cu Tulburări) – un serviciu creștin foarte bine organizat și structurat pentru tineri cu tulburări de comportament și alte probleme. Stabileam o relație cu acești tineri pentru a-i cunoaște și pentru a vorbi despre mărturiile pe care le aveau de dat, îi pregăteam să apară în emisiune pentru ca atunci când vorbeau, să le putem auzi inimile, nu doar ceea ce li se întâmplase în viață. O fată, Malia, care trebuia să cânte, venea dintr-un mediu îngrozitor. Îi întâlnise pe Hristos și dorea să cânte un cântec, care cu adevărat însemna ceva pentru ea. În timp ce mă aflam pe platoul de filmare cu câțiva dintre cei ce urmau să își povestească experiența, am auzit pe cineva de la cameră râzând. Mi-am îndreptat privirea în direcția aceea și l-am văzut pe băiatul din colț râzând împreună cu tehnicianul care manevra camera de luat vederi, în timp ce îl învăța cum să o folosească. “Mulțumesc, Doamne!” m-am rugat în tăcere. Știam că Duhul Sfânt spărsese mânia unui băiat care avea nevoie de apartenență cu disperare. Îi fusese oferit curajul de a se ridica, de a merge și a spune: “Vreau să învăț cum se face acest lucru.”

Deși era o emisiune concepută să îi învețe diferite tehnici pe tinerii cu probleme, *The Journey Home* (*Drumul spre casă*) oferea cu adevărat oricui dorea să vină în cadrul ei, ocazia de a auzi Evanghelia. În timp ce mânuiau echipamentul, tinerii ascultau mărturiile despre ceea ce făcuse Dumnezeu: cum schimbase Dumnezeu viețile oamenilor, cum Dumnezeu îi ajutase să iasă din situația de a nu avea un adăpost, sau îi eliberase de dependența de droguri, de obiceiurile rele în alimentație sau depresie, și

despre cum Dumnezeu le fusese alături, iubindu-i și având grijă de ei. Pe lângă mărturiile care erau date, cei înzestrați în domeniul muzical își împărtășeau talentele. Erau atât de multe ocazii de a auzi despre dragostea și îndrumarea practică a lui Dumnezeu în viața de zi cu zi! Dumnezeu ne oferise o astfel de oportunitate încât, nu numai că făceam lucrare de slujire chiar acolo în studio, ci slujirea noastră era transmisă în direct la televiziune. În timp ce unele schimbări erau subtile, altele erau cu adevărat dramatice. Și pe măsură ce viața lor se schimba, era schimbată și viața mea.

Această lucrare de slujire a schimbat felul în care Îl priveam pe Dumnezeu. Am ajuns să îmi dau seama că, dacă Îi permitem lui Dumnezeu să lucreze, El va lua orice plan, orice proiect, orice lucru pe care îl avem la îndemână și va schimba vieți folosindu-se de el. Nimic nu devine special de la sine, când e vorba de o anume lucrare de slujire, fie că aceasta constă în a cânta, a scrie, sau a servi supă la bucătărie.

Nu a avut de a face cu a învăța cum să folosești camera de luat vederi sau echipamentul de sunet. Chiar dacă vindecarea relațională ce s-a produs prin intermediul acestor lecții, a fost uimitoare, totul a avut de a face cu a prezenta și altora evanghelia. A avut de a face cu cineva căruia i s-a oferit ocazia să Îl audă pe Dumnezeu spunând: “Eu te iubesc și ești în siguranță.” Katie a fost una dintre cei care au auzit.

Nu e treaba ta

Într-o zi m-am dus la Casa de Adăpost Hays, ca de obicei, să povestesc experiența vieții mele. Tineri de diferite vârste stăteau în cerc în jurul meu, pe scaune pliante. Unii se rezemau pe spate în scaunele lor, alții se ghemuiau, alții stăteau tăcuți cu mâinile și picioarele încrucișate. Expresiile lor variau de asemenea, de la interes la apatie, până la ostilitate. Participarea la activitățile în grupe mici era o cerință din partea adăpostului, așa că unii tineri se aflau acolo împotriva voinței lor, dar cu toate acestea, doream ca ei să știe că mie îmi păsa de ei. Speram că unii dintre ei vor fi întăriți auzind cum Dumnezeu schimbase viața mea.

“Înainte de a vă spune cine sunt,” am început eu, “de ce nu, fiecare dintre voi să-mi spună câte puțin despre cine este. În felul acesta voi ști în ce direcție să merg când vă voi spune mediul din care provin și lucruri din trecutul meu, voi ști ceea ce este asemănător cu viața voastră și ce nu.” Și au început să vorbească pe rând, așa cum stăteau în cerc.

“Eu am fugit de acasă și părinții mei sunt toxicomani,” a spus o fată.

“Am ajuns aici pentru că am spart un magazin,” a spus tânărul care a urmat.

“Eu am căpătat obiceiul de a fura și nu am unde să stau pentru că părinții m-au dat afară din casă.”

Fiecare persoană din cercul acela mi-a spus de ce se afla în acel moment în casa de adăpost. Apoi am ajuns la Katie, o fată de 15 ani cu pielea de culoare închisă, care mă privea cu ochi negri împrôșcând cu venin.

“Nu e treaba ta de ce sunt eu aici,” a spus ea. Replica ei a fost presărată cu câteva cuvinte vulgare. “Nu știi cine ești tu de poți să vii să stai aici și să mă întrebi despre viața mea. Nici măcar nu te cunosc.” M-a fixat cu o privire aspră.

“Îmi cer scuze, este adevărat,” am spus, confirmând și față de restul grupului același lucru. “Nu am dreptul să vă întreb. Am să mă opresc din a întreba cine sunteți voi și am să încep să vă spun cine sunt eu.” Le-am spus povestea vieții mele cu toate momentele ei negre. Când discuția a luat sfârșit, am mers la Katie. Ea era supărată.

“Katie, ai fi interesată să vii la studioul de producție și să lucrezi cu noi?” am întrebat-o, ignorând limbajul ei corporal. “Știu că ai fi o achiziție valoroasă pentru echipă.”

“Cu siguranță, nu,” a scuipat ea cuvintele cu o față rece și neclintită. Mi-a întors spatele și a plecat furioasă.

“Dacă vreodată îți vei schimba părerea,” am strigat eu, “ne-am bucura să te vedem. Vino doar așa, să treci pe acolo.”

Într-o zi, în timp ce pregăteam echipamentele pentru emisiune, mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Katie intrând în studio. Mi-a tresărit inima. Se părea că Dumnezeu o conducea prin același proces prin care mă condusesese și pe mine. A fost prezentată grupului și curând s-a împrietenit cu fiecare dintre cei care îl alcătuiau. După câteva luni în care a devenit din ce mai în ce încrezătoare în noi, ne-a descoperit mai multe momente din viața ei. Într-un final, a putut să ne vorbească despre trecutul ei.

Prima dată când ajunsese într-o casă de adăpost a fost când avea 7 ani. Mersese dintr-un cămin în altul, dar nu fusese niciodată îngrijită. Mama ei fusese dependentă de heroină. Întreaga istorie a lui Katie era una de suferință, molestare și abuz. Pe măsură ce am condus-o spre mărturisire, am descoperit o multitudine de probleme, mânia fiind cea mai evidentă. Îmi amintesc disprețul ei plin de mânie și cuvintele încărcate de ură pe care mi le-a adresat la adăpost. Acum știam motivul pentru furia ce o acumulasă în interior.

S-a implicat în emisiunea *The Journey Home* (Drumul spre casă), oferind ajutor cu filmarea, editarea și realizarea coloanei sonore. Am observat la ea schimbări ale stilului de viață, dar era rezervată în ce privea discuțiile religioase, cu toate că fiecare emisiune era despre Dumnezeu,

ne rugam pentru toate lucrurile, cântam cântece spirituale și căutam texte din Biblie care să se potrivească fiecărei emisiuni. M-am rugat ca, în timp, să înțeleagă cine era Dumnezeu, pentru ea.

Fiica mea, Jaci, avea 8 ani în vremea aceasta, și, în mod ocazional, se alătura grupului oferind ajutor în găsirea textelor biblice. Dacă realizam o emisiune despre mânie, sau despre cum trata cineva mânia, Jaci avea o mică concordanță la începutul Bibliei ei, găsea texte despre mânie și le citea grupului. Katie și câțiva membri tineri ai grupului îi permiteau lui Jaci să le citească versete din Scriptură. Deseori adoptau o atitudine defensivă dacă eu sau un alt membru al echipei citea un verset, întrucât ei simțeau că le predicăm. Dar Jaci doar găsea textele și le împărtășea lor ce găsise. “Am găsit un text potrivit despre mânie,” spunea ea, iar Katie și ceilalți ascultau gânditori. “*Un copil mic îi va mâna*”, m-am gândit eu, aducându-mi aminte de un verset din Isaia. Cât de adevărat era!

Într-o zi, o rețea creștină de televiziune din Illinois – Three Angels Broadcasting Network (3ABN) – ne-a contactat telefonic. “Ne place lucrarea voastră de slujire,” au spus ei. “Nu v-ar plăcea să realizați o emisiune și la televiziunea noastră?”

Eram de-a dreptul încântați. “Căile pe care ne conduci Tu, Doamne, nu încetează să mă uimească,” m-am rugat eu. În acel moment al lucrării, călătoream în toată țara, prezentând mărturii, vorbind la diverse întâlniri ale tinerilor, lucrând în școli. Se iviseră atât de multe ocazii, iar acum eram rugată să aduc tineri cu istorisiri interesante, pe care îi întâlnisem în călătoriile mele și să mergem la Illinois să realizăm filmările de sezon pentru emisiunea *Teen Pathways (Cărrile adolescenței)*. Tinerii pe care aveam să îi aleg urmau să își prezinte propriile experiențe referitoare la direcția în care i-a condus Dumnezeu și modul în care El i-a eliberat de durerile trecutului. Cei mai mulți dintre ei erau tineri care se recuperaseră de pe străzi sau care aveau doar puțină educație religioasă sau chiar deloc. Am decis totodată să iau cu mine câțiva tineri creștini, să fie niște stâlpi de susținere, să îi conducă pe “copiii cei noi” prin subiectele spirituale și cele legate de stilul de viață.

Cu această ocazie, mă puteam adresa unui adolescent care de abia începuse procesul de recuperare sau care era nou în credință. “În luna martie vom realiza o emisiune de televiziune pentru adolescenți. Ai vrea

să faci parte din echipă?” aveam acum posibilitatea să îi întreb. “Dacă ești de acord, este nevoie să studiezi câteva lucruri. Vom aborda subiecte legate de mântuire și cine este Hristos. Avem nevoie de opiniile tale referitoare la aceste subiecte, nu de ale altcuiva.” Toate lucrurile pe care dorisem să le predau acestor adolescenți prin studii biblice, erau abordate acum cu un scop în minte.

“Katie, ai vrea să mergi cu noi în Illinois și să ajuți la filmări? Ai fi de acord să îți împărtășești și tu experiența?” am întrebat-o. Povestea ei nu avea încă un final, dar procesul ei de recuperare se derula în mod benefic. Ea avusese avantajul de a fi susținută de un grup creștin.

“Ar fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dacă aș putea să merg,” a răspuns ea. A întâmpinat, însă, greutăți în a primi permisiunea de la cei care erau răspunzători pentru ea. După rugăciuni serioase, grupul care trebuia să călătorească în est, încă simțea că șansele ca ea să îi poată însoți erau foarte mici, dar în ultimul moment, a primit permisiunea să meargă.

Toți am știut că aceasta a fost răspunsul la rugăciunile noastre, inclusiv Katie. Deși admitea acest lucru, nu voia să discutăm despre el.

Echipa de televiziune a zburat deasupra arcului din St. Louis și a ajuns cu mașina la studiourile de filmare 3ABN. Unii dintre acești adolescenți nu părăsiseră niciodată granițele statului lor.

Studiourile erau încântătoare, dotate cu tehnologie digitală de ultimă oră. Decorul pentru emisiunea *Teen Pathways* (*Cărările adolescenței*) reprezenta o pădure, iar în mijloc era un foc de tabără. Personalul ne-a întâmpinat călduros, atât pe mine cât și pe tineri și Danny Shelton, președintele, s-a prezentat singur.

“Am fost muncitor în construcții până când am simțit că Dumnezeu mă conduce să construiesc un studio de televiziune,” a mărturisit el. “La început, sarcina aceasta părea imposibilă, dar Dumnezeu a continuat să deschidă ușă după ușă. Acum, acesta a devenit o misiune internațională prin intermediul satelitelui, răspândind evanghelia peste tot în lume. Facem cunoscute publicului, o mulțime de acțiuni și servicii creștine și le oferim resurse pentru un stil de viață sănătos, cum ar fi, de exemplu, seminarii de nutriție și de renunțare la fumat. Suntem de asemenea implicați în programe externe,

cum ar fi, de pildă, construirea de biserici în alte țări. Toți cei care lucrează aici sunt dedicați lucrării de slujire.”

Ne-am pus pe treabă. Sarcina noastră era să realizăm douăzeci de emisiuni pentru sezonul următor de transmisii televizate. Și pentru că programul prevedea prezența noastră în cadrul studioului doar pentru patru zile, scopul nostru era să înregistrăm cinci emisiuni pe zi. Planificarea noastră includea o emisiune legată de prezentarea lui Katie, o alta despre Joey care fusese paralizat și apoi vindecat și o emisiune despre Stephanie care fusese membra unei bande din Texas, dar care îl găsisese pe Hristos. Copiii erau din Idaho, Texas, California, Oregon și Washington.

Lucrând în echipă, toți am găsit texte biblice care să se potrivească fiecărei experiențe prezentate și am discutat despre felul în care avea să fie concepută fiecare secțiune. Am asistat cu uimire la felul în care acest grup divers se transforma într-o echipă și tinerii realizau emisiuni de televiziune lucrând împreună. Știau că totul urma să fie transmis în cadrul unei slujiri mondiale și conștientizarea acestui lucru le aducea încântare și emoție.

Între orele de filmare, am văzut-o pe Katie trecând în fugă cu lacrimi de durere în ochi. “Katie?” am strigat-o. M-a ignorat și a alergat spre camera ei. Am urmat-o. Am ciocănit la ușă și am intrat. Katie se aruncase pe pat cu fața în jos, plângând cu suspine, acoperindu-și capul cu mâinile. “Katie, ce s-a întâmplat?” am întrebat-o. Dacă vreunul dintre noi era supărat sau desprins de grup în vreun fel, lucrul acesta ar fi afectat emisiunea și restul sezonului de televiziune. A refuzat să îmi spună, așa că am convocat o întâlnire a întregului grup.

A ieșit la iveală că unii dintre adolescenții creștini închiriaseră o casetă video pentru a cărei vizionare era recomandată precauție, ca să o urmărească în camera lor în timpul pauzelor de filmare. Katie încercase să se alăture grupului și să se adapteze grupului urmărind filmul împreună cu ei, dar imaginile de pe ecran i-au readus în memorie amintiri îngrozitoare din perioada abuzurilor copilăriei ei. *Toată această acțiune este o fațadă. Toți copiii ăștia creștini nu sunt cu nimic diferiți față de mine, nu au nimic diferit față de mine*, se gândise ea. Se supăraseră atât de tare, încât a trebuit să părăsească încăperea, iar acum se temea că ceilalți o vor respinge.

S-a adresat grupului: “Credeți că eu am venit aici ca să realizez o emisiune de televiziune?”

“Da,” a răspuns unul dintre ceilalți adolescenți. “Realizăm *Teen Pathways* (*Cărările adolescenței*). De asta am venit cu toții aici.”

“Nu,” a spus ea, “eu am venit aici pentru că am crezut că voi Îl cunoașteți pe Dumnezeu și eu am nevoie de El.” A început din nou să plângă și și-a cuprins capul cu mâinile.

Adevărul celor afirmate de ea a pătruns în mințile tuturor celor prezenți. Mi-am dat seama cu câtă ușurință spunem ceva, dar nu practicăm ceea ce spunem. Nu credem că este important ceea ce facem, lucrurile de care râdem sau cele pe care le vizionăm.

Discuția noastră de grup s-a transformat într-o ocazie de creștere. Cine suntem noi, cu adevărat, în Hristos? Ce credem noi cu adevărat? În spatele ușilor închise ești aceeași persoană care ești atunci când ușa este deschisă? Dacă spunem că suntem creștini, atunci să și fim ceea ce spunem că suntem. Există persoane ca și Katie care speră că viața lor va putea fi altfel. Când adulții ies afară din camera ta, ești aceeași persoană ca atunci când ei erau înăuntru? Dacă răspunsul este nu, ia-ți timp și cercetează de ce se întâmplă așa. Altfel, exemplul nostru ar putea să arunce pe cineva înapoi în beznă. Am încheiat întâlnirea cu rugăciune și spunându-ne unii altora și lui Katie că țineam la ea și că Dumnezeu avea încă multe lucruri să ne învețe pe fiecare dintre noi. Apoi am putut să ne întoarcem la filmări.

Mai târziu, în seara aceea, Katie a venit în goană din camera de sus. Eu mă aflam jos, la nivelul principal, unde îmi petreceam timpul personal de închinare. Sălta de bucurie prin toată camera rotindu-se și sărind.

“Ghici ce tocmai s-a întâmplat?” a spus ea, cu ochi strălucitori de încântare.

“Ăă, te-ai îndrăgostit?” am întrebat eu.

“Nu, nu, nu. Ghicește!”

“Katie, spune-mi!”

“Nu, nu, nu. Ghicește!”

“Ai câștigat la loterie?”

“Nu.”

“Te-ai întâlnit cu vreo celebritate?”

S-a oprit din învârteală. Fața îi strălucea la un gând ascuns. “M-am rugat pentru prima dată singură singurică.”

I-am răspuns cu un zâmbet uriaș și am îmbrățișat-o. “Asta este ceva cu totul și cu totul nemaipomenit.” Mi s-au împăienjenit ochii, căci fusese în prezența lui Dumnezeu. Rugăciunea încetase să mai fie un lucru pentru alții. Era chiar pentru ea. Mă simțeam și eu de parcă aș fi sărit și m-aș fi învârtit prin cameră.

Lucrând cu ea atât la Hope TV cât și la *Teen Pathways* (*Căările adolescenței*), am ajuns să o cunosc din ce în ce mai bine. “Poți să faci orice în viață, Katie. Chiar poți să faci orice,” i-am spus. “Acum trebuie să te concentrezi la ceea ce se întâmplă la școală și la consiliere.”

“Dar cum mai pot să realizez orice, când viața mea a fost așa o mizerie?”

“Știu că va fi greu, dar cu Dumnezeu de partea ta, vei putea înfăptui orice lucru,” am insistat eu. “Dacă ai putea să realizezi orice și visele ți s-ar împlini, ce ai prefera?” am întrebat-o.

S-a gândit pentru un moment. “Aș vrea să devin medic,” a spus ea.

Am fost puțin surprinsă. *Medic?* Dar știam că Dumnezeu cunoștea trecutul ei plin de dezavantaje.

“Pentru că există Dumnezeu, dacă vrei să fii medic, indiferent de problemele pe care le-ai avut până acum, poți să devii medic. Chiar cred asta.”

Katie a auzit ceea ce i-am spus. A simțit prezența lui Dumnezeu și a început să înțeleagă că nu avea nici un fel de limite. Katie a început să își schimbe viața, să obțină note de zece la școală în mod cinstit, să meargă la consiliere și să împlinească toate celelalte lucruri de care avea nevoie ca să se mențină în bună condiție. Viața ei era îmborsărită de noi speranțe și posibilități.

Din nefericire, Katie a fost anunțată că trebuia să se mute la o altă instituție de ocrotire. Era tare tristă.

“Faptul că lucrez la Hope TV și programul acesta de aici sunt cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat în viață.” Îi vom lipsi tot atât de mult cât ne va lipsi și ea nouă. Cu inima îngreunată, am continuat să mă rog pentru ea, întrebându-mă dacă aveam s-o mai văd vreodată.

The Journey Home (Drumul spre casă) a continuat. Dumnezeu îmi ceruse un singur lucru: să aduc speranță celor pierduți. Am găsit persoane care să mărturisească despre Dumnezeu dintr-o varietate de surse. Am telefonat la diferite adăposturi.

“Mă numesc Cheri Peters și iată cu ce se ocupă organizația noastră. Am putea veni să facem prezentări în cadrul instituției dvs?” Persoane cu nevoi speciale veneau în urma acestor relații pe care le stabileam, sau erau recomandate din altă parte și așa își făceau apariția. Dumnezeu mă ajuta să observ diferite persoane.

Într-o zi, când ieșeam de la aprozar, am observat un tânăr dezordonat, cu părul răvășit, încercând să facă o afacere cu droguri, prin telefon, în cabina telefonului public. Mi-am dat seama după comportamentul său. *Este cu siguranță un consumator de metamfetamină*, am gândit eu: slab, cu dinți cariati. Puteam să descifrez imediat toate semnele acestea. Am trecut pe lângă el și apoi m-am îndreptat spre mașină, dar m-am întors deodată și am mers la el. Era încă la telefon, dar nu m-am putut abține.

“Scuze,” am spus. “Ești consumator de metamfetamină?”

Bărbatul s-a uitat la mine, luat prin surprindere, și apoi s-a uitat în jur.

“Nu,” a spus el, pe jumătate enervat și confuz. Părea dezorientat și arăta ca un consumator de metamfetamină. “De ce întrebi?” a adăugat el.

“Știi, motivul pentru care întreb este faptul că sora mea este cu totul pierdută în consumul de metamfetamină, și nu am știut niciodată cui să mă adresez sau ce să fac să o ajut pentru că drogul pe care îl preferam eu nu era acesta.”

Se holba la mine, încă ținând receptorul în mână. Eu am continuat.

“Sunt în recuperare acum,” am spus eu, “de altfel, sunt în recuperare de foarte mult timp. Dar mă gândeam că dacă tu folosești drogul ăsta, poate ai lucruri pe care să mi le spui, ca apoi să vorbesc și eu cu ea.”

L-am așteptat să lase telefonul.

“Și eu sunt în recuperare,” a spus el, dar semnele îmi spuneau că nu era adevărat. Albul ochilor săi era îngălbenit, iar sub ochi avea cercuri vineții. Avea o față suptă și urme de amfetamine – țesut cicatrizat întărit în urma scărpănării unor mușcături imaginare de insecte.

Am continuat să vorbim și curând vorbeam despre Dumnezeu și recuperare. A început să lucreze cu noi la postul de televiziune. Rețeaua de televiziune NBC realiza o prezentare specială cu subiectul “metamfetamina” în Boise pentru canalul local de televiziune, canalul 7 și m-au contactat în legătură cu persoanele de interviu. L-am întrebat pe bărbatul acesta dacă NBC ar putea să îi ia un interviu. Astfel, el a devenit sursa lor de informare în ceea ce privește modul de gândire și judecată al dependenților de metamfetamină. NBC s-a oferit să plătească pentru el ca să intre într-un program de reabilitare. Știam că prin toată această experiență Dumnezeu încerca să ajungă la el, să-l atingă, și, deși făcuse câțiva pași înainte, nu alesese să se predea pe deplin. Într-o bună zi a dispărut și nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

Mă sunau persoane care vizionaseră emisiunea și îmi cereau să interviuez oameni pe care îi cunoșteau. De pretutindeni din țară, din statul în care locuiam eu, Idaho, și până la Maine, m-au contactat diverse biserici. Pentru că transmiteam internațional prin 3ABN, primeam telefoane din diferite țări străine. Pentru că *Teen Pathways (Cărrile adolescenței)* și *The Journey Home (Drumul spre casă)* aveau un asemenea succes, televiziunea 3ABN ne-a cerut să realizăm o emisiune intitulată *Crossroads (La răscruce de drumuri)*, care să fie transmisă la radio peste tot în lume.³

“Cum aş putea să tot zbor de la Illinois aici și invers când am o lucrare de făcut aici?” am întrebat. “Nu s-ar putea găsi o altă soluție?”

O soluție salvatoare a apărut când postul local creștin de radio, KTSY mi-a oferit posibilitatea să folosesc echipamentul lor pentru a înregistra emisiunea acolo. Apoi, casetele înregistrate puteau fi trimise la studiourile 3ABN. “Poți să folosești studioul nostru în zilele de duminică,” mi-a spus directorul general, Mike Agee.

“Mulțumesc, dar eu călătoresc la sfârșitul săptămânii să vorbesc la adunări de tineret și în închisori,” am explicat. “De regulă, nu mă aflu în zonă în zilele de duminică.”

“Poate că Dumnezeu nu dorește ca noi să realizăm o emisiune la radio,” i-am spus soțului meu, Brad.

“Acordă timp acestei probleme,” a replicat el.

Răspunsul a venit când 3ABN a sunat din nou.

³ Vezi Apendice pentru informații referitoare la 3ABN. Acest post necesită un satelit GE4 pentru a putea fi recepționat.

“Am luat decizia să-ți cumpărăm echipamentul de producție,” m-au anunțat ei. “Este portabil, deci îl poți lua cu tine atunci când călătorești.”

“Adevărat?” am izbucnit eu. “Nici nu visasem că se putea întâmpla așa ceva.”

Acum am un studio de înregistrări chiar la mine acasă. Când întâlnesc pe cineva care are o experiență de povestit, invit acea persoană la mine acasă și realizăm un interviu. În cinci secunde suntem conectați prin satelit cu 3ABN din Illinois. De acolo, totul se transmite în întreaga lume. Când călătoresc, echipamentul intră într-o valiză și pot astfel intervieva oameni din orice loc unde se găsește un telefon.

Când am întâlnit pe membrul unei bande din Colorado care îl acceptase pe Hristos, a avut ocazia să împărtășească unei audiențe mai largi ceea ce făcuse Dumnezeu pentru el. “Nu-mi vine să cred că Dumnezeu mă poate folosi în felul acesta,” a spus el.

“Iar mie nu-mi vine să cred că tu împarți cu noi această povestire minunată,” i-am răspuns eu. “Îmi place să aud despre cum face Dumnezeu astfel de lucruri în viețile oamenilor.” Eficiența emisiunii radio m-a uimit și încă sunt uimită când văd cât de puternică este în domeniul stabilirii de relații cu oamenii, dar și în a-L mărturisi pe Hristos lumii întregi.

Au trecut câțiva ani și într-o bună zi am aflat pe unde mai era Katie. Se afla în închisoare acum, așa că m-am dus să o vizitez. Nu a știut cine era vizitatorul ei până în momentul când s-a așezat în fața ferestrei.

“Ce cauți aici?” mi-a zis, reacția ei spunându-mi că nu dorea ca eu s-o văd în situația dată.

“Ce s-a întâmplat?” am întrebat-o simplu.

Mi-a povestit viața ei precum și circumstanțele care o conduseseră la locul în care se afla acum.

“Ce ai de gând să faci când vei fi liberă?” am întrebat. “Trebuie să faci ceva care să te ajute să te ridici din nou.”

“Am hotărât ca atunci când voi ieși de aici să mă înrolez în armată și să capăt ceva stabilitate în viața mea. Atunci voi putea să îmi termin studiile și într-o zi voi fi medic.” Știam că avea lacrimi în ochi spunând asta.

“Poți, Katie!” am încurajat-o. “Sper că nu vei uita acest lucru niciodată!”

Când a fost eliberată din închisoare, a mers, într-adevăr, în cadrul armatei.

“Doamne,” m-am rugat, “fie ca toate semințele acelea care au fost plantate și toate lucrurile pe care le-a experimentat cu noi, să crească și să aducă viață din nou. Ajut-o încă o dată să rămână de partea Ta.” Deși Dumnezeu aduce și ia oameni din viața mea, știu că El aude rugăciunile. “Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, . . . tot așa și Cuvântul Meu care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” (Isaia 55: 10, 11)

Chiar dacă acum rezultatul este ascuns vederii, putem avea încredere că împreună cu Dumnezeu, toate poveștile pot fi povești de succes. Într-o zi, am să văd lucrul acesta.

Nu m-aș întoarce înapoi

E misiunea noastră, *The Journey Home* (*Drumul spre casă*) prezentată de televiziunea Hope TV, a durat un an și jumătate. În tot acest timp am întâlnit mulți oameni ale căror povestiri m-au inspirat și instruit deopotrivă. Prin audierea experiențelor altora, am văzut puterea lui Dumnezeu de a repara situații lipsite de speranță și de a inunda propriile închisori cu lumină și libertate. Emisiunea *Teen Pathways* (*Căările adolescenței*) de la 3ABN se transmite încă în afara statului Illinois și o dată pe an, adun tineri cu povestiri fascinante pe care i-am întâlnit în timpul călătoriilor mele de-a lungul și de-a latul țării, să meargă împreună cu mine la studiourile de filmare pentru a înregistra emisiunile pentru transmisia anuală. Aceste istorisiri au adăugat adâncime înțelegerii mele cu privire la caracterul lui Dumnezeu și mi-au oferit totodată discernământ și încurajare în a-L sluji.

Povestea lui Steve este una dintre acestea. Steve, un tânăr blond și arătos în vârstă de 15 ani a venit să își prezinte experiența în cadrul emisiunii *The Journey Home* (*Drumul spre casă*). Zâmbea tinerilor de la adăposturi, care îl filmau. Jucase fotbal american încă de când era mic, din școala elementară, și ajunsese să joace în competiția statului său, apoi în campionatul diviziei naționale.

“Eram creștin la suprafață,” a spus el. “Mergeam la biserică în fiecare săptămână, dar nici că îmi păsa prea tare de toate acele lucruri. Singurul lucru care mă interesa cu adevărat era sportul. Dacă nu era sezonul de fotbal american, era sezonul de fotbal continental, sau de baschet, sau atletism. Eram o vedetă la toate sporturile, dar excelam la fotbal american.

Dacă credeți că acum mă laud, imaginați-vă cum eram atunci. Eram destul de arrogant și, mărturisesc, oarecum ticălos.”

“Într-o zi, după orele de școală, mă aflu în fața casei și jucam baschet cu fratele meu mai mic. Mama pregătea un meniu special pentru seara aceea pentru că așteptam curând un telefon care să mă anunțe că fusesem selecționat în echipa națională de fotbal american pentru a juca împotriva Mexicului. Eram destul de siguri că fusesem selecționat, așa că urma să sărbătorim în acea seară. În timp ce glumeam cu fratele meu și făceam exerciții de ridicare de la podea, o mașină scăpată de sub control a venit direct spre noi, aproape răsturnându-se în șanțul de lângă intrarea casei noastre. S-a întâmplat cu atâta repeziciune! L-am împins pe fratele meu din drum, iar mașina m-a lovit atât de tare încât am zburat cincisprezece metri în curtea vecinului.”

“Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că mă aflu în spital și am aflat că îmi pierdusem piciorul. Mi-am dat seama că nu voi mai putea juca niciodată fotbal american – că întreaga mea carieră ca atlet se încheiase. Doream să trăiesc fără asta? m-am întrebat. Nu, doream să mor.” A tăcut, amintirea acelei dureri făcându-l să-și încrețească fruntea.

Steve vorbea lent și se părea că procesează încet informația, ca rezultat al unor traumatisme craniene pe care le suferise totodată.

“Ce s-a întâmplat pe urmă?” am întrebat.

“În timpul anului care a urmat m-am luptat cu furia și depresia și cu toate lucrurile pe care trebuia să le fac în procesul de recuperare fizică. L-am găsit pe Dumnezeu în tot acest proces de acceptare a ceea ce mi se întâmplase. L-am găsit pe Dumnezeu în așa fel, că viața mea este incredibilă acum, pentru că am atâta pace și bucurie. Am pus bazele unei formații și acum merg în școli ca să povestesc experiența mea, să cânt și să-L prezint pe Dumnezeu – care este mult prea bun ca să Îl păstrez doar pentru mine. Mesajul meu este acesta: fiți atenți unde vă este inima! Fiți atenți pe ce anume vă bazați ca să vă conducă, pentru că acel ceva poate să vi se ia oricând. Ceea ce nu poate fi luat, este Dumnezeu. El niciodată nu va putea fi luat de la voi. Legătura voastră cu Hristos nu poate fi luată niciodată. Prin intermediul acestui accident, am descoperit viața.”

Mă holbam la acest băiat care vorbea despre o tragedie ce ar fi distrus pe cei mai mulți dintre oameni, dar care în loc de așa ceva, găsise viața.

Puteam vedea bucuria ce îi radia pe față și o puteam auzi în vocea lui. Știam că vorbea serios, iar cei care manevrau camerele de luat vederi știau și ei același lucru.

“Care este mesajul pe care vrei să ni-l adresezi la final?” l-am întrebat.

Steve s-a uitat la mine, apoi a privit dincolo de reflectoare către toți cei de o vârstă cu el. “Trebuie să Îl încercați pe Dumnezeu,” a spus liniștit. “Trebuie să faceți o schimbare de direcție. Tot timpul când am mers la biserică, nu am ascultat, dar ceea ce am descoperit în vremurile mele de nevoie și de suferință, este că Dumnezeu e cu mult mai real pentru mine decât mi-aș fi putut imagina vreodată și El vrea pentru mine tot ce poate fi mai bun.” Era evident chiar și pentru el că unora dintre ascultători le venea foarte greu să îl creadă.

Cuvintele lui, însă, deși lente, erau voite. “Nu aș face nici o schimbare în starea mea de acum, dacă asta ar însemna că nu aș mai putea să Îl am pe Dumnezeu în viața mea. Dacă ar schimba felul în care acum Îl văd și Îl experimentez pe Dumnezeu, nu m-aș întoarce la viața pe care am avut-o înainte.”

Peste încăpere se așternuse o liniște deplină. Am simțit cum mi se ridica un nod în gât privind la chipul serios al băiatului care, în mod evident, pierduse atât de multe. “Dacă ar fi să aleg între a-mi păstra piciorul sau a-L păstra pe Dumnezeu, l-aș alege pe Dumnezeu.”

Când Steve a încheiat relatarea experienței sale, el și formația lui au interpretat un cântec pe care îl compuseseră împreună. După emisiune, a stat de vorbă cu adolescenții din spatele camerelor de luat vederi. “Trebuie să Îl încercați pe Dumnezeu,” l-am auzit spunând. “Acordați-I o șansă!”

Cei mai mulți dintre acești adolescenți credeau că viețile lor sunt în control. Proveneau din case de adăpost, case de plasament sau din locuri în care nu fuseseră acceptați. Mulți dintre părinții lor erau dependenți de droguri, la fel cum ajunseseră și ei. Avuseseră de-a face de atâtea ori cu sistemul juridic, încât credeau că viețile lor erau normale. “Nu așa se presupune că trebuie să fie viața,” doream să le spun, dar ei puteau să audă mai bine acest mesaj de la cineva de vârsta lor. Văzuseră că Steve avea o inimă cu mult mai eliberată decât experimentaseră ei vreodată.

În timp ce mă desprindeam de micul grup adunat în jurul lui Steve, inima mea aducea slavă lui Dumnezeu. *Doamne, nici eu nu aș face-o. Chiar dacă trecutul meu ar fi fost perfect, nu aș dori să reiau viața aceea din trecut.*

Jocul cu focul

L-am întâlnit pentru prima dată pe Johnny, un tânăr de 16 ani, în timp ce mă aflam într-un tur de susținere de discursuri în Spokane, Washington. A venit să se întâlnească cu mine, în urma prezentării pe care am susținut-o la biserică. Purta haine largi, bufante și s-a autoprezentat printr-o politicoasă strângere de mână. M-a impresionat numaidecât prin conversația și comportamentul pline de respect. Se părea că are o inimă de aur. Crescuse într-un cămin unde folosirea drogurilor era atât de ușoară și de accesibilă precum uitatul la televizor. În timp ce mama sa se afla în recuperare, fiind recăsătorită, Johnny și tatăl său încă foloseau droguri, tatăl său, heroină, Johnny, metamfetamină. Credeam că Johnny voia să îl găsească pe Dumnezeu, dar nu știa cum. Era complet blocat în lucrurile de care devenise dependent.

“Johnny,” i-am spus, “de ce nu ai sta tu cu noi tot timpul cât ne aflăm aici. Vino și mănâncă cu noi la întâlnirea următoare, apoi rămâi la următorul meu discurs.” Pentru că Johnny s-a alăturat echipei de slujire, am putut să observ cum îi renășteau speranțele. Din întrebările lui, se putea deduce că vrea să facă ceva schimbări în viața lui. S-a alăturat echipei implicate în slujire, în timpul conversațiilor de grup. Ne-a destăinuit mai multe lucruri despre trecutul lui și despre dorința lui de a se rupe de dependențele care îl țineau legat. În timpul lunilor următoare, ni s-a oferit ocazia să revenim în orașul lui și să ne întâlnim din nou cu el. Pe măsură ce învăța să îl cunoască și să îl iubească pe Dumnezeu, l-am văzut depășind dependența de droguri. Puțin câte puțin, am putut observa schimbările. Găsea mai multă plăcere acum în persoana care era. Se implicase în cadrul

bisericii lui, în lucrarea de servire a altora, și în timpul programelor noastre de slujire se alătura echipei de la True Step Ministries, încurajând și rugându-se cu persoane care veneau la noi după prezentare ca să ne vorbească. L-am invitat la audiție pentru emisiunea Teen Pathways (Cărrile adolescenței).

Într-o zi l-am sunat ca să îi spun că aveam să mă aflui din nou în zona în care locuia el, trebuind să vorbesc la o întâlnire a tinerilor. “Poți să ni te alături?” l-am întrebat. “O să trimit pe cineva să te ia.”

“Da, mi-ar face mare plăcere să vin,” a spus el. “Dar, bine, știu că ești ocupată, dar mă întrebam dacă ai putea și nu te-ai supăra să vii să-l întâlnești pe tatăl meu,” a spus el cu o voce care trăda un aer nostalgic și meditativ.

Programul era plin de întâlniri, conferințe individuale, întâlniri de rugăciune și pregătiri. M-am gândit la întreruperea care ar fi avut loc dacă lăsam deoparte ce era programat pentru a da curs cererii lui, dar am înțeles, totuși, importanța solicitării lui. Mă invita să îi cunosc familia pentru că era atât de mândru să facă parte din viața mea! Întâlnirea cu Hristos precum și faptul că ni se alăturase în lucrarea de slujire prin televiziune, erau lucrurile cele mai grozave care i se întâmplaseră vreodată și dorea ca tatăl său să mă cunoască pentru a putea fi mândru de el. Știam cât de multă nevoie avea de aprobare din partea tatălui său. Cum puteam să îl refuz?

“Desigur,” am răspuns, “eu însămi voi fi acolo la ora 2 p.m. Îmi dai adresa?” Am condus distanța considerabilă de la locul de întâlnire până la el acasă. Locuia într-un cartier împânzit de curți neîngrijite, mașini stricate, gunoarie și ferestre acoperite cu scânduri. M-am uitat în treacăt să zăresc numerele caselor și în final am ajuns la o casă învechită cu draperii grele care erau trase și am ciocănit la ușă. Un câine de la casa vecină a lătrat furios la mine. Am așteptat în aerul răcoros de afară.

Johnny a deschis ușa și a pășit afară, toată fața numai zâmbete. L-am îmbrățișat. Era îmbrăcat frumos și era evident că era mândru și emoționat de prezența mea acolo. Dar stătea în fața ușii oarecum stingherit.

“Pot să intru să fac cunoștință cu tatăl tău?” am întrebat.

“Păi, o clipă,” a spus el. “Trebuie să merg să îl întreb din nou.” Am văzut tensiunea de pe chipul lui în timp ce rostea aceste cuvinte. Ceva nu era în ordine. În loc de a mă invita să aștept înăuntru, a intrat și a închis

ușa după el, lăsându-mă să aștept afară. În scurt timp am auzit un bărbat blestemând și țipând la Johnny. “Nu vreau să văd nici o femeie fandosită. Nu știu de ce le inviți.” Înjurăturile se înmulțeau și se atenuau. “Vrea doar să intre și să te salute. Nu rămânem aici.” Apoi tatăl său a izbucnit în și mai multe înjurături. Am auzit ceva spărgându-se. Când Johnny s-a întors la ușă, arăta prea obosit și înfrânt la cei numai 16 ani ai lui.

“Regret, Cheri, dar în momentul acesta nu este în situația de a primi o vizită.”

“Îmi pare rău,” am spus. “Nu este vina ta.”

Sărmanul copil, el încearcă să facă ceea ce este bine, m-am gândit eu. *Pentru prima dată simte o undă de speranță, iar tatăl său nu se poate desprinde de dependența sa nici măcar cât să spună cuiva “Bună ziua!”*. Pentru o clipă, eu, care militez pentru înțelegerea celor care se luptă cu dependențele lor, am uitat să mai fiu înțelegătoare. Am simțit dorința de a trece pe lângă Johnny, de a intra înăuntru să-l apuc de guler pe tatăl său și să îi spun: “Știi ce? Trebuie să te maturizezi și să ai grijă de copilul acesta!” Îl respectam pe Johnny prea mult, însă, ca să fac acest gest. “Hai să mergem,” am spus. “Avem o mulțime de lucruri de făcut pe ziua de azi. Așteaptă numai să îți povestesc ce s-a întâmplat înainte să ajung aici.”

La câțeva vreme de atunci, l-am invitat pe Johnny să vină cu avionul la Illinois, să își povestească experiența în emisiunea *Teen Pathways (Cărrile adolescenței)* de la 3ABN. Planul era ca el să zboare până acolo și să ne întâlnim la aeroportul St. Louis. Când a coborât din avion, am văzut cum se îmbrăcase și mi-a venit să plâng. El era singurul dintre toți copiii noștri, care apăruse la aeroport cu părul aranjat perfect, purtând costum și cravată, lucruri care presupuseseră foarte mult efort din partea lui ca să le poată cumpăra. Majoritatea tinerilor se prezentaseră în pantaloni lejeri și tricouri, și cu toate că nu credeam să fie ceva rău în acest lucru, când a apărut Johnny, știam unde era inima lui și ce credea el despre ocazia respectivă. A fost un gest atât de plin de respect!

În timpul petrecut împreună la 3ABN mi-a povestit despre tatăl său și ceea ce îl frământa pe el.

“Ceea ce mă îngrijorează cel mai tare este tatăl meu,” a spus Johnny. “Încă își injectează droguri în fiecare zi și de dimineața până seara vin și pleacă tot felul de oameni care cumpără droguri zilnic. A ajuns chiar să

trăiască cu o prostituată. Mi-e teamă că tatăl meu va muri înainte să îl găsească pe Hristos. Când el și tovarășii săi se droghează, folosesc același ac de la unul la altul. Există un program de asistență care se ocupă de schimbarea acelor și despre care am auzit și eu,” a continuat el. “Fur seringile folosite ale tatălui meu și le duc în acest loc pentru a le schimba cu unele curate. Vreau să îl păstrez în viață ca să aibă timp să se întâlnească cu Isus. Nu știu ce altceva aș putea să fac.”

Pentru Johnny, aceasta era tot ceea ce putea el să facă – să încerce să îl păstreze în viață pe tatăl său, astfel ca acesta să poată trăi pentru a-l găsi pe Hristos. L-am privit pe acest băiat care încerca să îl găsească pe Dumnezeu și să se adapteze unui mediu creștin, cu toate că acasă fură seringi ca tatăl său să nu moară în timp ce se droghează cu amicii lui. Nici nu mi-am putut imagina efortul în încercarea de a te păstra drept și curat și căutând să-ți dai seama cine este Dumnezeu când te desfășori într-un mediu în care toată lumea trăiește o viață atât de întunecată.

Adusesem cu mine cinci adolescenți creștini ca îndrumători, împreună cu patru tineri cu nevoi speciale. Îndrumătorii nici nu aveau idee ce fel de viață era Johnny obligat să trăiască. Erau copii buni, dar am învățat că nu este adevărat faptul că există tineri care nu sunt supuși riscurilor. Comportamentul lor exterior era diferit. Poate că nu erau dependenți de amfetamină sau heroină, dar unele din lucrurile pe care le credeau de mică importanță, neînsemnate pentru ei, erau mortale pentru alții.

Unul dintre adolescenții din grup a adus o sticlută de No-Doze – pastile superconcentrate de cofeină. Johnny era un dependent de amfetamină în recuperare, dar a dorit atât de mult să se adapteze grupului de copii creștini, încât, atunci când aceștia au început să ia pastilele de No-Doze, a luat și el. Pentru că aceste pastile declanșează aceeași energie nervoasă ca și metamfetamina, i-a declanșat dependența. A luat din ce în ce mai multe pastile. Până mi-am dat eu seama că ceva nu era chiar la locul lui, toți tinerii stătuseră treji întreaga noapte. Johnny era atât de energizat și de nervos încât se simțea în așa fel, de parcă era atacat de demoni. Dimineața următoare, toți tinerii s-au prezentat la prima întâlnire obosiți și sfârșiți.

Adevărul a ieșit la iveală și am discutat despre ceea ce se întâmplase. Am încercat să nu le țin predică, dar aveau nevoie să înțeleagă semnificația

a ceea ce se petrecuse. Am analizat situația în timpul închinării noastre de seară, dar și pe grupe de câte doi. Am vorbit despre modul în care comportamentul nostru reprezintă o mărturisire de credință și câteodată el mărturisește ceva ce noi nu dorim. Am observat despre lucrurile mici pe care le facem pentru a fi remarcați. Nu trebuie neapărat să fim dependenți de droguri sau să ducem o viață dezordonată ca să fim persoane cu probleme. Sunt atâtea opțiuni care ne pot distra și depărta de la direcția pe care trebuie să o urmăm. Am vorbit despre conștientizarea luptelor care se dau în jurul nostru. Câteodată suntem exact ca cei ce se joacă cu focul, doar că încă nu ne-am ars. Pe măsură ce tinerii și-au deschis inimile, am început să tratăm diferite probleme importante.

“Eu sunt copil de pastor,” a spus o fată. “Și mă simt atât de pierdută. Tata are grijă de toată lumea, mai puțin de familia lui. Mă simt ca iarba din jurul unei pompe stropitoare. Întregul gazon din jurul ei este udat, mai puțin iarba de la bază. El îi îngrijește și se preocupă de toți ceilalți, dar eu nu primesc nimic din toate astea pentru mine personal. Știu că unele cărți pe care le citesc nu sunt bune pentru mine, dar le citesc ca să uit de viața mea. Pentru că nu fac nimic ‘sălbatic’ toată lumea mă crede o persoană la locul ei, fără probleme.”

Am vorbit despre lucrurile sănătoase pe care le-ar putea face adolescenții pentru a căpăta atenția de care au nevoie – să se implice în munca legată de muzica în studio, de designul grafic, animație computerizată sau editarea sunetului. Am vorbit chiar de lucrurile simple în care s-ar putea implica la școală.

După experiența cu Johnny, True Step Ministries a definit principii stricte în ceea ce privește programul de îndrumare. Deși câteodată m-am temut să asociez cele două grupe – adolescenți creștini și tineri cu probleme speciale – cred că această combinație aduce un beneficiu lucrării de slujire True Step. Înainte de a aduce cu noi un tânăr creștin la un anume eveniment, ne luăm timp pentru a sta de vorbă cu acea persoană despre ceea ce înseamnă programul de îndrumare. “Trebuie să fii aceeași persoană și atunci când ești văzut și atunci când nu te vede nimeni,” le spun. “Și atunci când ești însoțit de adulți, dar și când ești pe cont propriu, trebuie să te comporți le fel. Asta nu înseamnă că va trebui să fii perfect. Am întâlnit unii copii creștini nemaipomeniți, dar și ei au și zile bune, au și

zile proaste. E în regulă. Însă nu te poți situa într-o poziție de îndrumător și să te aștepți să faci orice pentru Domnul, dacă tu nu ești consecvent ca și creștin. Altfel, oamenii pe care Dumnezeu i-a adus în apropierea ta, vor avea de suferit. Este important să-ți depășești propriile probleme de vreme ce vrei să le mărturisești și altora despre Dumnezeu, ca să știi ceea ce crezi și susții.”

Opt luni de zile i-au fost necesare lui Johnny pentru a se recupera. S-a redresat, s-a pus pe picioare, a găsit o slujbă și s-a întors la școală.

“Doresc să devin pastor,” mi-a spus când ne-am întâlnit într-o ocazie ulterioară.

“Johnny, dacă îți urmezi inima, vei deveni chiar unul foarte bun,” i-am răspuns eu. “Ești o persoană sinceră. Când vei deveni pastor, voi dori să mă alătur bisericii tale pentru că vei fi foarte bun.”

Retrogradarea

Gabby stătea pe pat în pijamale de flanel, strângându-și genunchii la piept cu brațele. Era o fată frumoasă cu păr negru, lung, ce îi cădea pe spate atingându-i mijlocul. Project Patch este o instituție creștină de corecție și reabilitare unde există câteva nivele de privilegii bazate pe comportament corespunzător. Când o persoană se manifestă mult prea tare, toate privilegiile îi sunt revocate, acest lucru fiind numit *retrogradare* de către Project Patch. În retrogradare, chiar și hainele persoanei sunt luate, în schimb oferindu-i-se pijamale, astfel că posibilitatea de a fugi este mult îngreunată. Gabby nu are voie să iasă din camera ei, oricare ar fi motivul, nici chiar să audă o prezentare specială, până ce nu îi expiră perioada de retrogradare. Cineva m-a întrebat dacă aș vrea să merg să vorbesc cu ea. Gabby m-a privit cu răceală după ce am ciocănit la ușă și am intrat în camera ei.

“Bună,” am spus. “Pe mine mă cheamă Cheri. Am venit să vorbesc la Project Patch în după amiaza aceasta și am înțeles că e posibil ca tu să nu poți auzi prezentarea mea de azi.”

Ochii ei deveniseră două dungi îngustate de ură. Nu a spus nimic.

Doamne, dă-mi Tu cuvintele pe care să i le spun, m-am rugat în tăcere. Ajută-mă să înțeleg în ce stare se află ea acum. Nu îmi da voie să cred că pot să intru în viața ei pe nepoftite și cauzând neplăcere.

Pentru că Gabby nu îmi răspundea, m-am așezat la capătul patului și am început să vorbesc. I-am spus de unde eram de fel, că mă născusem într-o familie de adolescenți care erau dependenți de droguri. Am continuat cu molestările prin care am trecut, cum am început eu însămi să consum

droguri la vârsta de 12 ani, cum ajunsese pe stradă până la vârsta de 13 ani. Cum mă adâncisem în povestea vieții mele de pe stradă, m-a întrerupt.

“Da, știu ce vrei să spui,” a rostit ea ca și când ar fi dorit să mă facă să tac. “Și eu am fost pe stradă înainte.”

Am privit-o în ochi pe această fată care avea probabil 14 ani și am știut că experimentasem dureri foarte asemănătoare. “Povestește-mi,” am cerut eu. “De ce erai pe stradă și când ai început să trăiești așa?”

Era o derulare înceată, dar mi-a povestit despre viața ei, despre cum niciodată nu s-a simțit dorită și despre felul în care a încercat să facă față acestor lucruri. Multe lucruri îngrozitoare se petrecuseră în viața ei. Drogurile pe care le alesese erau destul de tari și într-un final ajunsese să se ocupe de traficul cu droguri. Noaptea trecută fugise, fusese violată, iar acum că se afla înapoi la Project Patch, nu mărturisise nimic nimănui.

Mă durea sufletul pentru fata aceasta care experimentase atâtea traume și care era plină de sentimente de nesiguranță și de revoltă. Am început să îi spun despre deciziile pe care le luăm în viață și despre urmările acestora. În timp ce stăteam acolo și îi vorbeam, rugându-mă pentru cuvinte potrivite, a început să plângă.

“Dacă viața ta era atât de groaznică,” a întrebat ea, “cum de s-a schimbat complet?” Mi-a tresărit inima de bucurie.

“L-am găsit pe Dumnezeu,” am spus încetișor. “Toată viața aceea oribilă am predat-o Lui. A trebuit să mă ocup de o grămadă de lucruri, multe din ele fiind exact aceleași prin care treci tu acum. Dar până când să-L întâlnesc, fusesem pe străzi de unsprezece ani și eram o epavă totală. Mințeam, manipulam și mă drogam.”

Gabby ținea strâns perna și asculta. *E așa de dificil, m-am gândit eu. Va trebui să plec curând ca să prezint celorlalți copii experiența mea. Doamne, dă-mi cuvinte potrivite!*

“De când mi-am predat viața lui Dumnezeu,” am continuat eu, “El a cercetat toate acele probleme împreună cu mine, m-a ajutat să le tratez și am mers împreună prin toate problemele. Dumnezeu a adus vindecare absolut fiecărui lucru rău care mi s-a întâmplat datorită alegerilor mele, sau care a fost adus asupra mea împotriva voinței mele. Și nu numai vindecare,” am spus, “dar pot să zâmbesc sincer și să îți spun că există bucurie în viața mea, în ciuda tuturor acelor lucruri pe care nu le-am avut

când eram copil. Viața mea este bună acum și este în întregime un dar de la Dumnezeu. Nu mai trebuie să rătăcesc și să mă simt pângărită. Eu cred făgăduințele care sunt făcute în Biblie. Biblia spune: ‘Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi’ (Psalm 103:12). Așa de curată mă vede Dumnezeu. Sunt cu adevărat liberă.”

M-a ascultat și eu m-am rugat ca ea să poată afla că același lucru era tot atât de adevărat și în dreptul ei.

“Știi,” am continuat eu, “când eram copil nu am avut niciodată vise, pentru că nu am îndrăznit să visez. Mi-era teamă că dacă visam, ceva tot s-ar fi întâmplat și l-ar fi distrus. După ce m-am predat lui Dumnezeu, El m-a învățat cum să visez cutezător. Unii oameni se uită la mine și spun ‘Cheri, ești cu capul în nori, fii mai realistă!’ *Să fii mai realistă?* mă întreb eu. *Dumnezeu chiar face ca aceste vise să devină realitate!* Gabby, Dumnezeu promite să ne dea viață din belșug și exact asta tânjește El să îți ofere și ție.”

Se putea simți cum greutatea de pe inima ei începea să se ridice ușor.

“Ai visat vreodată la ceva?” am întrebat-o. “Este vreun lucru pe care ți l-ai spus vreodată și pe care ți-ar plăcea enorm să îl faci?”

“Da,” a răspuns ea. “Mi-ar plăcea să fiu cântăreață!”

“Într-adevăr?” am întrebat eu. “Asta este grozav! Știi să cânti? Unii oameni spun că știu dar nu pot cânta nici o octavă întreagă”.

“Da,” a chicotit ea, “pot”.

“Ei bine, o parte din ceea ce fac eu astăzi aici, se referă la a ține audii pentru *Teen Pathways* (*Cărările adolescenței*) o emisiune creștină de televiziune transmisă în lumea întreagă. Ai fi interesată să dai o audiere în sensul acesta?”

“Da, dar sunt în retrogradare,” a spus ea. “Pentru nimic în lume nu voi avea voie să părăsesc această cameră.”

“Bine, dar de îndată ce ai să poți, vino și vizitează studioul de filmare când Project Patch vine la noi în vizită,” i-am spus. “Poți să dai atunci audia.” Ne-am despărțit și aveam credința că am s-o revăd.

Gabby a venit într-adevăr la studio ca să dea o audiere pentru *Teen Pathways* (*Cărările adolescenței*). A devenit parte din echipa noastră, a

învățat să lucreze cu camera de filmare, s-a ocupat de editare și de producția de sunet. De asemenea, și-a prezentat mărturia în cadrul emisiunii. Astfel, a trecut de la a sta pedepsită în pijamale ca să nu poată fugi, la a cânta pentru Hristos, la a împărtăși experiența ei și la a-și lua un angajament pe termen lung de a-L urma pe Dumnezeu. A trecut de la a cânta cântece rap și de la a interpreta teme întunecate, la a cânta despre Evanghelie. În timpul petrecut cu noi, precum și în timpul petrecut în cadrul instituției Project Patch am văzut cum și-a consolidat decizia de a-L urma pe Hristos și de a avea un viitor luminat de speranță. Am privit cu bucurie cum s-a dezvoltat și a înflorit în viața cea nouă pe care o descoperise.

“Trebuie să mergi cu Hristos întru totul și să nu te uiți înapoi,” i-am spus. “Nu poți să rămâi și în lume și în Hristos și să ai și viața schimbată de El. Trebuie să te desparți cu totul de lucrurile pe care le-ai făcut în trecut, pentru că în Hristos ești o făptură nouă.”

Eram obișnuită să cred că trebuia să fac tot ce era posibil ca oamenii pe care i-am întâlnit să rămână fermi și dedicați în relația lor cu Dumnezeu. Sentimentul de responsabilitate mă copleșea. Dar Dumnezeu m-a învățat în schimb, că responsabilitatea mea este mai degrabă să îi ajut pe oameni să se ridice în Hristos de acolo de unde erau, să îi ajut să facă acel pas de început.

Katie este un alt exemplu de schimbare dramatică pe care Dumnezeu o poate aduce. Consumatoare de amfetamină de când se știa, era legată de droguri de atâta timp, încât viața ei se putea compara cu un morman insurmontabil de rufe nespălate. Își neglijase copiii, se sustrăsese vieții de căsătorie și odată cu căminul ei, pierduse totul. Când s-a prezentat la tratament la Port of Hope, un centru de reabilitare din orașul meu, chipul ei era istovit și aspru. Televiziunea națională NBC a venit la centrul ei de tratament pentru a filma un program intitulat “Viața sau Metamfetamina”. Au immortalizat transformarea ei. Într-o săptămână și jumătate, Katie își întorsese întreaga viață spre Dumnezeu. Echipa de filmare de la NBC a urmărit recuperarea ei zilnică. Ocazia următoare când au intervievat-o, după ce își predase viața lui Dumnezeu, era o cu totul altă persoană. Expresia ei era mult mai relaxată, iar liniile aspre ale feței se atenuaseră.

În timp ce unii oameni ar putea fi uimiți de transformare, într-o misiune ca cea de la True Step, eu văd aceste schimbări radicale destul de

frecvent. Când cineva își predă viața lui Dumnezeu, i se schimbă întreaga înfățișare – felul de a vorbi și de a merge este altul. “Vă garantez,” le spun altora, “de îndată ce vă dați seama de neajutorarea voastră și Îl rugați pe Dumnezeu să vină în viața voastră și să vă ierte de tot ceea ce ați făcut, veți fi cu totul alții.” Aceasta este lucrarea la care ne-a chemat Hristos: să aducem în viața oamenilor acest tip de speranță și de cunoștință.

True Step este o lucrare de slujire prin care oamenii sunt făcuți să vadă că în Hristos există speranță, indiferent de povara lor sau de influențele negative pe care le-au avut în viață. Când oamenii ca Gabby își dau seama de acest lucru și se predau lui Hristos, noi sperăm că vor fi capabili să continue și că vor găsi alte surse de sprijin pe termen lung.

Le spun tuturor celor cu care lucrez să se asigure că încep o relație cu familia bisericii și să se înconjoare de oameni care pot să îi ridice. Organizația noastră îi îndrumă către grupuri de 12 pași, căci aceste grupuri au activități zilnice pentru a-i determina pe oameni să se implice mai mult. Cum True Step Ministries nu este un centru de recuperare, noi îndrumăm oamenii către centre corespunzătoare de abuz de substanțe care pot furniza tratament.

Gabby a fost botezată în râu în afara centrului Project Patch. Pe când ieșea din apa rece, mi-am dat seama că găsise căldura pe care speram să nu o respingă niciodată.

“Te rog, ai grijă de ea până la capăt,” m-am rugat. “Drumul pe care îl are în față este lung și greu. Este atât de tânără și are încă de înfruntat realitățile dure ale vieții, în mod deosebit când se va întoarce acasă.”

Acasă. Pentru unii oameni acest cuvânt este plin de speranță, dar pentru alții anunță descurajare și înfrângere. Am îmbrățișat-o în timp ce încă avea prosopul umed în jurul ei și apa i se prelingea din păr, aducându-mi aminte de momentul în care și eu mi-am declarat în mod public dragostea pentru Hristos. I-am zâmbit și mi-am șters o lacrimă de pe obraz.

Plăcintă cu ananas

C heri,” a spus femeia. “Am o nepoată care are probleme. Speram ca tu să poți să dai o mână de ajutor.” “Despre ce e vorba?” am întrebat. “Marcy are 14 ani și nu vine noaptea acasă. S-a alăturat unei bande și sunt destul de sigură că ia droguri. E cu totul intrată într-o pasă de rebeliune, iar mama ei a ajuns la capătul puterilor. Cumnata mea o crește singură și nu mai știe ce să facă. M-am gândit că tu ai putea să îi dai ceva sfaturi.”

Cine, eu? Am rostit o rugăciune mută. De obicei mă îngrijoram când primeam telefoane pentru a da ajutor, pentru că credeam că trebuia să am un răspuns. Deseori am intrat în panică încercând să găsesc o soluție pentru problema cu pricina. *Trebuie să găsesc ceva inteligent ca să spun sau ceva isteț de făcut pentru ei*, așteptam de la mine de multe ori. Într-un târziu, Dumnezeu m-a calmat și m-a învățat să nu intru în panică. *Te rog, Doamne, fă ca această problemă să fie deja rezolvată*, m-am rugat. *Arată-mi în ce direcție să pornesc.*

“De ce nu îi spui mamei ei să mă sune,” i-am spus acelei mătuși. “Aș fi bucuroasă să stau de vorbă cu ea.”

O săptămână mai târziu, mama fetei mi-a telefonat. “Fiica mea, Marcy, ia niște decizii teribile,” a spus mama, cu o voce înnebunită de grijă. “E implicată într-o bandă. Observ semne care îmi arată că ia droguri. Nu doarme, stă trează toată noaptea, e irascibilă și ideile ei nu sunt coerente tot timpul. Mai rău, de abia mai vine pe acasă. Chiulește deseori de la școală, iar notele i-au scăzut la 4. Este nervoasă și obraznică. Refuză să facă ceea ce îi spun, chiar și atunci când îi aduc în față regulile. Spune

doar că eu sunt prea strictă și fug de acasă. Indiferent de ceea ce fac sau spun, nu se schimbă nimic. Pur și simplu nu mă ascultă. Nici nu mai știu cine este ea.” Suferința din vocea ei portretiza situația mai mult decât o făceau cuvintele ei.

Mama lui Marcy încercase să facă din căminul ei un loc plin de siguranță și dragoste pentru fiica ei, în ciuda circumstanțelor grele ca schimbarea școlilor, mutarea într-un alt stat, moartea bunicului ei, răpus de cancer. Marcy frecventase o școală creștină privată până în clasa a șasea. Mama ei era foarte prezentă în viața ei, ducând-o la muzee, piese de teatru, filme și în vacanțe. S-au plimbat, au citit cărți împreună, au pescuit, au mers cu cortul, au făcut drumeții, au jucat jocuri și au mers săptămânal la biserică. Crescuse cu prieteni creștini apropiați. “Nu știu ce s-a întâmplat, ce a intervenit,” a spus mama ei plângând. “Unde a dispărut fiica mea cea minunată?”

“Dacă ai un cămin plin de dragoste, chiar dacă este creștin, nu înseamnă că copiii noștri nu sunt supuși riscului,” i-am spus. “Există atât de multe lucruri pe care nu le putem controla, indiferent de avantajele pe care încercăm să le oferim copiilor noștri. În final, doar ei decid pentru ei înșiși. Indiferent cine e vinovat sau de ce s-au întâmplat toate astea, îmi imaginez că fiica ta este speriată și suferă în interior.”

“Crezi că poți lua legătura cu Marcy?” a spus mama ei. “Am încercat totul și cu toată lumea. Am înscris-o la consiliere, a fost într-un grup de controlare a mâinii și într-un program de prevenire a abuzului de substanțe ținut prin intermediul secției de poliție. A auzit de consecințele abuzului de droguri, sex și alcool. E informată despre presiunile din afară și importanța de a te păstra curat. Totul pare lipsit de speranță.”

“Știu că lucrurile pot părea inutile, dar Dumnezeu are o cale de a răzbate acolo unde noi nu putem,” am adăugat. “Nu sunt sigură că o să pot să îi atrag atenția, dar Dumnezeu poate. A dovedit-o iar și iar.”

“Ai putea să vii să stai de vorbă cu ea?”

“Hmm,” am spus eu. “Ce-ar fi să mă inviți la cină? Asigură-te că este și Marcy prezentă și vom vedea ce se întâmplă.”

“Sună grozav,” a exclamat mama ei. “Poți veni mâine la ora șase?”

“Desigur,” am răspuns. “Să ne rugăm amândouă cu privire la acest lucru.”

M-am prezentat la cină ziua următoare. Mătușa și mama lui Marcy m-au întâmpinat și m-au invitat înăuntru, și cum nu vedeam nici picior de Marcy, am auzit muzică venind dinspre o ușă închisă, de la capătul unui coridor scurt. Casa era mică și nu avea cameră de servit masa, dar fusese aranjată o masă în mijlocul sufrageriei, de dimensiuni restrânse, de asemenea. Ne-am așezat în jurul mesei și mama lui Marcy s-a dus și a ciocănit la ușa lui Marcy. “Masa e gata,” a spus ea. Am auzit mormăieli și zgomote de lucruri atinse venind din acea cameră. Mama ei s-a întors la noi cu un zâmbet forțat pe față. “Vine și ea, dar ce-ar fi să o luăm noi înainte și să începem să servim.”

M-am așezat la masă și m-am uitat la mâncare. Lasagna mirosea minunat. Știam cât de specială era ocazia aceasta precum și faptul că mama și mătușa lui Marcy petrecuseră mult timp în a o pregăti. Am încercat să fac glume fără griji și să întretin o conversație de conveniență în timpul în care cele două doamne serveau mâncarea. Marcy a ieșit în trombă din camera ei intrând în sufragerie. Avea fard din abundență, părul vâlvoi și o bluză neagră, largă, cu portretul unei stele rock pe ea. Într-o imagine de ansamblu, Marcy arăta exact ca un membru de bandă, ceea ce și era. A aruncat o privire încruntată la masa mică, înghesuită între canapeaua uzată și televizor.

“Cheri, aceasta este Marcy,” a spus mama ei. I-am zâmbit lui Marcy. Abia de s-a uitat la mine. “Marcy, ea este Cheri. E autoarea unei cărți și speaker și am vrut ca tu s-o întâlnești.”

“Mă bucur să te cunosc,” am spus eu.

Marcy mi-a aruncat o privire încărcată de dispreț.

“Nu sunt interesată de vreo întâlnire cu tine,” a spus ea. M-am uitat la Marcy și mi-am dat seama că vorbise serios. A tras un scaun și s-a gârbovit în el.

Mama ei era îndurerată și a încercat să înlătore comentariile cu un râs nervos.

“Ia loc, Marcy,” a spus mama ei. “Ai putea să te bucuri de cina aceasta împreună cu noi.”

“Arată foarte bine,” am adăugat eu, servindu-mă cu o porție mare de cartofi piure. Am ignorat privirile dușmănoase care veneau dinspre Marcy. “Povestește-mi despre tine, Marcy,” am spus pe un ton obișnuit.

“Nu știu ce ți-au spus ele despre mine, dar nu am nevoie de nici un ajutor.”

“Dar ele ți-au spus ceva despre mine?” am întrebat eu între două înghițituri.

“Ai trăit pe străzi și ai scris o carte prostească.”

“Ai citit cartea?”

“Nu. Nu am de gând, mai ales după ce te-am întâlnit.” A sorbit tare din pahar și l-a trântit de masă.

“Atunci, cum o să ajungem să ne cunoaștem?” am întrebat.

“Nu vreau să ajung să te cunosc, așa că chiar nu îmi pasă,” a răspuns ea.

Doamne, Tu trebuie să rezolvi situația asta, m-am rugat. Trebuie ca ceva să spargă gheața aici.

“Uite cum facem,” am spus. “Tu ai jurnal?”

M-a privit surprinsă. “Da.”

“Ce-ar fi să mă lași să îți citesc jurnalul, astfel că nu o să mai trebuiască să mai punem vreuna din întrebările astea.”

Se holba la mine. “Nu am de gând să te las să îmi citești jurnalul. Ce prostie!” Un zâmbet i-a izbucnit pe față împotriva voinței ei. Am izbucnit amândouă în râs. Aceasta a fost prima lejeritate în conversație toată seara. Tensiunea din încăperea s-a ridicat ușor, înainte de a coborî din nou, precum un înveliș subțire de praf. Marcy s-a întors la mâncarea ei în tăcere.

“O să-ți spun câte ceva despre cine sunt eu,” am rostit. I-am istorisit o versiune abreviată a vieții mele. “De ce nu îmi spui și tu câte ceva despre tine?” i-am cerut.

“Ce-ar fi să merg să pregătesc desertul?” a adăugat mama ei, ridicându-se și îndreptându-se spre bucătărie. Mătușa a urmat-o. Marcy le-a privit cum plecau. A vorbit numai atunci când eu am îndemnat-o. A vorbit în mod obișnuit despre lucruri cărora a trebuit să le facă față pe măsură ce a crescut – poveri mari să le poată purta un copil.

Eu încercam încă, dar era o treabă grea. Mă simțeam ca și cum voiam să turez un motor care murea și încercam să mențin conversația. În final, conversația s-a rărit și s-a întrerupt.

Ajută-mă, Doamne! m-am rugat. Nu ajung nicăieri!

Mama a adus plăcinta de la bucătărie și a așezat-o pe masă. “Este plăcintă cu piersici,” a anunțat ea. “E cumpărată de la magazin, dar arăta atât de bine!”

Grozav, mi-am spus în gând. *Cel puțin avem parte de desert ca o ușurare.* “Mmm,” am spus. “Îmi place plăcinta la nebunie.” Mama lui Marcy a tăiat plăcinta și a așezat felii siropoase în fața mea și a lui Marcy. Mi-am luat furculița și am tăiat o bucată mare, lăsându-mi gura apă în anticiparea bunătații. Mi-am deschis larg gura.

Papilele mele gustative au fost de-a dreptul asaltate de șoc. Am privit de partea cealaltă a mesei, la Marcy, care, de asemenea, mușcase o bucată considerabilă în același timp cu mine. Expresia feței ei arăta groaza în timp ce încerca să mestece. Ochii ei i-au fixat pe ai mei.

Uitându-ne fix una la cealaltă, am izbucnit în râs încercând să păstrăm plăcinta în gură fără să ne înecăm, încercând să mestecăm și să înghițim.

“Hei, e plăcintă cu ananas,” am anunțat eu.

“Cine s-ar gândi măcar, să facă plăcintă cu ananas?” a întrebat Marcy printre chicote.

“Se pare că unor oameni le place,” am spus înghițind. “Eu nu am încercat niciodată să pun ananas într-o plăcintă.”

“O, nu!” a exclamat mama ei. “Am crezut că am cumpărat plăcintă cu piersici. Nu am știut că era ananas.”

Marcy și cu mine am râs chiar mai mult. Mama ei și mătușa încercau să facă un lucru grozav, să prepare o cină specială, în schimb, totul ieșise pe dos, exact ca și plăcinta aceasta. Știam că mama ei se simțea tare incomod. “E în regulă,” i-am spus. “Dacă nu așteptam piersici de la bun început, poate că ne-ar fi plăcut.”

“Nu,” a râs Marcy. “Nu cred că pot spune nici măcar atât.” Ne-am uitat una la alta și am râs din nou.

Sfârșitul serii a venit repede. Marcy pleca să petreacă ceva timp cu banda ei.

“Ascultă,” i-am spus lui Marcy. “Realizez o emisiune televizată care se cheamă *The Journey Home (Drumul spre casă)* și ne întâlnim la studioul din Marsing. Te-ar interesa să te implici în asta alături de noi? Este realizat aproape în întregime de tineri. Ai vrea să vii?”

“Nu,” a spus ea.

“Bine, dacă ai să te decizi vreodată să te rupi de ceea ce faci acum cu banda și de droguri, te rog, treci pe acolo. Singurul lucru pe care îl cerem oamenilor când vin pe la noi este să nu fie drogați. De fapt, câteodată, chiar facem teste anti-doping în privința aceasta. Așa, ca să știi.”

Marcy și-a îngustat privirea și s-a uitat încruntată spre mama ei. Pe mine m-a fixat cu un aer rece.

“Nu sunt interesată,” a spus ea. Marcy și-a luat haina, a deschis ușa și a trântit-o zdravăn în urma ei.

M-am uitat la mama ei care strângea vasele de pe masă. Întreg corpul i-a fost scuturat de dezamăgire. Știam că mama ei dorea un deznodământ la toate lucrurile chiar în acea zi, dar nu simțea că se întâmplase ceva cât de cât asemănător cu asta. Râsesem de câteva ori, dar asta fusese tot. Probabil că nu se mai râsesse în casă de mult timp, dar nu era de ajuns. M-am rugat împreună cu mama și mătușa ei.

“Nu renunțați,” le-am spus. “Rugați-vă tot timpul. Găsiți și alți oameni care să se roage pentru ea – biserica voastră, rudele, prietenii. Dumnezeu nu a terminat cu Marcy. El are un plan pentru ea, iar rugăciunile noastre fac o diferență uriașă.” Apoi am plecat. Marcy era în mâinile lui Dumnezeu.

Câteva luni mai târziu, în timp ce mă aflam la studio să pregătesc un nou episod al emisiunii *The Journey Home (Drumul spre casă)*, Marcy a intrat pe ușă. Surpriza aproape că m-a doborât de pe picioare. M-am îndreptat spre ea în grabă.

“Să nici nu vorbești cu mine măcar,” a spus ea cu un glas tăfnos, când m-am apropiat de ea. “Nici să nu mă întrebi ceva. Să nu cumva să faci mare lucru din chestia asta. Doar sunt aici și atât.”

Voiam să fac o tumbă, dar în schimb, m-am retras un pic și am spus pe nepregătite: “Bine, nici o problemă. Dă-mi voie doar să te prezint managerilor de sunet și de filmare. Poți hotărî ceea ce ți-ar plăcea să înveți să faci.” Ocazional, am luat-o cu mine să întâlnească echipa de lucru. Curând a devenit interesată de operarea camerelor de luat vederi și am știut că se va întoarce. S-a întors.

Ne-am împrietenit și nu după mult timp și-a deschis sufletul către mine.

“Ce te-a adus prima dată la studio?” am întrebat-o.

“Am citit cartea ta până la urmă,” a spus ea. “Atunci mi-am dat seama că poate nu trebuie să rămân blocată unde mă aflam. Chiar dacă tata a plecat și nu am nimic din ceea ce au alți oameni, poate că totuși pot avea o viață.”

“Cu siguranță că poți, Marcy,” i-am confirmat. “Care sunt speranțele și visele tale?”

“Nu știu,” a ridicat ea din umeri.

“Trebuie să te gândești la asta în mod serios,” am insistat eu. “Dacă nu ai nici un vis, va fi foarte greu să îl faci să se îndeplinească.”

“Cred că am o mulțime de vise,” a spus ea, “dar abia pot să supraviețuiesc la școală. Am fost cândva o elevă bună, dar acum toate notele mi-au scăzut la 4. Au decis să mă exmatriculeze.”

“Îmi pare foarte rău,” i-am spus. “Totuși, mai poți face alegeri referitoare la viitorul tău. Dacă alegi să rămâi unde ești acum, cu banda ta, cu această situație școlară și cu drogurile, nu vei putea să acorzi nici o șansă viselor tale.”

“Știu,” a răspuns ea. “Faptul că am citit cartea ta m-a ajutat să văd exact lucrul acesta. Dar nu știu ce să fac.”

“Poți să ieși din banda aceea?”

O undă de durere i-a acoperit chipul. “Banda aceea este familia mea,” a adăugat. A ezitat. “Dar vreau să fiu liberă. Vreau un nou început.” Fața i s-a întunecat de teamă, dar și-a îndreptat spatele imediat și și-a înălțat bărbia. “Știu ce trebuie să fac.”

Mi-a permis să o îmbrățișez și m-am rugat pentru ea chiar atunci.

Marcy a plecat și am sperat că va lua decizia corectă. Când a părăsit banda, au bătut-o foarte tare, așa cum știa de altfel, că vor face. Mama ei mi-a spus că abia a recunoscut-o când s-a întors acasă. După ce vânățiile i s-au vindecat puțin, mama ei a adus-o la studio. Pe când intra pe ușa studioului, inima mi-a tresăltat de bucurie. Am alergat către ea și am îmbrățișat-o. Chiar cu ochii vineți și umflați, cu buze rănite, strălucea.

“Am ieșit,” a spus ea simplu. “Sunt gata să pășesc din nou în viață. Poți să mă ajuți?”

M-am uitat la mama ei, care își văzuse fiica alunecând știind că o pierdea. Acum, deodată, fiica ei venise înapoi. Nu puteam decât să îmi imaginez sentimentele ei.

Marcy s-a implicat în *The Journey Home* (*Drumul spre casă*). Era coerentă și pricepută în a vorbi, iar odată ajunsă în fața camerei de filmare, se însuflețea. Putea să cerceteze o temă anume, să vină cu informații și să prezinte cu umor. Nu era timidă deloc.

Am găsit sponsori să o trimitem la un liceu creștin din orașul apropiat. A devenit din nou o elevă silitoare cu țeluri mărețe pentru viața ei. “Doresc să merg la o școală de artă din San Francisco,” ne-a spus. Se străduia din răspuț să-și mențină mediile ridicate. Stilul ei s-a transformat și de la a purta bluze și pantaloni bufanți, a trecut la a purta din nou haine feminine, de la imaginea de membru al bandei, la fata frumoasă care era.

Marcy a mers cu True Step Ministries la Illinois pentru a-și relata experiența la 3ABN. În timp ce își istorisea povestea și vorbea cu alți adolescenți care tocmai ieșiseră din același tip de mediu, am văzut cum vindecarea ei devenea și mai profundă. În schimb, ea a avut ceva de oferit celorlalți tineri. I-a ajutat dându-le încredere și îndemnându-i să-și exploreze propriile vise și posibilități așa cum făcuserăm noi cu ea.

Din nefericire, Marcy a trebuit să schimbe școala și în școala cea nouă la care a mers, s-a împrietenit cu copii care fumau marijuana. “E doar iarbă,” i-a spus mamei ei. “Nu mă droghez.” Un pas a condus la un altul care a urmat și a început să consume din nou droguri, nu la același nivel la care consumase înainte, dar era destul de rău și acum. De când începuse să consume droguri din nou, am văzut-o din ce în ce mai rar.

“Recidiva este ceva obișnuit,” i-am spus mamei ei. “Gândește-te la ea ca făcând parte din recuperare. Necesită timp.”

Într-o zi Marcy a venit înapoi la centrul de slujire. “Vreau să mă repun pe picioare și să rămân așa de data asta,” mi-a mărturisit. “Totuși, nu știu cum voi face asta. Mă simt ca o ratată.”

“Toți eșuăm, Marcy,” i-am spus. “Dar harul lui Hristos ne este de ajuns. Când noi suntem slabi, El este puternic. Trebuie să continuăm să învățăm cât de iertător este Hristos. Ne va ridica de fiecare dată când cădem, dacă Îl vom lăsa. Mă bucur atât de mult, Marcy, că te-ai întors!” Am îmbrățișat-o.

“Ce ar trebui să fac acum?” m-a întrebat. “Vreau să merg la colegiu, dar nu am banii necesari. Mi-e greu să mă autodisciplinez.”

“Te-ai gândit la posibilitatea de a te înscrie în armată?” am întrebat-o. “Nu e pentru toată lumea, dar poate că ar fi potrivit pentru tine. Vei primi

tăria de care ai nevoie, banii pentru studii, beneficii, locuință și alte lucruri. Poate că ai alte opțiuni, dar ia-o și pe aceasta în considerare.”

Și așa a făcut. Împreună cu mama ei, a hotărât să se alăture armatei. Având cu puțin mai mult de 20 de ani acum, Marcy se descurcă bine pe cărarea pe care a pornit. În timpul în care s-a aflat în armată a început să frecventeze din nou biserica. Când a venit acasă în concediu, era sobră, într-o formă fizică extraordinară și mult mai matură. După armată, a plănuit să obțină o licență în științe. Când a aflat că era însărcinată, viața ei s-a schimbat și mai mult în bine. Deși experimentase căderi și reveniri normale, Marcy devenise o tânără femeie încrezătoare în sine, puternică și hotărâtă să-și atingă țelurile.

De atunci am aflat că există un număr de organizații creștine care lucrează cu tineri aflați în situații de criză. În cadrul acestor programe, tinerii învață cum să-și organizeze viața de zi cu zi și să dobândească maturitate spirituală. Recent am lucrat cu un băiat în vârstă de 18 ani care tocmai ieșise din sistemul de justiție juvenilă. Îl iubește pe Dumnezeu din toată inima, dar are nevoie de mult ajutor în umblarea sa cea nouă. Pe lângă faptul că se simte fericit, are nevoie de ceva consistent care să îl mențină integru. Ar putea să se alăture unei organizații misionare internaționale intitulată Aviația Adventistă Mondială, care l-ar plasa în compania unor creștini misionari în țările lumii a treia. Această organizație furnizează sprijin aviatic și de comunicații în regiuni greu de atins. Ei sapă fântâni, construiesc biserici, predau modul de viață sănătoasă și se angajează în alte activități umanitare.

În momentul acesta, Katie și Marcy sunt singurele cărora le-am recomandat să se alăture armatei. Pentru amândouă, aceasta a fost alegerea corectă.

De fiecare dată când îmi lasă gura apă în fața unei plăcinte cu aspect delicios, îmi aduc aminte de Marcy. Se poate ca anumite situații să ni se pară imposibile la un moment dat, dar știu că Dumnezeu are strategii la îndemână pe care noi abia dacă începem să le înțelegem. Când pășim cu credință, cerându-I lui Dumnezeu să ne binecuvânteze, chiar și situațiile cele mai lipsite de speranță pot lua o întorsătură neașteptată – chiar și cele mai amare experiențe pot deveni dulci.

Chiar și plăcinta cu ananas.

Dansând pe Marea de Cristal

“**M**ândria merge înaintea căderii,” a spus înțeleptul Solomon, totuși, pentru unii se pare că această cădere durează întreaga viață. Pentru alții, cum este Frank, de exemplu, nu este nevoie decât de un moment de aroganță pentru ca o viață previzibilă să se schimbe într-un complet haos.

“Speram să văd că ai tăiat copacul înainte să mă duc la lucru,” a spus proprietarul, ieșind afară din acasă și ținându-l pe Frank cu privirea. Soarele dimineții strălucea metalic pe casca de protecție a lui Frank, sus, în vârful copacului. “Pun rămășag că nu poți să faci asta.”

“Desigur că pot,” a spus Frank, prins cu siguranță într-un echipament de cățărare și o funie opritoare, atârând la 39 de metri deasupra pământului într-un stejar înalt. Frank administra un serviciu part-time de îngrijire a copacilor și era proprietarul întregului echipament necesar pentru urcarea în copaci înalți cu scopul de a le ajusta forma și a le tunde vârfurile.

Era pompier de profesie, un schior nautic de talia campionatului național, proprietar de avion și pilot privat și se pricepea la aproape orice își punea în gând să împlinească. În plus, era tot atât de mândru de abilitățile sale muzicale, precum era de cele fizice. Cânta la chitară bass cu grupul Heritage Singers, un grup profesionist de interpreți creștini, iar în mediul secular, cânta la chitară în baruri de noapte. Preocupările sale presupuneau adesea călătorii, fiind astfel departe de soția sa și cei doi fii. După estimările lui Frank, forța și aptitudinile dădeau valoarea. Dacă întâlnea pe cineva încercat fizic sau mintal, repede ar fi îndepărtat o asemenea persoană, pentru că nu tolera handicapurile și nici pe cineva care nu îi era egal.

Mândria lui era ceea ce el numea ‘atingerea Midas’ – ambiția lui transforma realmente în aur tot ceea ce atingea.

De data aceasta, încrederea exagerată în sine însuși l-a trădat. În graba sa, a uitat să verifice unde se afla coarda de siguranță. Încercând să taie vârfurile copacului la o distanță de 30 de metri deasupra pământului, a făcut o tăietură prea jos secționându-și funia opritoare. Într-o secundă a fost tras în jos cu greutatea propriului corp multiplicată de greutatea vârfului copacului care se prăbușea.

“Te rog nu mă lăsa să mor,” s-a rugat Frank odată căzut la pământ, nemaisimțind nimic altceva decât furnicături în tot corpul. Nu îl durea nimic. S-a trezit într-un spital nefiind în stare să se miște, cu fiare înșurubate în craniu.

“Ai leziuni multiple,” a auzit de undeva, dar cu siguranță nu i se adresa lui. Cu siguranță că nu se refereau la el. Atașat la un aparat de susținere a vieții și respirând printr-o mască, zilele lui au trecut, întunecându-i orizontul și lăsându-l ros de depresie. A aflat că nu va mai putea merge niciodată. Nefiind în stare să se scarpine pe nas sau să își șteargă măcar o lacrimă, s-a cufundat și mai mult în disperare. Sentimentele lui erau la fel de zdrobite ca și corpul, și abia dacă putea să observe sacrificiile pe care colegii lui pompieri le făceau pentru el. Luând hotărârea de a-și ajuta prietenul, împărțiseră între ei în cadrul echipei, toate orele de lucru ale lui Frank, muncind în locul lui, astfel ca el să poată primi în continuare salariul pentru o normă întreagă. Ei plăteau în felul acesta toate ratele lunare ale lui Frank pentru casă și îi sprijineau financiar familia. Dar depresia continua. “Lasă-mă să mor,” era acum rugăciunea lui. “Doamne, cum ai putut Tu să permiți să mi se întâmple așa ceva?”

Frank a petrecut în spital întreaga perioadă recomandată și s-a întors acasă într-un cămin care curând a devenit gol. “Nu mai pot să fac față acestei situații,” a spus soția lui, luând banii și copiii și părăsindu-l. Avea un asistent personal pentru a-l îngriji. Într-o seară pe când stătea întins în pat, un gând părea să-l obsedeze: era o armă în sertar la o distanță foarte mică de el. Numai dacă ar putea ajunge la ea!

Cu acea capacitate redusă de mișcare pe care o mai avea, a reușit să alunece de pe pat, pe podea. Întins pe podea, lacrimile i-au izvorât din ochi, înecându-l. Voia să pună mâna pe acea armă cu fiecare fărâmbă de voință

din trupul lui. Dar era blocat acolo, nefiind în stare nici măcar să se sinucidă, nefiind în stare să se mai bazeze pe el însuși în nici o privință, având distruse toate puterile fizice, precum fusese distrus gâtul său în accident.

Când l-am întâlnit pe Frank și am auzit povestea lui, mi-a mărturisit că acolo pe podea, în momentele acelea pline de lacrimi și neînchipuită suferință, l-a găsit pe Dumnezeu. Recuperarea lui fizică și spirituală a început acolo prin predarea întregii vieți, a familiei și a aptitudinilor pe care pusese atâta preț. Atunci a început să caute pe Dumnezeu din tot sufletul, încercând pentru prima dată să afle cine este El cu adevărat și cine ar putea deveni Frank însuși în viitor. “Te rog ajută-mă să pot trăi în felul acesta,” s-a rugat el.

Deși nu se aștepta să ajungă să își poată folosi mâinile, deoarece paralizia sa era foarte gravă, s-a vindecat suficient cât să poată manipula un aparat cu care controla scaunul cu roțile. Un dispozitiv prins de braț făcea ca acesta să stea încordat ca el să îl poată controla și să poată apăsa pe butoane. Avea câteva operații la mâini pentru a nu le mai lăsa să se închidă singure, așa că putea să țină lucruri în mâini. Având această capacitate, a putut să primească o slujbă de dispecer la departamentul de pompieri. Identifica incendii grave de-a lungul a câteva state, fiind în posesia tuturor informațiilor de care aveau nevoie pompierii.

Nu mai putea să cânte la chitară, dar cu efort a învățat să cânte cu vocea. Nu se aștepta să poată cânta vreodată pentru că plămânii săi fuseseră grav afectați, totuși Frank credea că Dumnezeu are un scop cu el în domeniul muzical. Simțind că Dumnezeu îl conduce să înceapă o lucrare de slujire prin muzică, Frank a început să compună piese pe care le interpreta singur și le înregistra. Era operatorul unui studio de înregistrare la domiciliu, cu panouri de mixaj și tot echipamentul necesar pentru producții profesionale, toate manevrate cu ajutorul unui aparat special construit. A învățat să facă din ce în ce mai multe lucruri. În scurt timp a început să călătorească în misiunea lui, cântând și împărtășind credința în Dumnezeu. A povestit experiența sa și pe postul de televiziune Hope TV și a dorit să participe voluntar cu talentele lui la activitățile centrului True Step Ministries. I-a învățat pe tineri cum să lucreze la panoul de sunet și le-a predat cunoștințe legate de înregistrările de muzică.

Într-o zi la studioul de televiziune aveam un grup de tineri cu nevoi speciale de la instituțiile Project Patch și Casa de Adăpost Hays care se ocupau de operarea camerelor de luat vederi și a sunetului precum și de editarea producției. A fost nevoie de eforturi suplimentare să îl deplasăm pe Frank pe platoul de filmare pentru că la data aceea nu aveam o rampă pentru accesul scaunelor cu roțile. A trebuit să ridicăm diverse lucruri și să le mutăm dintr-un loc în altul pentru a-l putea așeza pe el pe scenă. Energia și voioșia lui Frank precum și forța lui interioară i-au atras pe tinerii cu probleme care lucrau la echipamentul tehnic. Adolescenții i-au privit fiecare mișcare, uimiți de talentul lui, succesul pe care îl avea și simțământul utilității.

“Dumnezeu mi-a arătat cu blândețe că acum sunt o persoană pe care înainte nu aș fi tolerat-o pentru nimic în lume,” a spus Frank în interviu. “Și văzând asta, am căpătat empatie pentru cei care nu au aceleași aptitudini fizice ca alții. Nu aș fi înțeles niciodată. Accidentul a fost o mișcare prostescă din parte mea. Știu că Dumnezeu nu a planificat asta pentru mine, dar s-a folosit de tragedie ca să îmi arate cine este El, să îmi predea lecții spirituale și să îndrepte către El adevărata mea dragoste.” I s-au umplut ochii de lacrimi. “Nu l-am găsit doar pe Dumnezeu, ci și compasiune pentru oameni și dragoste pentru mine însămi din nou, dar de data aceasta știu în ce constă adevărata măreție. Nu are nimic de a face cu persoana mea.”

A interpretat un cântec despre o femeie privind pe marea de cristal în ceruri după ce păcatul și suferința vor fi dispărut pentru veșnicie. Se uita după rude și alte persoane la care ținea spunând: “Dansează cu mine!”

“Vei fi și tu acolo?” răsuna refrenul. “Tu vei fi acolo?”

M-am uitat la tinerii care îl ascultau. Unii dintre ei erau tot atât de prejudiciați spiritual, pe cât era Frank de prejudiciat fizic. Unii aveau tot atâtea limitări ale capacității de a face față vieții câte avea și Frank în organismul lui. Cu toate acestea, Frank depășise limitările. Îmi puteam da seama că mințile lor lucrau.

După interviu l-am purtat pe Frank jos de pe scenă. Cuvintele cântecului său încă îmi răsunau în minte.

“Frank,” am spus, “știu unde o să te vedem când o să mergem în ceruri.”

“Unde anume?” a întrebat el.

“Te vom vedea dansând pe marea de cristal.”

“Exact! Când voi fi acolo, când vom putea spune că totul e zis și făcut, voi avea un trup așa cum Creatorul a intenționat de la bun început să am. Cu toții vom avea.”

I-am zâmbit. Ceea ce fusese distrus în aroganță, fusese recreat în umilință. Mi-am dat seama de influența largă pe care acest bărbat o va avea asupra a nenumărate persoane.

“De abia aștept,” am adăugat. “Rezervă un dans și pentru mine!”

Oricare ar fi greșeala mea

Nicki este o altă membră a unei bande care a venit să lucreze cu noi la emisiunea *The Journey Home (Drumul spre casă)*. Bravada o acoperea ca o armură de oțel. “Nu te juca cu mine,” tuna atitudinea sa și luând aminte la trecutul ei, știam că vorbește serios. “Odată cineva m-a enervat așa de tare, că am mers până acolo și i-am zburat amândouă genunchierele,” mi-a spus într-una din ocazii. M-am holbat la ea. Nu părea să aibă vreo problemă legată de asta. Știam că nu puteam să discutăm logic cu ea, pentru că adesea era condusă de sentimente. I-a trebuit ceva vreme ca să capete încredere în noi, dar până la urmă a început să vorbească despre trecutul ei.

Nicki fusese adoptată în Brazilia de un cuplu creștin din Statele Unite și adusă acasă împreună cu ei când avea trei ani. Părinții ei adoptivi îi oferiseră un cămin iubitor, până s-a instaurat dezastrul. Pastorul bisericii pe care o frecventau părinții ei, un membru de familie, de altfel, a molestat-o pentru o perioadă de șapte ani. A devenit extrem de mânioasă și îi ura pe creștini. La vârsta de 10 ani s-a alăturat unei bande. *Nimeni nu mă va mai răni acum, s-a gândit ea. În gașca mea voi avea protecție. Aceasta este familia mea acum.* Niciunde în altă parte nu se putea simți în siguranță.

Era o elevă eminentă în noul mediu pe care i-l oferea această familie: a învățat cum să lupte, cum să înjunghie cu cuțitul, cum să ucidă în schimbul de focuri din mașinile aflate în mers. Putea să facă toate acestea fără urmă de remușcare. Era o nimica toată pentru ea să cumpere și să vândă droguri și să se vândă pe sine. Până am întâlnit-o noi, la vârsta de

17 ani, fusese interogată pentru crimă, petrecuse timp într-un centru de recuperare și Îl găsisese pe Dumnezeu.

Deși era de origine braziliană, se identificase dintotdeauna cu banda ei mexicană.

“Aș dori să îți cunoști cultura braziliană,” i-am spus când am început să lucrăm cu ea. “Tu te-ai identificat tot timpul cu banda ta de stradă, dar trebuie să te încadrezi în grupul de oameni din care provii și să capeți o viziune asupra persoanei care ești tu, de fapt. Și chiar mai mult de a te identifica cu tezaurul tău etnic, aș dori să îți clarifici apartenența ta la Hristos. Tu îi aparții Lui. Poți să te rupi de persoana care credeai că ești. Tu ești copilul Lui și de data aceasta te afli în siguranță.”

O parte din programul centrului True Step Ministries este aceea de a-i învăța pe oameni cum să ajungă să îi atingă pe alții. De îndată ce oamenii cu care lucrăm înțeleg cine este Dumnezeu și ce legătură au ei cu El, sunt încurajați să meargă să vorbească despre asta, cuiva care se află la un nivel inferior de înțelegere. Chiar dacă ei înșiși se află la început, conștientizând că au o problemă, pot da astfel mărturie pentru cei care nu au făcut nici măcar acest pas. Întotdeauna va exista cineva care să fie în nevoie și pentru care să se poată lucra. Cunoscând acest lucru, am luat-o pe Nicki cu mine la o ocazie de întâlnire a tinerilor creștini.

Nicki era talentată la muzică. Putea să cânte la pian după ureche și dacă fredonai o melodie putea să se așeze la pian și să o interpreteze foarte frumos. Știam cât fusese de impresionată de Frank și deprinderile lui muzicale, în ciuda limitărilor fizice pe care le avea. Dacă puteam să o fac să se implice în serviciul muzical de închinare creștină, poate că reușea să își dea seama de potențialul pe care îl avea.

La întâlnirea tinerilor, patru fete de la o academie creștină au cântat într-un grup vocal. După reprezentația lor, am mers și le-am abordat. Nu știam cum aveau să reacționeze, dar am învățat că nu costă nimic să întreb.

“I-ați putea permite lui Nicki să cânte alături de grupul vostru?” am întrebat. Le-am povestit și câte ceva despre trecutul ei.

“Da,” au încuviințat ele, zâmbind. “Ar fi binevenită să cânte împreună cu noi.” Au găsit-o imediat, s-au prezentat și au invitat-o să cânte cu ele. “Noi o să mai cântăm de câteva ori în timpul acestor întâlniri,” i-au spus. “Vrei să vii să repeți cu noi după masa de prânz?”

“Desigur,” a răspuns Nicki cu ton grosolan. Nu cred că știa cum să exprime bucuria și încântarea. În ciuda comportamentului ei posac și ursuz, ochii îi străluceau.

Nicki a repetat și a cântat cu cele patru fete. Pentru că ajunseseam să o cunosc, am putut să-i descifrez bucuria dincolo de ceea ce se putea vedea la suprafață. Nu putea să creadă că așa ceva i se întâmpla chiar ei. Mama ei adoptivă, care ne însoțise, stătea alături de mine, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Fiica ei crudă și furioasă cânta acum cu un grup creștin la un congres al tinerilor. Nicki a coborât după piesa interpretată și s-a așezat alături de noi. Eram atât de mândră de ea și de cele patru fete! Ceea ce făcuseră pentru Nicki prin acceptarea lor era de o importanță enormă. Acceptarea ei printre ele fusese o invitație la viața din care nu simțise niciodată că face parte. “Cu adevărat locul tău este aici. Noi vedem în tine valoare,” declaraseră faptele lor.

Stând și ascultând restul concertului, delectându-ne cu piesele muzicale, rândul din spatele nostru a devenit dintr-o dată cam gălăgios. Cinci băieți, între 11 și 13 ani, glumeau unul cu altul, înghiontindu-se și vânzolindu-se pe scaunele lor. Puțin le păsa lor de cele patru fete de la academie sau de muzică, dar pentru Nicki, care se afla în fața lor, era o experiență de natură să schimbe viața. Șoaptele și neastâmpărul au continuat. Era neplăcut, dar e ceva tipic pentru băieți și abia dacă le-am acordat atenție.

Nicki, însă, nu a putut suporta. S-a întors și le-a spus băieților să facă liniște. Băieții s-au uitat unii la alții, și-au dat ochii peste cap și au râs. Cine mai era și această adolescentă oarecare să le spună *lor* să facă liniște? Au devenit și mai gălăgioși înghiontind-o pe Nicki cu degetele, împingându-se în scaunul ei, făcând comentarii înțepătoare la adresa ei în așa fel ca să fie siguri că și ea auzea totul. Eram pe punctul de a mă întoarce eu însămi să spun ceva, dar Nicki mi-a luat-o înainte. S-a întors și i-a fixat pe toți cinci, uitându-se țintă în ochii lor.

“V-am avertizat o dată,” le-a spus ea. “Nu mă faceți să fiu obligată să vă lovesc.” Băieții se holbau la ea, neștiind dacă să o creadă sau nu. Nu arăta deloc de parcă ar fi glumit cu ei, iar eu știam că nu glumea deloc. Au amuțit imediat.

Ce e în mintea ta? nu m-am putut opri să nu mă gândesc în timp ce îmi înghițeam oftatul. Se afla în primele trepte de recuperare, dar nu avea

încă un comportament corespunzător. După program, am luat-o pe Nicki deoparte.

“Ascultă,” i-am spus. “Trebuie să stăm de vorbă. Când te iau cu mine la un congres al tinerilor, nu poți să ameninți pe nimeni.” O parte din mine dorea să râdă, dar trebuia să știu că acest lucru nu era tolerat.

“Îmi pare rău,” a spus ea, “dar nu am putut să le suport obrăznicia. Nu am rezistat.”

“Știi că acest lucru este ceva greu pentru tine, dar va trebui să îi ierți pe băieții aceia. Știu că au fost din cale afară de obraznici, dar în viață vom întâlni mereu oameni care nu ne dau pace și care ne enervează. Isus ne cere să îi iertăm pe vrăjmașii noștri. Hai să ne rugăm cu privire la asta, bine?”

Nicki a continuat să crească în relația ei cu Isus. Atunci când nu aveam prezentări, am petrecut restul timpului la acea întâlnire, împreună cu cele patru fete.

Am invitat-o pe Nicki să vină la 3ABN să-și povestească experiența la emisiunea *Teen Pathways (Căările adolescenței)*. I-am cerut de asemenea, să interpreteze pentru noi, două cântece. Mesajul ei m-a atins pentru că îi dezvăluia inima. A cântat despre felul în care Isus o salvase și promisiunea că nu o va părăsi niciodată. De câte ori experimentase căderi, de atâtea ori El o ajutase să se ridice și să se mențină fermă. Oricare fusese greșeala ei, Dumnezeu îi fusese aproape.

Pentru Nicki, faptul că Îl găsisese pe Dumnezeu se putea compara cu alinarea primită din partea unui părinte blând în urma unui coșmar. Găsisese în Salvatorul ei un Prieten care o iubea indiferent de circumstanțele sub care ea s-ar fi plasat. Mai mult decât orice pe lume, dorea să rămână integă și să trăiască pentru El.

“Ai dori să apari în emisiunea noastră?” m-a întrebat o femeie – una din asistentele lui Sally Jessie Raphael, binecunoscuta celebritate a emisiunilor de discuții – telefonând din New York. “Ți-am citit cartea *Un miracol al străzii* și Sally ar dori să realizeze un interviu pentru televiziune cu unii dintre cei de care vă ocupați voi și sunt foști membri ai unor bande.”

“Într-adevăr?” credeam că trebuie să fie o glumă.

“Îți oferim ție și invitaților tăi o călătorie ale cărei cheltuieli vor fi în întregime suportate de noi, pentru a veni în Manhattan și a apărea în

emisiunea noastră. De asemenea vă punem la dispoziție transport, hrană și cazare. Ce părere ai? Știi pe cineva care e fost membru de bandă și ar putea veni?”

“Trebuie să fie încă membri ai bandei?”

“Nu,” a spus ea. “Atâta timp cât au făcut parte dintr-o asemenea bandă, la un moment dat. Am dori o varietate de puncte de vedere în această emisiune. Te rugăm să îi inviți astfel încât să provină din diferite părți ale țării.”

“Nu cunosc decât adolescenți,” am spus eu. Le-am ales pe Marcy și Nicki să vină cu mine și încă câțiva. Am ales-o pe Nicki pentru că, deși se aflate cândva față în față cu acuzația de crimă, povestea ei era una cu final fericit, o poveste despre succes. Viața ei ilustra faptul că există scăpare din așa ceva. Am ales-o pe Marcy pentru că decisese să părăsească banda din care făcea parte, îndurând bătaia cruntă pe care o primeau toți cei ce evadau. Am telefonat unor cunoștințe din diferite orașe și am găsit alți adolescenți care erau foști sau chiar actuali membri ai unor bande. Marcy și Nicki erau singurele pe care eu le cunoșteam. Aveam să ne întâlnim cu toții la New York.

Câteva persoane mă avertizaseră în legătură cu emisiunile realizate de Sally, căci eu nu le vizionasem niciodată. I-am telefonat regizoarei și i-am pus întrebări legate de emisiune, relatându-i îngrijorările mele. Femeia m-a asigurat că totul va fi bine. Am ales să o cred în loc să urmăresc mai întâi, una dintre emisiuni. În plus, ce ocazie pentru Marcy și Nicki de a experimenta lucruri noi și de a ieși puțin din orizontul vieții lor de zi cu zi.

Nicki, Marcy, fiica mea Jaci și cu mine am zburat spre Manhattan și am fost luate de la aeroport de o limuzină albă dintre cele lungi. Am fost duse la un hotel de lux, ni s-a alocat un buget pentru hrană la cele mai scumpe restaurante și am fost plimbate în tot New York-ul, oriunde am dorit să mergem. Am vizitat Parcul Central și am mers pe Bulevardul 5 vizitând magazine faimoase și puncte turistice de mare atracție, simțindu-ne de parcă eram celebrități. Parcă era prea frumos ca să fie adevărat! Marcy, Nicki și Jaci s-au ridicat prin trapa limuzinei și făceau cu mâna oamenilor. Nu se simțiseră așa de bine niciodată. Apoi a sosit timpul pentru emisiune.

În farmecul și fascinația reflectoarelor, Marcy și Nicki au ieșit pe scenă împreună cu ceilalți tineri pe care îi recrutasem. Deși știam că Nicki

și Marcy erau obișnuite să vorbească în direct în fața camerelor de televiziune, puteam să simt emoțiile care se ascundeau în spatele siguranței și nonșalanței zugrăvite pe chipurile lor. După ce toți adolescenții au fost aduși pe scenă, s-au așezat privind publicul. Rânduri și rânduri de fețe se holbau la ei și camere uriașe de televiziune împânzeau încăperea întinse ca gâturile unor girafe. Eu mă aflam în afara scenei, într-una din sălile de regie urmărind interviul pe un ecran. Când interviurile erau aproape de final, urma să fiu chemată pe scenă pentru un ultim comentariu. Întreaga audiență s-a ridicat aplaudând când Sally Jessie Raphael a pășit pe scenă. S-a întors pentru a-i prezenta mulțimii pe membrii de bandă.

Marcy și Nicki erau foste membre care doriseră să iasă dintr-o astfel de grupare. Erau prezente două membre curente din Seattle care doreau să rămână în sânul grupărilor respective. Aveau o atitudine care declara “bandele sunt în regulă, noi suntem în regulă, lăsa-ți-ne în pace!” Din grup făcea parte și o fată de 11 ani care dorea să se alăture unui astfel de grup, și care era prezentă alături de mama ei, precum și o mamă a cărei fiică fusese ucisă de o bandă.

Din sala aceea, priveam mândră și încântată în așteptarea istorisirilor, fără să am vreo idee despre ce fel de emisiune găzduia Sally. Credeam că programul era menit să arate publicului viața adolescenților în cadrul bandelor și să prezinte posibilitățile de recuperare. În schimb, era orchestrat să fie senzational. Sally nu încuraja pe nici unul dintre invitați să vorbească despre recuperarea lor.

Mai întâi au povestit despre ele cele două membre curente, explicând în limbaj dur de ce nu doreau să-și părăsească grupul. Mulțimea murmură de furie și punea întrebări. “Și cu părinții voștri cum rămâne? Dar cu școala? Dar toate oportunitățile pe care le pierdeți?”

Apoi, fata în vârstă de 11 ani a vorbit despre motivele pentru care dorea să se alăture unei bande. Mama ei, care venise cu ea, stătea pe scenă alături de ea, plângând. Tânăra fată explica de ce le idolatriza pe cele două membre curente ale unei bande. Tensiunea din audiență creștea.

Apoi, a urmat să își povestească experiența, mama a cărei fiică fusese ucisă. Fiica se alăturase unui astfel de grup din orașul lor, dar fusese ucisă de ceilalți membri când încercase să îi părăsească. Sally a încurajat-o pe mamă și chiar a sprijinit-o în relatarea tuturor detaliilor șocante. Publicul

a simpatizat cu femeia și furia lor împotriva membrilor de bandă a crescut și mai mult.

Apoi Marcy a povestit cum a supraviețuit împrejurărilor legate de părăsirea grupului a cărei membră fusese pentru ceva timp. Din nou publicul a simpatizat cu ea.

Nicki a fost ultima care a luat cuvântul. Nu a contat declarația că se afla în recuperare și că găsisese un mod nou de a-și trăi viața. Când publicul a auzit că ea comisese infracțiuni, toată furia acumulată până atunci, a explodat practic. Sally s-a întors spre Nicki, la fel și mama care de acum tremura de furie, și a început să țipe la Nicki și la celelalte două membre curente.

“Ceea ce faceți voi este dezgustător și de neiertat. Comportamentul vostru este cu totul iresponsabil.” Și a continuat să vorbească cu patos tot mai mult și mai mult.

Nicki se înfiora în scaunul ei și știa că se lupta să-și țină mânia sub control.

“Dar asta nu se întâmplă în toate bandele,” a spus o fată din Seattle, sărind în apărarea lui Nicki. “Sunt o mulțime de diferite tipuri de bande, la fel cum sunt diferite tipuri de persoane. Oamenii care se aseamănă se adună. Nu ne poți amesteca pe toți în același vas.”

“Tu ce ai de spus?” a întrebat Sally privind către Nicki.

“Cheri a spus că am fost iertată,” a spus Nicki în șoaptă. “Acum sunt în recuperare și regret totul.”

“Și ce dacă?” scuipa Sally cu replici. Ochii ei scrutau privirea lui Nicki. “Iertată? Crezi că e așa ușor? Ai împușcat pe cineva. Crezi că contează faptul că spui ‘regret’? Crezi că asta e de ajuns? Nu are nici o logică. Nu e deloc ceva care să revanșeze decesul cuiva sau ceea ce ai cauzat întregii familii. Cum îndrăznești să gândești așa?” Publicul urla, iar camera și microfonul se învârteau spre oamenii care fuseseră aleși să vorbească din audiență.

Publicul continua să atace. “Trebuie să suporti consecințele delictelor tale. Oamenii ca tine ar trebui să fie pedepsiți. Din cauza oamenilor ca tine mi-e teamă să ies afară din casă seara.”

O vedeam pe Nicki transpirând.

Din camera de regie, am urmărit emisiunea îngrozită. Câteva camere de filmat înregistrau imagini cu reacțiile publicului, precum și cu reacțiile invitaților ce se aflau pe scenă. Capturând expresiile de furie, camerele de filmare nu făceau decât să hrănească controversa. “Avem spectacol!” a exclamat managerul când tensiunea de pe scenă și gălăgia din audiență părea că ieșiseră din matcă.

Mi-am îngropat capul în mâini dându-mi seama ce greșeală fusese să le aduc aici pe cele două fete în recuperare. Fusesem atât de hipnotizată de statutul celebru al lui Sally, că nu Îl mai consultasem pe Dumnezeu și voința Lui și nici nu verificasem ce tip de emisiuni realizează ea. Aducându-mi aminte de avertismentele primite și de propriile îndoieli cu privire la emisiune, m-am autocriticat aspru pentru că fusesem atât de naivă și iresponsabilă.

“Cum îndrăzniți?” le-a întrebat Sally din nou pe fete.

Nu, cum îndrăzniți voi? voiam să țin la Sally și la public. Cum îndrăzniți să îi răniți și mai mult pe acești tineri? Iertarea este oferită de Dumnezeu tuturor copiilor Lui. Dumnezeu spune, ‘Pentru că L-am dat pe Fiul Meu, ei pot căpăta iertare’. Când am fost chemată să ies pe scenă, Nicki nu dorea să se uite la mine.

“Cheri, ce ai dori să le spui acestor adolescenți?” a cerut Sally. Am tras aer adânc în piept și am expirat încet.

“Ceea ce am să le spun este că avem o societate care s-a destrămat. Avem o societate în care președinții au legături amoroase cu angajații chiar în biroul oval. Avem o societate în care primari și guvernatori iau droguri în camere de hotel. Chiar și atunci când toate acestea se întâmplă în filme, ne ferim privirile. Formăm o societate în care adulții nu știu să se comporte și nici să îi îndrume pe copii. Nu știu cum să fie un exemplu pentru copii. În schimb, noi dorim ca acești copii să știe să se comporte! Cum îndrăznim? Cum îndrăznim?”

M-am întors spre Sally și spre public. “Până nu vom fi răspunzători de acești copii, până nu îi vom crește într-o manieră care să nu le aducă nici o atingere, să nu îi tulbure și să nu îi abandonăm atât de ușor, cum putem să ne purtăm așa de rău cu ei? Este adevărat că toți suntem responsabili pentru faptele noastre, indiferent din ce mediu provenim, dezavantajat sau nu, cu toate acestea, ca și societate, încă îi arătăm cu

degetul pe acești copii în loc să fim deschiși și să căutăm să îi atingem cu dragoste. Dumnezeu este destul de puternic ca să ierte. Și noi trebuie să învățăm să iertăm.” Am vorbit pentru zece sau cincisprezece minute, până a expirat timpul. Publicul s-a ridicat în picioare și a început să aplaude, totuși mă simțeam înfrântă. Cu atât mai mult cu cât spectacolul era încheiat acum. Fusesse speranța lor și încrederea în Dumnezeu clătinată?

După ce emisiunea a luat sfârșit, dar ne aflam încă pe scenă, m-am întors spre Nicki. “Îmi pare foarte rău,” am spus. Publicul se afla încă așezat pe scaune, privind, iar pe ecran, rulau genericele de final. Am mers la cele două membre curente din Seattle care încercaseră să îi ia apărarea lui Nicki și lor înșiși. “Regret că a trebuit să treceți prin asta,” le-am spus.

“Suntem în regulă,” au răspuns lăsând totul de o parte.

Nu le-am lăsat așa. Le-am îmbrățișat și le-am repetat cu insistență. “Chiar îmi pare rău.” “Dacă aș fi știut că veți fi tratate în felul acesta, nu v-aș fi cerut niciodată să veniți la o asemenea emisiune. Nu ar fi trebuit să fiți judecate atât de aspru.”

Am simțit cum atitudinea lor defensivă se destindea. Validasem că ceea ce li se întâmplase nu era corect, că adulții nu ar trebui să le trateze așa. Ambele au devenit maleabile față de noi, Marcy, Nicki și cu mine, și ne-au însoțit pretutindeni prin Manhattan, tot restul timpului pe care l-am petrecut acolo.

Nicki a vorbit cu ele despre felul în care Îl descoperise pe Hristos. Mult mai târziu am aflat că cele două fete părăsiseră bandele din care făceau parte și se implicaseră în Victorie pentru Hristos, un program internațional creat tocmai cu scopul de a oferi suport membrilor de bande. Acest program se ocupă de administrarea unor case de siguranță și case de adăpost și organizează studii biblice și seminarii menite să îi învețe pe oameni cum să se repună pe picioare după perioada de dependență de droguri. Ambele au devenit creștine și au adoptat un stil de viață sănătos. Apoi am realizat că Dumnezeu transformase tot răul în bine. Avusesem un țel în Manhattan despre care nici nu visasem.

Tot mai târziu am aflat că Sally Jessie Raphael experimentase tragedia în propria viață cu puțin înainte de emisiunea la care am fost invitate. M-am întrebat dacă nu cumva problemele ei personale au fost răscolite în timpul emisiunii și în mod inconștient și-a îndreptat mânia către

adolescenți. Când emisiunea a fost transmisă la televizor, discursul meu fusese prelucrat, dar cel puțin membrii de bandă care fuseseră prezenți îl auziseră în întregime.

Când grupul nostru restrâns a revenit în Boise, am luat-o pe Nicki într-un grup de cincisprezece de la Project Patch la un seminar deosebit care avea loc în localitate și se intitula “Este destul!” De-a lungul unei perioade de câteva zile, un total de peste 250.000 de tineri din întreaga comunitate au participat alături de primar, guvernator și alți demnitari. Evenimentul, care a durat o săptămână, era doar o parte a unui program mult mai extins, sponsorizat de oameni de afaceri de succes, grupuri sociale, civile și bisericești, organizații de tineret și școli, centrându-se pe importanța alegerii unui stil de viață sănătos. Grupul nostru de tineri, care realiza *The Journey Home (Drumul spre casă)*, a avut sarcina de a realiza un interviu cu Milton Creagh, vorbitorul principal de la *Concentrați-vă asupra familiei*. Fiecare adolescent pe care îl adusesem avea întrebări pregătite pentru acel interviu.

A venit și rândul lui Nicki.

“Domnule Creagh, eu abia am început programul de recuperare și câteodată mă cuprinde teama că nu știu ce să fac. Nu știu cum să învăț să fac alt fel de lucruri sau cum să-mi trăiesc viața zi după zi. Ați avea ceva să-mi spuneți care să fie de ajutor?”

Milton Creagh i-a relatat lucrurile de bază pe care cineva le-ar recomanda unei persoane aflată în recuperare: “Ai grijă la prieteni. Nu te plasa în situații problemă, cum ar fi de exemplu, să te duci acasă la un prieten despre care știi că este consumator de droguri. Trebuie să îți acorzi timp să te îngrijești fizic. Nu aștepta până flămânzești extrem de tare sau până cazi de oboseală.” În mijlocul acestor sfaturi, a făcut o pauză și a privit-o insistent pe Nicki.

“Nicki, dacă rămâi implicată în programul de recuperare și termini școala, eu îți voi plăti taxele pentru a urma colegiul.” Toți au înlemnit și îl fixau cu privirea. Vorbea serios? Îl știam drept o persoană integă.

“Îmi vei plăti taxele pentru colegiu?” a întrebat Nicki nevenindu-i să creadă.

“Îți voi plăti toți cei patru ani de colegiu,” a confirmat el. “Nu trebuie decât să stai departe de viața aceea pe care ai dus-o până acum și să termini

liceul. Poți să faci acest lucru?” A privit-o fix în ochi și a așteptat un răspuns. Mi-am ținut respirația.

“Pot,” a spus ea cu o voce liniștită. “Mulțumesc!” S-a așezat uluită, în timp ce el a continuat cu alte subiecte. Un alt adolescent a adresat o întrebare și interviul a continuat.

Am aflat la ceva timp după aceea, că după interviu, Milton Creagh s-a dus la primarul localității Boise, Brent Coles, și a întrebat dacă se poate obține o bursă de patru ani pentru Nicki. Amândoi au stat de vorbă cu președintele Universității de Stat din Boise și lui Nicki i s-a acordat o bursă pentru patru ani de studii. Viitorul strălucea de speranță mai mult decât oricând.

Nicki nu a profitat de bursă. Câteva lucruri dificile s-au întâmplat și aceasta a făcut-o să-și piardă direcția. Încă se lupta cu dependențele ei. Fusesse rănită de emisiunea lui Sally Jessie Raphael. De asemenea, am încercat să o readuc într-un mediu religios, dar ea încă arăta și se comporta ca un membru de bandă. Biserica nu a primit-o cu brațele deschise. True Step Ministries era atunci la început și aveam resurse limitate astfel că nu i-am putut oferi un cămin. A trebuit să-și găsească un apartament pe cont propriu și, de una singură, a sfârșit prin a cădea din nou în stilul de viață nesănătos pe care îl trăise anterior.

Organizația noastră nu îi urmărește pe oamenii care recidivează. Noi nu putem schimba comportamentul unei persoane – numai ei pot să facă asta pentru ei înșiși. Așa că am așteptat să primesc vești despre Nicki și au trecut câțiva ani. M-a contactat recent. Are un copil acum, în vârstă de doi ani. Vine din nou în această zonă ca să-și recupereze bursa de studii. Cred că va păși din nou în viața plină de speranță pe care a experimentat-o cândva. True Step Ministries înțelege că recidivele și căderile fac parte din drumul întortocheat al recuperării.

Câteodată aud o melodie interpretată de o voce clară și blândă răsunând din trecut, aducându-mi aminte de dragostea continuă a lui Dumnezeu. Nicki a găsit odată ceva ce să sperăm că și Sally Jessie Raphael va înțelege într-o bună zi: iertare și o viață nouă. Sper că Nicki le va regăsi încă o dată. Ea se întoarce acasă și știu că Tatăl ei ceresc aleargă să îi iasă în întâmpinare.

Vindecarea

Haide, Bobby – hai să mergem cu pluta pe râu.”

“Lasă-mă în pace, nu merg.”

“De ce nu? Este o zi așa de frumoasă. Cu toate râurile din apropiere, ne aflăm într-unul din cele mai bune state pentru a face asta. Pe deasupra, înseamnă tone de distracție.”

“Las-o baltă!”

“Trebuie, Bobby. Este activitatea planificată pentru dimineața aceasta. Toată lumea merge.”

“Pleacă și lasă-mă în pace!”

Bobby s-a încruntat și s-a întors cu spatele la consilierul său. Am urmărit întâmplarea aceasta cu detașarea unui vizitator. Consilierul lui a venit la mine. “Cheri, ce-ar fi să vorbești și tu cu el? Vezi dacă poți scoate ceva de la el. De ce nu vrea să iasă afară? Trebuie să îl forțăm de fiecare dată.”

Mă aflu într-una din călătoriile mele de discursuri la Project Patch – un centru de tratament pentru tinerii cu probleme, situat în zona muntoasă a statului Idaho. Un băiat arătos în vârstă de 15 ani, Bobby era un băiat înalt, de culoare, subțirel, de origine din statul Washington. Ca mulți alți tineri pe care îi întâlnisem până atunci, Bobby fusese membrul unei bande și se ocupase cu traficul de droguri. Mulți tineri, când se aflau pentru prima dată la Project Patch, păreau furioși că se aflau aici. Nu voiau să se recupereze și nici să fie sănătoși.

Cel puțin la suprafață, mânia lui Bobby mi se părea ceva tipic, dar de ce refuza întotdeauna să iasă afară? Am mers la el, m-am prezentat și am înfiripat o conversație.

Bobby, născut și crescut în inima orașului, fusese membrul unei bande de la vârsta de 9 ani. Știa cum să mânuiască un cuțit, cum să împuște pentru a ucide și cum să obțină o sumă mare de bani dintr-o tranzacție cu droguri. În cea mai mare parte a vieții lui, mama lui trăise din ajutorul social și fusese căsătorită cu diferiți traficanți de droguri. Când avea 9 ani, câștiga aproape o mie de dolari pe lună ocupându-se de droguri – mult mai mult decât avea mama lui de la ajutorul social.

Era dur, isteț și abil. Aici la Project Patch, însă, pierdea ocazie după ocazie prin refuzul său de a ieși afară.

“Ajută-mă să înțeleg,” am spus. “Tot necazul acesta în care intri aici este pentru că nu vrei să ieși afară? De ce?”

“Afară sunt căpușe.”

“Căpușe?”

“Da.”

“Doar căpușe?”

Avea o privire nedumerită. “Ei bine, da.”

“Toată chestia asta e din cauza căpușelor?” am continuat, mirată. “Ai putea să împuști pe cineva, dar nu poți să ieși afară pentru că s-ar putea să fie vreo căpușă?” Nu mă puteam abține să nu râd. Se uita răutăcios la mine.

“Ce e așa amuzant?”

“Tu ești,” i-am răspuns. “Nu pot să cred că te agiți atâta din cauza unor căpușe. Ai avut vreodată una pe tine?”

“Nu,” a spus el. “Știu doar că trăiesc în pădure și coboară de pe copaci și-ți sug sângele. Pur și simplu nu suport asta.”

“Nu ar trebui să fie multe pe aici la ora asta,” i-am spus. “Și dacă sunt, verifică-ți hainele când te întorci înapoi și dacă găsești vreuna, zboară-o de pe tine cu un bobârnac. Dacă este înfiptă...”

“Îh!”

“Roagă pe cineva să o tragă afară, dacă tu nu suporti. N-ar trebui să se plimbe pe tine nici cum, decât dacă te târăști prin cuiburile lor. În plus, tu astăzi mergi cu pluta pe râu.”

“Nu sunt chiar sigur în legătură cu asta,” a protestat el, strângând din nas. Am izbucnit în râs.

“Vei fi în siguranță,” am spus zâmbind. Până la urmă, a râs și el de toată tevatura cu pricina.

Bobby a depășit frica de căpușe și a devenit cooperant în programul oferit. Încântarea sa cu privire la program a crescut de îndată ce și-a dat seama că era mai fericit și mai sănătos decât fusese vreodată. Curând, trăia o viață zilnică normală, lipsită de dependența de droguri, un pas uriaș penru cineva care venea dintr-un mediu dezavantajat. Când Bobby și-a predat viața lui Dumnezeu, transformarea lui a devenit radicală. Pentru că nu fusese expus la nimic normal în timpul creșterii lui, acceptase minciuna drept adevăr și pentru că era negru, aflat în sfera redusă de câștig, a dedus în mod automat că trebuie să vândă droguri. Dacă era inteligent, și el era inteligent, nu exista un motiv pentru care să nu se descurce bine. Acolo, în ierarhia străzii, el reușise, era o persoană de succes.

Acum, ca și creștin, învăța că minciuna, manipularea și certurile nu erau modul în care să fie trăită viața. Nu era predestinat să vândă droguri. Întreaga lume se deschidea acum în fața lui, pentru prima dată.

Când a plecat de la Project Patch, a venit să locuiască cu o familie de creștini din zonă, care avea un băiat de vârsta lui, pe nume Joey. L-am invitat pe Bobby la studioul de televiziune să lucreze la emisiunea *The Journey Home (Drumul spre casă)*.

Alături de noi în cadrul acelei emisiuni, fie că lucra în spatele camerelor de luat vederi, fie că se ocupa de sunet sau era în lumina reflectoarelor dând mărturie despre experiența lui, și-a împărtășit credința cu ceilalți copii și la fel și Biblia. Când am vorbit cu ocazia unor întâlniri de tabără, a venit cu mine și a predat studii biblice copiilor de vârstă mai mică. A început să urmeze cursurile unei facultăți creștine din apropiere, s-a alăturat corului și s-a implicat în proiecte misionare. A fost ales în posturi de conducere în școala lui și a găsit o slujbă de DJ la postul de radio creștin. A venit și la 3ABN pentru a da mărturie în cadrul emisiunii *Teen Pathways (Căările adolescenței)*.

Bobby a văzut, de asemenea, la lucru, puterea lui Dumnezeu de a salva vieți, chiar în noua lui casă. Joey suferise o fractură gravă de spate în timpul unui accident de motocicletă. În timp ce explora o zonă nouă pe dealurile din apropierea casei sale, a căzut de pe o stâncă. Impactul prăbușirii a provocat o răsucire a spatelui său, contorsionându-l și cauzând

deplasări din poziția normală. Când sora lui a auzit că s-a schimbat zgomotul motorului, a mers după el împreună cu un alt prieten. Când l-a văzut, a dat un țipăt. În timp ce Joey încerca să o calmeze, celălalt prieten a alergat înapoi spre casă ca să sune la urgențe. Elicopterul de salvare de la spitalul din apropiere se afla deja în aer îndreptându-se spre un alt accident. Când au primit apelul, elicopterul zbura foarte aproape de locul unde era Joey. Joey se afla într-o situație atât de gravă, încât i s-a acordat prioritate și elicopterul l-a dus în grabă la spital. Medicii nu au crezut că el va supraviețui pe drumul până la spital, dar a rezistat. Când s-a trezit în spital, era fixat de pat cu niște curele și avea atașate de cap niște chestii de metal. Alunecând când și când în inconștiență, doctorii au spus familiei că dacă avea să trăiască, lucru de care ei se îndoiau, afecțiunile lui Joey erau atât de severe încât nu va mai putea niciodată să meargă. Nu mai putea să miște nimic mai jos de gât.

Joey și familia lui erau creștini nou convertiți, iar acum s-au întors cu totul spre Dumnezeu. Joey a întrebat dacă s-ar putea ține pentru el un serviciu de ungere în care oamenii să țină o ceremonie specială și să se roage pentru vindecarea sa. Pastorul lui a stat de vorbă cu el despre ungere și ce însemna acest lucru. Conducătorii bisericii erau bucuroși să vină să se roage pentru el. Era un act de a-și pune toată încrederea în Dumnezeu.

“Ei bine, să-i dăm drumul,” a spus Joey. “Am lucruri de făcut și sunt o mulțime de locuri în care trebuie să merg.”

“Câteodată Dumnezeu nu acordă vindecarea,” a atenționat pastorul. Persoanele din jurul lui Joey l-au încurajat, dar au încercat și să îi spună că probabil nu va fi vindecat, încercând să îl protejeze împotriva dezamăgirii.

“O să accept dacă Dumnezeu îmi spune nu,” a adăugat Joey. A telefonat persoanelor care influențaseră în mod semnificativ viața lui. Toți au fost de acord să fie prezenți la serviciul special de ungere al lui Joey, unii din ei trebuind să vină din alte state cu avionul.

De îndată ce serviciul de rugăciune lua sfârșit, Joey se aștepta să se ridice și să înceapă pregătirile de părăsire a spitalului. Fusese înțepenit acolo de săptămâni întregi. A încercat imediat să se ridice, dar s-a înălțat decât la câțiva centimetri depărtare de pat și a căzut înapoi. Toți au scos strigăte de uimire, dar Joey a fost dezamăgit. “Nu pot să mă ridic,” a spus el, încercând din nou.

Mama lui plângea. “Joey, sub nici o formă nu exista speranță că te vei mai putea mișca măcar, vreodată. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. Vei merge din nou!” Nu s-a întâmplat în ziua aceea, dar urmând un program intensiv de recuperare și rugăciune, Joey a putut din nou să meargă în decurs de un an de zile.

Bobby a stat cu familia lui Joey toată perioada necesară vindecării. Băiatul care se temea de căpușe l-a văzut pe Dumnezeu făcând lucruri uimitoare. Dumnezeu lucra atât în viața lui Joey, cât și în a lui Bobby. Joey se vindeca trupește – Bobby, sufletește.

Pe drumul său spre recuperare, Bobby a întâmpinat obstacole. Unii oameni s-au îndoit că transformarea lui dramatică avea să dureze. Prietena lui l-a părăsit când părinții acesteia au aflat ce trecut avea el. Descurajat de aceste piedici și de presupunerile negrăite, Bobby a împlinit aceste temeri. A alunecat din nou în obiceiul de a fuma marijuana și s-a implicat în acte de risc ridicat. Curând a pierdut toate pozițiile de conducere pe care le deținea, a fost exmatriculat și trimis acasă la mama sa în Washington. Tristețea m-a sfâșiat când am auzit detaliile întregii istorisiri. Dar ce se putea face? Ce puteam să fac eu? Recidiva are loc, nu-i așa? Asta este ceea ce le spun tuturor mereu. Face parte din procesul de recuperare. Dar știam că Bobby îl găsisese cândva pe Dumnezeu – că dragostea strălucise pe fața lui. Comportamentul lui Bobby fusese schimbat ușor. Fusese întâlnirea lui cu Dumnezeu suficient de puternică pentru a-l aduce înapoi? Știam că eu nu puteam să-l schimb pe Bobby. Aceasta era lucrarea lui Dumnezeu. Dar știam, de asemenea, în ce direcție să acționez pentru a putea face un bine. Am zburat la Spokane să o întâlnesc pe mama lui.

Conducând prin zona săracă în care locuia Bobby, mi-am adus aminte de băiatul care Îl găsisese pe Hristos – băiatul cu zâmbet molipsitor și viața plină de idealuri. Zidurile prăfuite ale depozitelor care se întindeau până la marginea drumului, arătau ca și cum erau lăsate în paragină. Acoperite cu tot felul de desene, se ridicau în fața mea batjocoritoare. “Nu există scăpare,” parcă striga vopseaua ce începuse să se cojească. “Asta-i tot ce va putea fi, pentru totdeauna,” răsuna dintre așezările sociale sărăcicioase aglomerate în apropiere. Era evident că strada aceasta aparținea unei bande și atmosfera era încărcată de lipsuri și tristețe.

“Nu te întoarce la ce este aici,” îi spuneam lui Bobby ca și când el mă putea auzi. Am continuat să rulez mașina căutând casa mică în care locuia. “Nu trebuie să rămâi în mediul acesta și să te oprești la stilul acesta de viață.” Am găsit locuința lui, mi-am parcat mașina și am ciocănit la ușă. Mama lui, pe care nu o văzusem niciodată, a deschis ușa. Arăta de parcă fusese bătută de curând. După ce m-am prezentat și am explicat de ce mă aflam acolo, m-a invitat înăuntru. Bobby nu era acasă.

“Ce s-a întâmplat?” am întrebat-o.

“Bobby era drogat și am început să ne certăm,” a spus ea și a început să plângă. Am stat lângă ea tăcută, neștiind ce să fac sau să spun. Se pierduse tot ceea ce Bobby câștigase prin efort?

“Mi-e teamă pentru el,” a adăugat mama lui. “Nu pentru mine. Umblă din nou cu banda lui și se pare că a intrat în ceva care este foarte serios. Îl urmărește cineva pentru o afacere legată de droguri. Întotdeauna mă tem că nu o să reușească să scape cu bine.”

Am petrecut noaptea acasă la Bobby și am stat de vorbă cu mama și cu mătușa lui care locuia alături. Pe Bobby nu l-am văzut până a doua zi.

Când a intrat în casă a doua zi și m-a văzut acolo, i s-au mărit ochii de uimire. Nu știuse că vin. Purta o bentiță roșie pe cap, haine specifice găștii, exprimând foarte bine cine ajunsese el acum. Arăta atât de mult ca un membru de bandă, că era greu să mai descoperi ceva din acel Bobby înnoit pe care ajunsesem să-l cunosc – greu să mai întrezărești ceva din speranța pe care o avusese.

“Ce mai faci?” l-am întrebat.

“Fac bine,” a răspuns el. “Sunt bine.” Se purta respectuos cu mine, dar nu a rămas mult timp prin preajmă. “*Stai la distanță, Cheri!*” era, de fapt, mesajul lui pentru mine. A plecat din nou, destul de repede.

Am rămas acolo pentru câteva zile încercând s-o încurajez pe mama lui. Mama lui Bobby era supusă unui stres extrem de accentuat și unor dificultăți financiare și purta totodată povara să se știe ca având și ea o contribuție la stilul de viață pe care Bobby îl învățase demult, în trecut. Fusese sedusă de banii pe care i-i furnizaseră prietenii afaceriști cu droguri. Alegerile lui Bobby de acum reflectau consecințele propriilor ei alegeri greșite. Era chinuită de suferință.

“Câteodată nici nu te poți uita la ceea ce se întâmplă în viața lui fizică,” i-am explicat. “Este o luptă spirituală care se dă în interiorul lui Bobby. Nu renunța să speri. Bobby și-a predat o dată viața lui Dumnezeu. A cerut ca sângele lui Hristos să îi acopere viața. Dumnezeu nu va renunța la el așa ușor. El îi va permite lui Bobby să aleagă singur ceea ce dorește, dar va face tot ce este posibil ca să îl aducă înapoi.”

I-am oferit tot sprijinul de care eram în stare, apoi m-am întors acasă.

Am aflat mai târziu că Bobby fusese bătut atât de rău în timpul unei tranzacții privind drogurile, încât a fost plasat într-o unitate de reanimare și nimeni nu a crezut că va supraviețui. Mama sa l-a recunoscut cu greu, dar și-a revenit. Când s-a recuperat și a părăsit spitalul și-a pus întrebarea: *“Ce fac? Nu sunt obligat să trăiesc în felul acesta. L-am găsit pe Dumnezeu și știu că planul Lui pentru mine este mult mai înalt decât viața trăită pe stradă.”* Și încă o dată, și-a predat întreaga viață lui Dumnezeu.

După ce a obținut diploma de bacalaureat, Bobby s-a înscris la Colegiul Oakwood, un colegiu creștin din Alabama. A venit și vindecarea căci descoperise încă o dată harul lui Dumnezeu. Ultima dată când am primit vești despre el, Bobby studia să devină pastor.

Isus este încă implicat în lucrarea de vindecare. Mulți dintre noi suntem copleșiți de un miracol fizic – unul ca în cazul lui Joey, pe care îl putem vedea imediat – dar este o minune tot atât de mare să poți să părăsești un stil de viață care te distruge, așa cum a făcut Bobby. Este o minune să poți să treci peste cămine distruse, afaceri eșuate, ură, materialism și dependențe. Ascensiunea de la disperare la dependența de Hristos și victoria în El este dificilă și o transformare rapidă se dovedește de obicei a fi o iluzie. Vindecarea spirituală, emoțională și mentală are nevoie de timp întocmai cum a fost necesară o perioadă mai lungă de timp pentru vindecarea fizică a lui Joey. Astăzi, proteza de gât a lui Joey este agățată pe peretele de la intrarea în biserica sa, ca să aducă aminte că Dumnezeu răspunde la rugăciuni. Dependențele lui Bobby din trecut sunt agățate la intrarea lui într-o nouă viață alături de Hristos. Ambele dau mărturie că Dumnezeu este credincios.

El îi cunoaște pe ai Lui și nimic nu îi poate smulge din mâna Sa.

Povestea lui Dumnezeu

Când am început să călătoresc, vizitând școli de pe cuprinsul întregii țări, ținând prezentări cu privire la atenționarea asupra abuzului de substanțe, am descoperit că unii elevi, chiar și de vârstă mai mică, de clasa a cincea sau a șasea, considerau că este grozav să inhaleze aburi de ciment plastic. Nu aveau nici o idee de problemele medicale pe care și le cauzau sau de numărul celulelor nervoase pe care le distrugeau. Ignoranța m-a uimit și tulburat totodată. Într-o zi, am fost contactată de o școală dintr-un district apropiat și am fost întrebată dacă aș fi interesată să lucrez în cadrul programului lor educativ pe tema drogurilor. Pentru a putea rămâne în școală, elevilor care fuseseră implicați în consumul de droguri, alcool și țigări, li se ceruse să frecventeze patru ore din cadrul acestui program.

După câteva interviuri, am fost angajată. O parte din responsabilitatea mea consta în a invita vorbitori dintr-un număr de prezentatori, să viziteze școala. Prin intermediul acestei ocazii, am întâlnit oameni cu istorisiri fascinante. Unii dintre ei m-au impresionat atât de mult, că le-am cerut să fie invitații emisiunii de televiziune *The Journey Home (Drumul spre casă)*. Vince Arnold a fost o astfel de persoană.

Când Vince era tânăr, mama lui a murit, lăsând în urmă cinci copii. Tatăl lui, un ofițer de poliție și părinte sever, partizan al disciplinei, nu a făcut față prea bine pierderii și viața de cămin s-a destrămat. În calitate sa de cel mai mare dintre frați, Vince a început să aibă grijă de cei patru frați mai mici, dar și de văduvul său tată. Vince se asigura că este curățenie în casă, că frații lui erau pregătiți pentru școală și că este mâncare gătită.

Viața lui se învârtea în jurul responsabilităților casnice pe care singur și le atrăsese supra sa și al temelor, făcând să fie în permanentă extenuat.

Într-o zi când Vince avea 14 ani, un prieten de la școală i-a spus: “Vince, ai nevoie de o pauză. Trebuie să vii la petrecere cu noi.”

“Nu pot,” a spus Vince. “Am atâtea de făcut! În plus, sunt atât de obosit! Sunt obosit de la școală și de la faptul că trebuie să mă ocup de copii când ajung acasă. Pur și simplu nu pot să merg.”

“Am ceva care să te țină treaz,” a spus prietenul lui. I-a dat lui Vince câteva pastile de metamfetamină. Medicamentul l-a făcut pe Vince să se simtă cu adevărat treaz, fericit și fără grijă. A mers la petrecere cu prietenul său. A fost o experiență atât de euforică pentru el, că a început să consume metamfetamină în mod regulat. Fiind dintotdeauna elev de nota 10, lua metamfetamină ca să stea treaz pentru a studia. Folosea și pentru a se ocupa de frații săi în așa fel, încât să îi rămână energie pentru a ieși cu prietenii. Părea că are acum energia necesară să le facă pe toate și viața lui era în control.

Metamfetamina a devenit ceva atât de prezent în viața lui Vince, încât nu a putut să împiedice faptul că efectele fuseseră sesizate. Notele au început să scadă, iar el a devenit tot mai irascibil. Tatăl său a observat schimbările și tensiunea din cămin și l-a confruntat pe Vince de îndată. El s-a revoltat și tatăl lui l-a dat afară din casă. Fiind acum pe cont propriu și trebuind să se întrețină atât pe el, cât și obiceiul lui de a se droga, Vince a început el însuși să vândă droguri. A renunțat la școală și a găsit o slujbă ca vânzător de mașini la un centru mare de desfacere. În curând, Vince a profitat de slujba lui. Pentru că la centrul de desfacere veneau și plecau oameni tot timpul, putea să transporte droguri cu mașina sa, chemându-și prietenii să facă teste de conducere, livrând astfel drogurile de la un loc la altul.

A mers până acolo că și-a creat propria bucătărie de droguri – un laborator unde putea să-și prepare singur metamfetamină. A început să vândă droguri oamenilor bogați care erau consumatori pătimiși. Din pricina succesului afacerii sale, Vince a angajat un tip căruia îi spunea “Impunătorul”. Dacă un client îi datora bani și nu îi achitase, Vince devenea brutal. Îl trimitea pe Impunător să ia banii, iar dacă respectivul tot nu plătea, Impunătorul îl bătea foarte tare pentru a-i da de știre că Vince nu

glumea. La următorul termen de plată, dacă acel consumator nu achita datoria, trebuia să fie ucis.

Pe măsură ce lumea drogurilor îl acapara, Vince a pierdut legătura cu toți care aveau o viață normală, sănătoasă. Când întâlnea fete tinere și frumoase, se împrietenea cu ele și le promitea droguri pe gratis dacă veneau la petrecerile organizate de el. Cu cât erau mai tinere, cu atât era mai ușor pentru Vince să îi atragă pe oamenii cu care dorea să facă afaceri. Fetele constituiau momeala. Vince se asigura că fetele aveau toată cantitatea de mâncare, droguri și alcool de care aveau nevoie, astfel ca să nu le pese ce li se întâmpla din punct de vedere sexual. În schimbul acestor favoruri, bărbații vindeau și plasau droguri în zonă pentru Vince.

“În lumea drogurilor, fetele sunt folosite într-un mod pe care ele nu îl înțeleg,” se adresa el fetelor care se aflau în audiență. “Dacă credeți că îi pasă cuiva de voi în mod personal sau că sunteți cu adevărat speciale, vă înșelați.”

Metamfetamina a accelerat problemele de sănătate ale lui Vince. La o vârstă puțin trecută de 20 de ani, Vince a descoperit că suferea de diabet, o boală care probabil nu s-ar fi declanșat decât mult mai târziu în viața sa. În loc să renunțe la obiceiul de a lua droguri, era încântat de seringile pe care le primea gratuit. Putea avea cât de multe dorea. Ca o strategie de piață, Vince oferea seringi gratuite împreună cu drogurile pe care le vindea și atrăgea astfel, și mai mulți clienți.

Într-o zi Vince s-a tăiat la degetul de la picior. În loc să se vindece, s-a inflammat, s-a infectat și a căpătat nuanțe închise și vineții. “Poți să-ți pierzi piciorul din cauza consumului de droguri combinat cu diabetul tău,” l-a avertizat doctorul. “Trebuie să încetezi să mai iei droguri.”

“Bine, mă voi lăsa,” a promis Vince. Dar bineînțeles că nu a făcut așa, și în consecință, și-a pierdut porțiuni întregi din picior. Curând a început să aibă probleme cu ficatul și cu rinichii.

“Absolut totul din organismul tău este pe sfârșite,” i-a spus doctorul. “Trebuie să renunți la droguri de urgență.”

“Bine, de acord,” a spus Vince. Dar nu a renunțat.

În scurt timp, ochii nu i se mai puteau concentra și faptul că a început să poarte ochelari de vedere, nu l-a ajutat deloc. Un atac cerebral l-a determinat să se interneze în spital, dar chiar și acolo veneau prieteni să îl viziteze și să îi facă o injecție cu metamfetamină.

Vince era candidat la transplant de rinichi, dar de fiecare dată când a fost testat, s-au găsit substanțe ilegale în organismul lui, astfel că a fost înlăturat de pe lista de transplanturi. După un alt atac cerebral, aflându-se din nou în situație critică, nu mai erau prea multe de făcut pentru el din partea doctorilor, întrucât nu renunțase la consumul de droguri. Era doar o chestiune de timp, i-au spus doctorii. A fost externat și trimis la o casă de convalescență pentru a-și trăi ultimele zile care îi mai rămăseseră. Acolo, i se făcea dializă – un aparat îi filtra sângele, îl curăța și îl reintroducea în sistem – ca să fie menținut în viață și să împiedice ca organismul lui să se intoxice. Rinichii i se opriseră din funcționat. Chiar și în acea casă de convalescență unde se lupta pentru viața lui, Vince și-a chemat un prieten să îi aducă droguri.

După ce a petrecut acolo șase luni de zile, Vince a fost trimis la o casă de asistență, dar acum era deja orb și plasat într-un scaun cu rotile. Din cauza injecțiilor cu droguri, avea abcese supurând pe tot corpul. Adeseori intra în spasme din cauza durerii constante și se puteau vedea noduli ridicându-se. În casa de asistență, însă, nu putea să primească droguri.

Asistenta lui era creștină și i-a vorbit despre Dumnezeu, dar Vince nu era interesat. Îl ducea afară și îl plimba, așezându-l în lumină, ca să petreacă cât mai mult timp posibil, la soare.

Într-o zi, asistenta l-a luat la un picnic al bisericii. A fost ceva legat de manierele creștinilor – prietenia lor, căldura și bucuria vieții – care a trezit o dorință în inima lui Vince. Pentru prima dată, a dorit să știe cine este Dumnezeu. Ar fi putut el să găsească iertare pentru toate alegerile greșite pe care le făcuse și pentru tot răul pe care îl cauzase? A început să îi pună întrebări asistentei sale și nu a fost nevoie decât de un timp foarte scurt pentru a-și preda viața lui Dumnezeu. Deși se afla într-un scaun cu rotile, pe moarte, totul se schimbase pentru el.

Vince a refuzat să moară fără să facă nimic bun în viața sa, așa că a început o lucrare pe stradă. Stătea pe un trotuar aglomerat în scaunul cu rotile însoțit de cineva care îi spunea vârsta celor ce treceau pe acolo și cum arătau. “Care este drogul pe care ți l-ai ales?” îi întreba pe trecători. Dacă răspunsul lor era metamfetamină, el le răspundea “Și eu tot pe acesta.” Oamenii se uitau la el cu groază pentru că într-adevăr, Vince arăta groaznic.

“Metamfetamina ți-a făcut asta?” întrebau ei. “Da,” le răspundea el, încurajându-i să renunțe până nu era prea târziu.

În sala în care Vince le povestea toate acestea tinerilor, a adus cu el o cutie galbenă pentru scule de pescuit. A deschis-o și a tras afară diferite rafturi și sertare pline cu medicamentele și spray-urile de inhalat care îl țineau în viață.

“Dacă nu iau aceste medicamente,” a spus el, scoțând o pastilă afară, “ficatul meu nu ar putea să funcționeze.” Apoi a înghițit-o. “Dacă nu o iau pe aceasta,” a spus el bâjbâind după un pahar de apă de alături, “plămânii mi s-ar umple cu lichid.” A înghițit zgomotos cea de a doua pastilă. A găsit alta. “Dacă nu o iau pe aceasta,” a adăugat el, “inima mea ar înceta să mai bată.”

Publicul tânăr era tăcut. Vince a fost scuturat de un spasm și i-au apărut noduli pe tot corpul. Mulțimea era cutremurată. “Doamne, ajută-mă să nu vărs,” s-a rugat Vince, nemaidându-și seama că se ruga cu voce tare. “Ajută-mă să trec prin asta. Unde este găleata aia?” șoptea către sine însuși bâjbâind în jurul scaunului cu roțile.

O femeie atrăgătoare care stătea lângă el i-a înmănat o găleată mică. Ascultătorii de pe rândul întâi s-au retras în spate cu fețele alarmate. Vince a apucat vasul de plastic cu degetele albite până ce spasmul a încetat.

“Trebuie să iau toate aceste pastile acum, nu pentru recreere, nici de plăcere,” a continuat Vince, “ci ca să mă păstrez în viață din cauza daunelor pe care le-am adus asupra corpului meu. Dacă vă spune cineva că drogurile nu produc răni, aduceți-vă aminte de mine. Nu am să mai văd niciodată ce se află împrejurul meu. Nu voi mai fi niciodată în stare să experimentez viața în felul în care o făceam altă dată, deoarece am crezut minciuna că drogurile nu sunt așa de dăunătoare. Nu vă lăsați păcăliți de nimeni!”

Un bărbat care avusese trei atacuri cerebrale, Vince trăia într-o durere permanentă, tot intrând și ieșind din spital între prezentările lui din școli. Cu toate acestea, era tot atât de devotat noului său țel, precum fusese de devotat vieții lui de dependentă.

“Dumnezeu poate să triumfe în ciuda tuturor alegerilor greșite pe care le faceți,” le-a spus el tinerilor, “dar va trebui să trăiți cu consecințele faptelor voastre. Eu nu mai văd și nici nu pot să merg. Nici la toaletă

măcar, nu pot să merg singur, din cauza a ceea ce i-am făcut corpului meu. Vă rog să fiți inteligenți cu corpurile voastre!”

Vince a întins mâna pentru a prinde mâna femeii care stătea alături de el. Una dintre dorințele inimii lui fusese să se căsătorească, dar știa că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată și că va trebui să moară curând. Totuși, incredibil, această femeie care lucra cu el, se îndrăgostise de el și Vince de ea. Erau căsătoriți.

“Deși m-am distrus complet în forma în care m-a creat Dumnezeu,” a adăugat Vince, “Dumnezeu m-a înștiințat că încă mă iubește. Eu sunt totul pentru El și la fel sunteți și voi.”

Vince și-a încheiat prezentarea extenuat, dar se afla în drum spre o altă audiență. Simțea că i se apropie sfârșitul, cu toate acestea, refuza să încetinească ritmul sau să se oprească. Cu fiecare respirație, se lupta să spună altora cum putea fi prevenit tot ceea ce i se întâmplase lui. Era într-o asemenea suferință, că uneori nu se putea mișca. Chiar și așa, când mergea în școli, Vince se adresa fiecărei clase în parte. Credea că dacă fie și numai unul dintre acei copii îl auzea și vedea că Dumnezeu este mai mare decât orice dependență, tot efortul era meritat.

Într-o zi, fiica mea Jaci, care la vremea aceea era în vârstă de 5 ani, a venit acasă cu o mare durere de gât, plângând din cauza durerii. “Îți aduc niște Tylenol,” i-am spus.

“Nu! Nu!” a scâncit ea. “Nu ai auzit ce a spus Vince? ‘Toate pastilele au efecte secundare.’”

Am zâmbit pentru că era atât de serioasă. Chiar și un copil de 5 ani ascultase mărturia lui și nu ar fi luat Tylenol până nu i-am explicat. Știam că mesajul lui avea efecte.

În scurt timp, Vince a avut un atac cardiac și a murit.

Eu am continuat să lucrez cu circumscripția școlară în cadrul programului anti-drog. “Cheri, nu poți să vorbești despre credința ta aici,” mi-au spus supervizorii mei. “Aceasta este o școală publică. Poți numai să menționezi o putere mai înaltă.”

“Pot să împart exemplare din cartea pe care am scris-o, despre viața mea?”

“O, desigur. Poți, pentru că este povestea ta personală.”

Este povestea lui Dumnezeu, doream să le spun. Este povestea harului și bunătății lui Dumnezeu într-o lume care este distrusă. Aceasta este o poveste în care Dumnezeu spune: "Eu sunt mai puternic decât orice ar veni peste tine. Sunt mai presus de trecutul tău și țin în mâini viitorul tău. Doar ai încredere în mine, 'căci Eu cunosc planurile care le am pentru tine, planuri nu de război, dar de bucurie (Ieremia 29:11).' Nu, nu este despre mine.

În cadrul programului de reabilitare în urma consumului de droguri din școala publică, au venit mulți vorbitori ca Vince spunându-ne despre panta descendentă pe care îi dusesese drogurile. Ken mi-a atras atenția. După o viață de consum de droguri, Ken experimentase o comotie cerebrală epuizantă, puțin după vârsta de 30 de ani. Ascultându-i relatarea și auzind despre cărarea aspră pe care mersese, mi-am simțit sufletul încălzit. Ken luase hotărârea să schimbe ceva în comunitatea sa împărtășindu-și experiența. Dar dovedirea faptului că depășise toate barierele fizice, părea cel mai important lucru pentru el.

Auzindu-l pe Ken dând mărturie, mă simțeam de parcă sprijineam un atlet care avusese o experiență nefericită. Dar era mesajul referitor doar la a ști că drogurile îți pot afecta organismul? Ken putea să își impresioneze publicul cu istorisirile sale senzaționale, totuși lipsea ceva.

Ken a solicitat să facă parte din True Step Ministries, dar ceva mă reținea.

Spre deosebire de povestea lui Vince, relatarea lui Ken era despre el însuși. Deși l-a menționat pe Dumnezeu, remușcarea lui Ken se datora consecințelor faptelor sale, și nu faptelor ca atare. Atunci mi-am dat seama că relatarea unei experiențe nu trebuie să fie făcută pentru a-i uimi pe oameni. Orice lucru pe care îl povestim, fără conștiința deplină a ceea ce suntem când suntem despărțiți de Dumnezeu, cântărește prea puțin. O mărturisire nu are de a face cu a înțelege noi ceea ce ni s-a întâmplat, ci dimpotrivă, are de a face cu a înțelege ce har ne-a fost oferit. Are de a face cu înțelegerea situației noastre fără speranță până în momentul când experimentăm harul. Doar această parte este cea care alcătuiește o mărturie. Pentru True Step Ministries, să supraviețuiești unui atac cerebral și să reușești să împlinești multe lucruri, nu este neapărat o mărturisire despre har, ci, mai degrabă, ce ne-a oferit Hristos în schimb. Cum a schimbat

Dumnezeu viața noastră? Acolo trebuie să fie accentul. Este ușor să privești în oglindă și să gândești “Oh, am luat prea multe droguri și am făcut comotie cerebrală.” Este mult mai greu să privești și să înțelegi cum am ajuns acolo unde suntem.

Îmi sfâșie sufletul lucrurile pe care le-am cauzat copiilor mei sau corpului meu? Comunității din care fac parte? Dumnezeului meu? Numai atunci când înțeleg cu adevărat cât de păcătos sunt, voi înțelege semnificația morții lui Hristos. Nu are nimic de a face cu noi înșine.

Piesa care lipsea

“**T**e-am auzit de câteva ori și astăzi, în sfârșit, am ajuns să te întâlnesc. Încuviințezi ca familia mea și cu mine să te adoptăm?” O femeie cu păr argintiu și ochi blânzi tocmai îmi înmânase buletinul informativ al bisericii. Pe spate, deasupra tuturor anunțurilor, întocmise niște documente de “adopție” pentru mine. “Mi-ar face o nespusă bucurie să fiu mama ta,” a spus ea, zâmbind. “Mi-ar face plăcere să-ți fiu ceea ce mama ta nu a fost niciodată pentru tine. Gândește-te la lucrul acesta, bine?”

Spusesem povestea mea de multe ori până acum în fața unei audiențe surprinse, căreia nu îi venea să creadă ce auzea. În timpul acestei prezentări, însă, pe măsură ce relatam durerile copilăriei mele, durerea pierderii suferite – aceea de a nu fi cunoscut iubirea mamei – răbufnise și nu putusem să controlez șuvoiul brusc și neașteptat de lacrimi.

Acum, după încheierea serviciului divin, pierdută printre oameni și semnând autografe pe exemplare ale cărții *Un miracol al străzilor*, mi se pregătea o altă minune pe cale să se întâmple.

Numele ei era Marsha. Îl întrebase pe soțul ei, John, dacă ar dori să mă adopte, nu în forma legală, ci doar să fac parte din familie. Răspunsul lui a fost afirmativ. A telefonat copiilor ei adulți și i-a întrebat. Aceștia credeau că voia să adopte o fetiță mică. Când le-a spus ce vârstă aveam (trecută de patruzeci), au considerat că va fi amuzant. “Sigur că poți să o adopți,” i-au spus ei.

“Cu toții am fost de acord să te adoptăm,” mi-a spus Marsha în seara care a urmat, la telefon. “Accepți?”

“Hm, știi, nu sunt sigură că știu cum să fiu copilul cuiva,” a venit răspunsul meu.

Marsha a râs. “E în regulă,” a spus ea. “Nu trebuie să fii nimic în plus față de ceea ce ești.”

“Atunci accept, mamă,” i-am spus în timp ce ochii mi se umpleau iar cu lacrimi.

“Bun venit în familie,” a spus ea.

În aceeași săptămână am primit o vedere poștală care îmi era adresată. Era o felicitare pentru ziua de naștere a unei fetețe care împlinise un an. Înăuntru era scris: “Pentru ziua de naștere a unei fetețe dulci, nu se cade să ratăm orice ocazie de a-ți ura numai lucruri bune”. “P.S.: De acum încolo, cel puțin pentru o perioadă de timp, să te aștepti la o felicitare pe săptămână – aceasta, ca să recuperăm până la vârsta pe care o ai acum.” Am zâmbit. *Ce drăguț!* mi-am spus și am uitat de acest lucru până săptămâna care a urmat.

O altă felicitare a sosit, aceasta cu o rățușcă galbenă drăgălașă pe copertă. Mesajul spunea “La Mulți Ani pentru o fetețică de doi ani!”

Cealaltă săptămână a mai venit o felicitare.

Vârsta de 3 ani fusese cu totul și cu totul traumatizantă pentru că atunci am început să îmi dau seama că mama mea adevărată nu mă iubea. Atunci am încercat să îi atrag atenția într-un mod special, dar am eșuat. “Încerc să îmi imaginez cum arătai la 3 ani,” scria Marsha. “Sunt sigură că erai frumoasă.” Am început să plâng. “Te-aș fi ținut în brațe, ți-aș fi cuprins fața în palme și te-aș fi sărutat. Ești iubită cu drag.” Am plâns și am tot plâns ținând în mâini felicitarea și continuând să citesc rândurile acelea simple. Ceva se întâmpla în sufletul meu. Capetele destrămate ale vieții mele erau acum adunate împreună cu blândețe și duioșie.

Marsha mi-a trimis câte o felicitare săptămânal, purtându-mă prin etapele vieții mele, umplând golurile cu afecțiunea ei. Dacă soțul ei pleca în călătorie de afaceri, și el îmi trimitea ceva – un suvenir, o pălărie deosebită sau alt dar.

Am fost din nou chemată să vorbesc în zona în care locuia ea. Făcusem aranjamente pentru cazare de dinainte și nu puteau fi anulate, astfel că Marsha a fost dezamăgită că nu am stat cu ea.

Mi-a telefonat acolo unde stăteam. “Întreaga familie este aici. M-ar bucura foarte mult dacă ai veni să îi întâlnești.”

Au început să-mi transpire palmele, iar inima îmi bubuia în piept. *Nu știu cum aș putea să fac asta*, mi-am spus cuprinsă de panică. *Nu pot să fac asta. Dacă erai doar tu și John ar fi fost altceva, dar toată familia! O să mă simt prea stânjenită!* “Sunt atât de ocupată în clipa asta! Mi-ar face mare plăcere să vin, dar nu pot.” I-am oferit niște scuze neîntemeiate.

“Bine,” a spus ea. “Nu-ți fă probleme în legătură cu asta. Oricum, nu prea mă simt bine. Poate că nu este un moment potrivit să vii. Sper să te putem vedea data viitoare.”

“O, da,” am încuviințat eu și am închis telefonul simțindu-mă îngrozitor. Iată-mă, persoana care poate să vorbească în fața unei mulțimi, dar îngrozită la gândul că eram iubită de această familie adoptivă.

Când m-am întors acasă, mi-a trimis o scrisoare călduroasă. “Simt că Dumnezeu mi-a făcut clar gândul că este un lucru destul de mare să îți cer să ai încredere în mine în acest fel,” scria ea. “Îmi pare rău că nu mi-am dat seama cât de greu îți este să vii și să întâlnești un grup de străini. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie pentru a te acomoda cu familia. Nu te îngrijora din cauza aceasta. Data viitoare când vei veni, o să ieșim undeva împreună și o să stăm de vorbă doar noi două.”

Am fost mișcată de faptul că și-a dat seama de sentimentele mele. Am sunat-o să îi vorbesc.

“Mulțumesc pentru înțelegere,” i-am spus. “Îmi pare rău că a fost așa o mare problemă pentru mine. N-ar fi trebuit să fie.”

“Nu, să nu te simți vinovată,” a insistat ea. “La timp să cunoști oameni. În plus, nu prea am fost eu însămi în ultima vreme.”

“O să vin să te văd,” i-am spus. “E doar o distanță de patru ore.”

“O, nu!” a răspuns ea. “Nu te îngrijora cu privire la mine. Măine merg la doctor și totul va fi bine.”

“O să mă suni când te întorci de la doctor?” am întrebat-o. “Să îmi spui ce zice.”

“Sigur,” a răspuns ea.

Când m-a sunat, câteva zile mai târziu, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. “Nu e de bine,” mi-a spus ea blând. “M-au chemat din nou pentru al doilea set de analize.”

“Despre ce e vorba?” am întrebat-o.

“Am cancer,” a răspuns ea. “Este într-un stadiu avansat și se răspândește în tot organismul, nu poate fi oprit.”

Mi s-a oprit inima în loc la auzul unor asemenea vești. “Am să vin chiar acum,” am spus. “Diseară voi fi acolo.” Am ajuns în fața casei ei pe la cinci dimineța. Am decis că mai degrabă dorm în mașină până la ora șapte, decât să ciocăn la ușă. John m-a găsit dormind dusă în mașină.

“Am stat treji toată noaptea ca să te așteptăm,” mi-a spus el. “Am crezut că ai avut accident. Am telefonat pretutindeni.” De câte ori plecasem din casa copilăriei mele, nu i-a pasat nimănui unde eram sau ce se întâmpla cu mine.

Am intrat în casă să o văd pe Marsha. Era întinsă în pat și avea o înfățișare slăbită, cu ochii duși în fundul capului. Slăbise foarte mult de când o văzusem ultima dată. Întreaga familie era adunată acolo și i-am întâlnit pentru prima dată: două fiice și un fiu. Băiatul era un motociclist solid cu corpul acoperit de tatuaje. Motocicleta lui, Harley Davidson, era parcată în fața casei. “Cheri a avut o experiență foarte neplăcută cu motocicliștii,” s-a adresat Marsha fiului ei. “Măcar pune-ți cămașa pe tine!”

“Nu,” a răspuns el. “Sunt doar eu însumi. Ea face parte din familie acum, așa că va trebui să se obișnuiască cu asta.”

John a încercat să stea puțin de vorbă cu mine. M-am așezat pe patul în care era Marsha și am stat de vorbă cu ei. Pe măsură ce membrii familiei se întorceau la treburile lor zilnice, Marsha a cerut să fie adusă o cutie cu fotografii.

“Aici sunt mama și tatăl meu,” a spus ea înmânându-mi o fotografie. “Aceasta este sora mea. Ar fi fost înnebunită după tine. Era tare neastâmpărată, dar pe urmă l-a găsit pe Dumnezeu.” Mi-a arătat tot ce conținea cutia și mi-a vorbit despre fiecare membru al familiei – cine erau și cum crescuseră. Mi-a povestit lucrurile care o făcuseră să râdă când era copil și despre aceia pe care nu apucasem să îi întâlnesc. Am râs și am vorbit și am ajuns în felul acesta să cunosc o mamă pe care nu o știusem niciodată, dar care acum mă iubea ca pe propriii săi copii.

Unii din vizitatorii ei m-au recunoscut.

“Nu ești Cheri Peters de la 3ABN?”

“De fapt, acum sunt doar fiica Marshei,” le-am spus eu, dar Marsha a intervenit plină de entuziasm.

“Da, ea este – *și* este fiica mea.” Deși nu se putea mișca fără să nu simtă durere, nu mai contenea cu laudele și parada. Mamele fac lucrul acesta.

În timp ce împărtășeam experiențe, o femeie de la biserică a venit însoțită de un grup restrâns și i-au cântat. Apoi a venit un pastor. Am stat alături de ea în tot acest timp. În ziua care a urmat au ținut un serviciu de ungere în camera ei. Pe când fiecare se pregătea de rugăciune, fiul ei a părăsit dormitorul pentru că el nu era creștin.

M-am ridicat și am mers după el în bucătărie.

“Uite,” am spus, “trebuie să mergi înăuntru și să te rogi cu mama ta!”

“Păi, chestia asta nu e genul meu,” a replicat el.

“Păi, nu are legătură cu tine,” i-am spus din nou. “Chestia asta e genul ei. Are nevoie de tine acolo. Lasă deoparte disconfortul pe care îl simți. Tu știi cine este mama ta din punct de vedere spiritual. Are nevoie de fiul ei în momentele acestea. Poți să faci asta.” Nu l-am slăbit până nu s-a ridicat și a mers din nou în dormitor. A îngenunchiat stingherit lângă patul mamei lui.

Chipul Marshei strălucea când l-a văzut că se pleacă pe genunchi alături de toți ceilalți pentru serviciul special. S-a rugat fiecare în parte și au vorbit despre relația pe care o aveau cu ea și despre privilegiul de a fi împreună cu ea în acele momente. Am încredințat viața ei lui Dumnezeu, orice s-ar fi întâmplat.

Am rămas cu ea pentru următoarele două zile. “Sunt atât de fericită că pot să îmi împart experiențele cu cineva la care țin atât de mult,” mi-a spus ea. Fusesse o parte din viața mea pentru un timp atât de scurt, dar efectul pe care îl lăsase asupra mea era deosebit de profund. M-a încurajat tot timpul pe care l-am petrecut la căpătâiul ei.

“Trebuie să merg acasă,” i-am spus în cele din urmă. “Am treburi, un soț și o fiică de care trebuie să am grijă.”

“Aceste zile împreună au fost minunate.”

Am primit curând după aceea, vestea că murise. Când a murit ea, soțul ei, John, a suferit un atac de inimă sever și s-a stins din viață în

aceeași zi. Marsha mi-a lăsat prin testament câteva dintre fotografiile copilăriei ei și chiar câteva fotografii de la nunta ei – amintiri de familie. Murise chiar de Ziua Mamei.

După zilele de întristare, mi-am dat seama că nu mai simțisem golul acela din viața mea, care mă marca de obicei. Obişnuiam să o sun pe mama mea naturală tot timpul, chiar adult fiind, sperând că mă va accepta și iubi. Dacă aveam o prezentare de care știam că ar fi fost mândră, o anunțam prin telefon. De fiecare dată când se termina convorbirea, mă simțeam zdrobită pentru că nu primeam aprobarea după care tânjeam. *De ce continui să fac asta?* mă întrebam de atâtea ori. *Nu o să-ți cerșesc o relație*, mă adresam ei în gând. *Marsha a luat inițiativa și a luat locul acela. Nu locul tău, dar locul acela care a umplut golurile.* Acum, cu conștiința pierderii mamei mele adoptive, mi-am dat seama că încetasem să mai aștept vreun lucru de la mama mea naturală. Nu mai trebuia să fac asta. Când mă gândesc la mama mea, Marsha îmi vine acum în minte. Ea a devenit mama mea de neînlocuit și pentru totdeauna o parte din mine.

În prietenia mea zilnică cu Isus simt că piesele care erau lipsă din puzzle, au fost găsite și adăugate. Dumnezeu nu m-a dus pe cărarea potrivită doar ca să mă lase să-mi revin de una singură. Vindecarea emoțională continuă. El tânjește să ne ofere nouă, copiilor Lui, dorințele inimii noastre (Psalmi 37:4). Probabil că se și laudă cu noi.

Și tații fac asta.

Lance

“O zi bună!” s-a adresat Chris fiului ei în vârstă de 16 ani, după ce a oprit în fața școlii. “Și ție la fel!” a răspuns el. “La revedere, mamă!” Și-a luat ghiozdanul și a sărit afară din mașină. A alergat și a prins din urmă câțiva prieteni, îndreptându-se împreună către clădirea școlii.

Chris zâmbea privind la băiatul ei cu păr de culoare închisă, cum râdea și discuta cu prietenii lui. *Se pare că anul acesta va fi unul bun pentru el*, i-a trecut prin minte.

Lance suferea de dislexie gravă, dar pentru că era inteligent, jovial și excela în sport, nu dusesese niciodată lipsă de prieteni sau de respect. Fusesse ținut pe loc doi ani în școala elementară datorită neputinței sale de a citi, dar muncise cu sârguință ca să compenseze aceasta.

Sunt atât de mândră de el, s-a gândit ea, îndreptându-se cu viteză redusă spre ieșirea din parcare. Cineva a fluierat în spatele ei. A privit înapoi și l-a văzut pe Lance făcându-i cu mâna și alergând ca să ajungă la ea. A oprit și a deschis geamul.

“De data asta ce ai uitat?” a spus Chris râzând. “Ți-ai lăsat sandwich-urile acasă?”

“Nu. Am uitat doar să te sărut,” a spus el. “Te iubesc, te iubesc, te iubesc.” S-a aplecat și pe fugă, și-a sărutat mama pe obraz.

“Oh, Lance, și eu te iubesc! Acum treci în clasă că o să întârzii!” Lance i-a aruncat un zâmbet și a zbughit-o înapoi.

Venind să îl ia pe Lance de la școală în acea după amiază, Chris a rămas blocată în trafic. Și-a privit ceasul. Numai șase minute întârziere.

La 3:21, a oprit în parcare plină de elevi și câțiva părinți care așteptau. L-a urmărit pe Lance venind spre ea din direcția clădirii. “Bună, Lance,” a spus ea când el a intrat în mașină.

“De ce ai venit atât de târziu?” a cerut el explicații scăpând și o înjurătură. Și-a aruncat ghiozdanul pe jos, în mașină.

Chris l-a privit cu ochi mari, mirați. “Poftim? De ce vorbești așa cu mine?” a întrebat ea. Foarte rar bombănise până acum, iar în preajma ei nu blestema niciodată. “Am venit aici ca să îl iau pe Lance. Tu cine ești?”

Lance a vociferat pe sub mustață.

“Îmi pare rău că am întârziat,” a adăugat Chris. “Am rămas blocată în trafic”. Fruntea i s-a încrețit de îngrijorare. “Ai avut o zi grea?” Lance și-a ferit privirea de ochii ei, întorcând capul și uitându-se pe geam. “A fost în regulă.” Și nu a mai spus nimic altceva.

În ciuda reasigurărilor pe care le primea că Lance trecea doar printr-o perioadă normală, Chris își privea băiatul alunecând, îndepărtându-se tot mai mult de ea, devenind un străin rece și distant. Un psiholog i-a spus că acest comportament al lui Lance era doar felul în care natura tăia cordonul ombilical, iar ea dorea foarte mult să creadă lucrul acesta.

Adevărul, însă, Chris l-a aflat cu mult mai târziu. Când Lance fusese adus la școală în acea zi, mersese la cursuri ca de obicei. În timpul orei de engleză, profesorul a cerut elevilor să citească făcând cu rândul. Când Lance s-a ridicat în picioare să citească, pentru că venise rândul lui, s-a poticnit în paragrafe, stânjenit și jenat. A citit cu ezitări ca un elev de clasa a cincea, bâiguind cuvintele.

“Se pare că mai trebuie să exersăm,” a spus profesorul. “Nu ești în clasa a noua?” Colegii au râs și au intervenit și ei în discuție. Lance și-a închis cartea cu zgomot și a trântit-o la podea. A ieșit mândru din clasă lăsându-i pe toți să se holbeze la scaunul său gol. Profesorul l-a urmărit cu privirea în timp ce pleca și și-a continuat ora, refuzând să meargă după Lance. În schimb, Tony, colegul care stătea în spatele lui Lance și arhi-cunoscut pentru traficul cu droguri, l-a urmat. Câteva școli publice din zonă îl exmatriculasera pe Tony pentru probleme de comportament, iar părinții lui îl înscriaseră la aceasta școală privată.

Tony a mers după Lance afară, în hol, și l-a găsit în camera de recreație umblând de colo-colo.

“Proștii ăia,” a improșcat Tony cu injurii. “Trebuie să fie îngrozitor să trebuiască să suporti bătaia de joc a acelor tipi,” a spus el, reflectând sentimentele lui Lance precum o oglindă. “Dar eu am ceva care te va face să uiți de asta.”

“Ce anume?” a întrebat Lance, empatia lui Tony câștigându-i încrederea.

“Vino după mine,” a spus Tony. L-a condus pe Lance în afara clădirii, către marginea campusului. Au trecut printr-o gaură din gard înspre aleile pustii ale depozitelor din vecinătate. Acolo, Tony l-a injectat pe Lance cu metamfetamină și Lance a devenit dependent instantaneu. Lance a continuat să folosească drogul în timpul școlii până a ajuns în anul al doilea, când obiceiul său a cunoscut saltul spre folosința zilnică. Odată ce își revenea după efectul unei doze, se droga din nou, astfel că stătea treaz și câteva zile la o anumită perioadă, devenind psihotic din pricina lipsei de somn.

Notele lui Lance au scăzut dramatic. I s-a accentuat lipsa de respect, a început să chiulească de la ore în mod regulat și câteodată fugea de acasă. Când a fost exmatriculat de la școală, a obținut diploma de echivalență generală⁴.

Într-o zi, în timp ce Lance era din nou plecat, Chris a început să cotrobăie prin camera lui, răscolind și răvășind totul. A găsit o cantitate mică de droguri, a dus-o la poliție și denunțându-l pe Lance, acesta a fost arestat. Dar nici acest lucru nu a putut stăvili alunecarea fiului ei pe panta dependenței.

Chris a căutat ajutor la bisericile și organizațiile comunității, dar se părea că nimeni nu se implica să facă ceva pentru Lance. *Eu sunt singura căreia îi pasă?* S-a întrebat ea. *Ce pot să fac eu? Sunt doar mama lui.*

Într-o zi, în timp ce i se făcea manichiura, a aflat că manichiurista vindea un pistol. “Pot să îl văd?” a întrebat ea. Femeia a scos la iveală o armă mică cu mâner sidefat și i l-a înmânat. *Am să-l găesc pe fiul meu și am să îl aduc înapoi,* s-a gândit ea, pipăind butoiașul negru al armei. “Îl cumpăr,” a spus ea. “Cât costă?”

Chris a mers acasă la Tony, știind că Lance se afla acolo. Găsind ușa descuiată, a intrat și l-a găsit pe Tony uitându-se la televizor. “Ce este, mămicuța?” a întrebat el râzând de ea. Chris a scos pistolul și s-a apropiat

⁴ Document oficial în SUA eliberat unei personae care nu a terminat liceul, dar care, în schimb, a promovat un examen de stat. (n.tr.)

de el, i-a vârât țeava sub nas și i-a cerut să îi dea înapoi pe fiul ei. Când el a izbucnit din nou în râs, i-a băgat pistolul în gură.

“Dă-mi-l înapoi pe fiul meu!” a țipat ea.

“Lance, vino și du-te cu mama ta!” a zbierat Tony, cuvintele fiindu-i neclare din pricina armei.

Lance a ieșit din altă cameră. Avea ochii injectați. “Mamă, ce faci?” a întrebat el. “Ești pe cale să-ți chemi singură moartea.”

“Teși afară! Du-te!” a țipat Tony către Lance.

“Să-mi lași fiul în pace!” a strigat și ea la Tony. “Să nu cumva să te mai apropii de el vreodată.”

“Haide, mamă!” a spus Lance. “Hai să mergem. Lasă ăla jos!”

“Pot să văd pistolul?” a întrebat Lance în timp ce mașina se îndepărta. L-a verificat, apoi a chicotit.

“Ce găsești de râs?” a întrebat ea.

“Data viitoare când salvezi pe cineva, ai grijă să armezi mai întâi de toate. Pistolul nu ar fi funcționat.”

Chris i-a găsit o slujbă lui Lance ce consta în a ridica echipamente grele cu ajutorul unui motostivuator. Pentru că dislexia îi modificase percepția adâncimii, s-a izbit de o grămadă de utilaje și rândul de deasupra s-a prăbușit zornăind la pământ. Managerul a venit la el turbat de furie.

“Ești atât de prost,” i-a strigat acesta. “Abia dacă ai reușit să completezi cererea de angajare. Care ți-e problema?” Lance s-a dat jos din motostivuator și a părăsit locul de muncă, la fel cum părăsise sala de clasă de la școală. Un alt angajat l-a adus acasă. A intrat pe ușa din față.

“M-am săturat de Isus al tău. M-am săturat de anturajul tău. M-am săturat de casa asta,” a spus el. “Eu am plecat de aici.”

S-a dus în camera lui, și-a umplut geanta cu lucruri și a plecat. Avea 20 de ani. *Ultima speranță*, s-a gândit Chris. *L-am pierdut*.

Câteva luni mai târziu, Lance a telefonat mamei lui și a întrebat dacă ar putea să participe și el la aniversarea zilei de naștere a sorei lui. Când a mers să îl ia, Chris a observat că nu arăta deloc bine. I-a pus mâna pe frunte. Avea fața trasă, de o paloare cenușie.

“Lance, nu arăți bine deloc,” a spus ea. “Trebuie să te duc la urgență.”

La camera de gardă, doctorii au descoperit că din cauza metamfetaminei, Lance avea inima atât de rău afectată, încât ei nu o mai

puteau repara. Câțiva dintre bărbații familiei lui Lance dezvoltaseră boli de inimă, dar destul de târziu în timpul vieții, lui însă, i s-a spus că dependența de metamfetamină accelerase această boală cu cincizeci de ani.

“Lance are nevoie de o inimă nouă,” au spus doctorii. “Inima lui n-o să mai reziste mult.”

Părinții lui Lance l-au dus la un spital din statul Utah pentru îngrijire specializată și i-au adăugat numele pe lista transplanturilor de inimă. Pentru următoarele nouă luni l-au dus și l-au adus de la Salt Lake City la Boise la fiecare perioadă de o săptămână și jumătate. Lance era încă prins în dependența sa și a găsit o cale prin care să consume droguri în continuare. Chris l-a păstrat pe listă insistând ca el să fie îngrijit și tratat. Starea inimii lui Lance continua să se degradeze.

În timpul uneia din călătoriile spre Utah, Chris și Lance au vorbit despre ceea ce vor face când Lance avea să se facă bine. Au hotărât ca împreună să meargă în școli și să vorbească despre pericolul pe care îl reprezintă drogurile. Să înceapă, de asemenea, un proiect în comunitatea locală în cadrul căruia să identifice copii marginalizați și care se luptă să facă față școlii sau au tot timpul probleme și sunt implicați în consumul de droguri. O să-i îndrume, o să-i coopteze în diferite cluburi, o să le găsească prieteni noi, o să lucreze cu școlile lor și o să aducă dragostea înapoi în viețile lor.

O să-i înconjoare pe copii cu adevărul, o să-i ajute să ia decizii mai bune și să se împace cu familiile lor. Și au să intituleze misiunea lor, Cercul Dragostei.

Deși continuau să facă planuri, Chris simțea că visul ei se pierdea în depărtare deodată cu fiul ei. El nu se simțea deloc mai bine. Transplantul era singura lui speranță.

“Sunt din ce în ce mai bolnav,” i-a spus mamei lui într-o zi, telefonându-i din spital. “Am obosit cu programul acesta. Te rog, ia-mi numele de pe lista de transplant.”

“Nu! Dacă fac asta, o să mori,” a spus Chris izbucnind în plâns.

“Nu pot să fac și inimii altcuiva ceea ce i-am făcut alei mele,” a adăugat el. “Știu că voi sfârși prin a distruge și inima cea nouă. Nu pot să mă despart de droguri. Vreau să îmi retragi numele de pe listă.”

“Nu voi face asta,” l-a asigurat ea. “O să te faci bine. Nu spune asemenea lucruri nebunești.”

“Mamă, sunt destul de mare acum – eu însumi pot să-mi retrag numele de pe listă. Dacă nu faci tu asta, am s-o fac eu.”

“Nu, să nu faci asta,” a spus ea. “Vei fi sănătos din nou. Trebuie să încerci. Avem atât de multe planuri. Ai toată viața înaintea ta, plină de lucruri plăcute și încântătoare pe care să le faci.” A încercat să îl convingă, dar nu a reușit.

Și-a retras singur numele de pe listă.

“Mamă,” a sunat într-o noapte din camera lui de spital. “Sunt pe moarte. Vino să mă iei și să mă duci acasă.”

“Nu pot să te iau,” a spus ea. “Ai nevoie de îngrijire medicală 24 de ore din 24. Ești conectat la aparate ca să te mențină în viață. Nu te pot lua acasă. Stai acolo și încearcă să dormi puțin. Va fi mai bine mâine dimineață.”

“Mă deconectez singur chiar acum,” a spus el. “Am să vin acasă pe jos dacă tu nu vii să mă iei.”

I-a stat inima. “Voi fi acolo în zece minute,” a spus ea. Când a ajuns la spital, asistentele îl aduseseră afară lângă bordură, într-un scaun cu rotile. “La revedere, Lance,” i-au spus ele. “Ne-a făcut plăcere să te cunoaștem. Sper ca ultimele tale zile să fie plăcute.” Plângeau cu toții.

Încetați! Încetați! voia să țipe Chris. *Ăsta nu e un adio. Se va face bine. De ce vorbiți așa?* L-a urcat pe Lance în mașină și l-a dus acasă.

Acasă, și-a dat seama cât de bolnav era Lance. Trebuia să îl ajute din dormitor în bucătărie, la baie, oriunde avea nevoie să meargă. Soțul ei intrase într-o criză de negare. “Eu merg la bowling,” spunea el și dus era. În timp ce Chris stătea alături de fiul ei, a zdrobit-o greutatea și amărăciunea. A simțit cum aceeași tensiune îl sufoca și pe Lance, înăbușind casa în mâhnire și tristețe.

“Chris, ce faci?” a întrebat-o o prietenă la telefon.

“Îl îngrijesc pe Lance,” a spus ea.

“Dacă este acasă, înseamnă că se simte mai bine!” a spus prietena.

“Nu. Lance este pe moarte. L-am adus acasă.”

“Cine este acolo cu tine?”

“Doar eu, Lance și Satana. Tot locul ăsta este oprimat. Mi-e frică și sunt singură.”

“Am să încep un lanț de rugăciuni pentru tine și pentru Lance,” a mai spus prietena ei. “Am să sun pe fiecare persoană pe care o cunosc și care se poate ruga.”

Pe măsură ce se ridicau rugăciuni pentru Lance, Chris a simțit că apăsarea aceea din casa ei se risipea. Unchiul lui Lance a venit și a stat de vorbă cu el despre a-l accepta din nou pe Hristos în viața lui. Lance a fost de acord și L-a acceptat. Chris și Lance au petrecut ore întregi împreună revanșându-se unul față de altul și față de Dumnezeu. “Isus este mântuitorul meu,” i-a spus Lance fratelui său. “Mă vei avea înapoi.” Prietenii vechi ai lui Lance au venit să-și ia rămas bun, inclusiv câțiva dintre aceia care consumaseră droguri cu el, deși unii nu ar fi intrat în casă. Chris a simțit că în mod literal nu puteau să pășească în casă, de parcă prezența lor nu putea suporta noua prezență ce se afla înăuntru, de parcă forțe nevăzute îi protejau acum casa.

“Este ceva ce ți-ai dorit întotdeauna să faci?” l-a întrebat Chris pe Lance într-o dimineață.

“Întotdeauna am dorit să fac două lucruri, mamă,” a răspuns Lance. “Mi-am dorit totdeauna să merg în Australia și mi-am dorit mereu să sar cu parașuta.”

“Nu pot să te duc în Australia,” a spus Chris, “dar te voi înscrie la un curs de sărit cu parașuta.” Lance a urmat un curs de sărituri cu parașuta. Urma să sară în tandem cu un parașutist expert, ce avea să fie prins de spatele lui cu niște curele. Și-a pus costumul și înainte să se urce în avion, Chris i-a făcut o fotografie. “Te iubesc,” a schițat Lance cu amândouă mâinile în limbajul american al surdo-muților.

După ce a sărit din avion, Chris i-a urmărit cu privirea căderea liberă, plutind, de parcă zbura. Părea suspendat în timp precum pământul de sub el, cu întreg potențialul său care se pierdea; s-a grăbit spre el. După ce a aterizat, Chris a alergat pe câmpie în întâmpinarea lui. “Mamă,” a strigat el. “Ar fi trebuit să te ascult. Viața e minunată! Aceasta a fost cea mai mare înălțime la care m-am ridicat vreodată în viața mea!” Avea privirea strălucitoare, iar fața i se îmbujorase.

Nouă zile mai târziu, Chris stătea lângă patul fiului ei. “Mamă,” a spus Lance, cu vocea slăbită de oboseală. “Va trebui să mergi în școli de una singură.”

“Nu pot,” a șoptit ea.

“Mamă, va trebui să faci asta. Spune-le copiilor și părinților lor ce m-a ucis pe mine. Promite-mi!” Pe când îl ținea strâns în brațe, i-a promis acest lucru și curând după aceea, Lance a respirat pentru ultima oară. Au venit oameni care formaseră lanțul de rugăciune, să se roage pentru ea. Nu voia să-l lase pe Lance să se ducă. Poate că avea să se trezească, așa, ca dintr-un vis urât.

“Am crezut că l-am pierdut cu mult timp în urmă,” a spus Chris, “dar de abia l-am primit înapoi. Cum să-l las să se ducă tocmai acum?” Când Chris l-a înmormântat pe fiul ei, a simțit că a îngropat cu el o parte din ea însăși.

Chris clocotea de mânie împotriva lui Dumnezeu și a tuturor celor ce părea că nu luaseră în serios starea critică a lui Lance. Înainte să întreprindă vreo acțiune în direcția promisiunii pe care i-o făcuse lui Lance, trecuse deja un an. Avea să pună bazele programului *Cercul dragostei*, așa cum plănuseră. Dorea să înceapă cu organizarea unei conferințe educaționale pentru părinți pe tema metodelor de a-i ține pe copii la distanță de droguri. Și-a vândut mobila din casă ca să sponsorizeze evenimentul, dar din cincizeci și două de persoane care și-au făcut apariția, patruzeci și nouă erau prieteni și rude. Nu era deloc publicul larg la care sperase. În orice direcție se îndrepta, se simțea învinsă. Într-un târziu, a renunțat.

“Doamne, nu mai fac nimic altceva,” s-a rugat ea. “Dacă ai nevoie de mine, va trebui să mă chemi Tu. Nu îți mai cer nici un alt ajutor.”

Câteva zile mai târziu, i-a telefonat un pastor, prieten cu ea. “Chris, realizatorii emisiunii de știri de la NBC vor să te prezinți să vorbești la o convenție de tineret anti-drog. Este un eveniment dedicat tinerilor care se concentrează pe prevenirea consumului de droguri cât și pe programele de recuperare. Ei doresc ca tu să împărtășești povestea lui Lance.”

Pe când Chris conducea mașina spre centrul de întâlnire în ziua prezentării sale, a văzut aproape 600 de autobuze școlare în parcare. Nu putea să creadă. “Îmi pare rău că m-am îndoit de Tine, Doamne,” s-a rugat ea. “Te rog, ajută-mă să vorbesc. Ajută-mă să schimb ceva aici, astăzi.”

Am întâlnit-o pe Chris mai târziu la o continuare a campaniei “Este destul!” Fusesem rugată la aceeași convenție la care participase și Chris,

să-i ajut pe tineri să stabilească relații cu biserici sau alte organizații care i-ar putea ajuta să se recupereze din dependențele lor. La finalul prezentării mele, întotdeauna mă adresez auditoriului cu un gest simplu care spune “Vă iubesc!”, cu ambele mâini ridicate, în limbajul american al surdo-muților.

Chris și soțul ei s-au apropiat de mine după ce mi-am încheiat discursul, având ochii în lacrimi. În ultima fotografie pe care o aveau cu fiul lor în viață, acesta gesticula cu ambele mâini făcând același semn pe care îl făcusem și eu.

La ceva vreme după aceea, în timpul prezentării lui Chris, cuvintele ei m-au adâncit în scaun. “Lance a plecat dincolo curat și a luptat pentru revenirea sa,” a spus Chris, cu o voce caldă, dar fermă. “Nu luați metamfetamină sau orice alt drog,” s-a adresat tinerei audiențe. “Nu lăsați ca drogul acela să vă distrugă viețile și să distrugă viețile familiilor voastre. Trebuie să vă iertați părinții, căci nu înțeleg totdeauna ceea ce aveți voi nevoie. Ca părinte, trebuie să vă cer acest lucru, vă rugăm să ne iertați pentru felul în care ne-am purtat cu voi. Iertați-ne pentru indiferența pe care am arătat-o în această perioadă a vieții voastre când aveți nevoie de timpul și atenția noastră. Chiar dacă unii dintre noi suntem incapabili să vă ajutăm din cauza propriilor noastre dependențe, puteți găsi o cale de a vă croi o viață mai bună. Nu trebuie să călcați neapărat pe aceleași urme în viețile voastre.”

“Părinți, cât suntem de naivi și de ignoranți,” s-a adresat ea adulților. “Trăim pentru copiii noștri. De ce trebuie să îi îngropăm? Copiii voștri au nevoie să le fiți prieteni tot atât de mult cât au nevoie să le fiți părinți. Trebuie să le fiți prieteni.”

La finalul prezentării am rugat-o pe Chris să mi se alăture într-o vizită la penitenciarul de femei. A fost de acord și am început să studiem împreună Biblia, pregătindu-ne să împărtășim din Cuvânt la închisoare. Cu toate acestea, Chris se simțea încă nepregătită. “Aproape că îți aud genunchii cum tremură,” i-am spus zâmbind, “dar o să te descurci de minune!”

Am vizitat penitenciarul, oferind studii biblice unui grup mic de deținute. Camera era stearpă, cu pereți goi, nedecorați, fără culoare și învechiți, plini de praf. În mijloc trona o masă de metal. De cealaltă parte

a mesei, în fața lui Chris, stătea o tânără femeie, puțin trecută de 20 de ani. O privea pe Chris încruntată aruncându-i priviri încărcate de ură. Femeia nu și-a schimbat direcția privirii nici măcar pentru o clipă, făcându-ne pe amândouă să simțim fiori pe șira spinării. Chris s-a foit în scaunul ei și s-a uitat în jos. Știam că îi era teamă, pentru că nu mai voia să-și ridice capul.

Studiaseam despre cât de mult ne iubește Dumnezeu, că a mers până acolo încât a trimis pe Fiul Lui, astfel că indiferent de ceea ce am făcut, putem să trăim o veșnicie împreună cu El. Apoi am rugat-o pe Chris să ia cuvântul. Chris s-a uitat la mine și am văzut licăriri de teamă în ochii ei. Femeia se holba în continuare la ea.

Deși înfricoșată, Chris a vorbit pe scurt despre Lance și moartea lui și despre speranța ei de a-l revedea. A menționat bucuria pe care o găsisese în a preda lui Dumnezeu toată durerea ei. Apoi a urmat pastorul să spună câteva cuvinte. Femeia continua să o fixeze pe Chris.

“Timpul a fost epuizat,” a anunțat vocea gardianului. Deținutele s-au ridicat și au plecat spre ușă în rând, apoi au coborât scările spre clădirea principală. Au trecut apoi printr-o altă ușă când au terminat de coborât scările. M-am întors spre Chris și am început să ne adunăm lucrurile. Ușa de la baza scărilor s-a deschis din nou și femeia aceea mândioasă și-a făcut apariția, a prins privirea lui Chris și s-a avântat în goană pe scări spre ea.

Chris a înlemnit. *O, nu*, s-a gânit ea. *Vine înapoi să mă lovească*. La fel am crezut și eu și am început să mă rog.

Femeia a urcat până la Chris, și-a aruncat brațele în jurul ei și a început să plângă.

“Tu mi-ai schimbat viața,” i-a spus lui Chris. “Îți mulțumesc pentru ceea ce ai spus.”

“Nu,” a răspuns Chris vizibil marcată. “Isus Hristos ți-a schimbat viața.” Gardianul a venit înapoi și a condus-o pe femeie afară.

Chris s-a întors să mă privească cu fața în lacrimi. “Voi vorbi oricui, oriunde, oricând despre fiul meu. Îl aud pe Dumnezeu spunându-mi să continui, indiferent de circumstanțe. N-o să mă mai tem.”

Ne-am îmbrățișat.

Deși Chris progresa, mai avea încă, crize de depresie.

“Sunt încă furioasă pe Dumnezeu. Cum a putut El să facă așa ceva? Cum a putut El să mi-l ia pe Lance?”

“Nu Dumnezeu l-a luat,” i-am spus. “Nu, nu, Chris. Nu El a fost cel care a făcut asta. El nu ți-a luat fiul. Dar este un război în plină desfășurare în univers și Dumnezeu trebuie să lase păcatul să își atingă culmile. Dar El promite că va îndrepta toate lucrurile la sfârșit. Nu este vina lui Dumnezeu. Aceasta este minciuna diavolului.”

“Tot mai simt că am eșuat,” a spus ea. “Nu-mi îndeplinesc promisiunea față de Lance.”

“Trebuie să lași asta cu totul în seama lui Dumnezeu,” i-am răspuns. “Dumnezeu nu a schimbat un lucru rău pentru mine, decât atunci când l-am predat Lui în întregime. Dumnezeu are un scop cu viața ta. Știu că acum este greu să întrezărești ceva dincolo de durere și mâhnire, dar trebuie să îți acorzi o șansă. Întristarea după urma morții lui Lance ia timp. N-o să te trezești într-o zi să spui că te simți mult mai bine, dar vei putea să salvezi viețile altor oameni cu povestea lui Lance și cu povestea ta.

Îndată ce Chris și-a întors inima spre Dumnezeu și a dedicat Lui slujirea ei, El a ridicat-o, binecuvântând orice lucru pe care îl făcea. A fost solicitată să vorbească la mai multe conferințe. A realizat clipuri publicitare pentru Northwest Cable News, un canal de televiziune care transmitea în cinci sau șase state, ajungând în 4,5 milioane de case. S-a implicat în campanii care au schimbat felul în care era abordată legislația privind drogurile, în statul ei, fundamentând pachetul legislativ pe fapte și și-a prezentat cu succes cazul în Senat și în Congres. Chris și-a dedicat întreaga viață pentru a oferi și altora mângâierea pe care Dumnezeu i-o dăduse ei.

“Datorită lui Lance, știu că întreaga mea viață este o adevărată misiune,” mi-a spus Chris. Dacă pot conduce la piciorul Crucii măcar câte un suflet cu fiecare ocazie, atunci mi-am îndeplinit scopul.”

Chris și eu am început să lucrăm împreună în mod regulat. Am vizitat penitenciare. Am mers în rezervațiile de indieni pentru a oferi învățătură despre sindromul alcoolic fetal, recuperarea de pe urma dependenței de droguri și felul în care se pot lua decizii mai bune. Am sprijinit împreună familii care pierduseră pe cei dragi din cauza drogurilor și alcoolului, oferindu-le compasiune și speranță. Am călătorit împreună la diferite evenimente organizate pentru tineri cât și la diferite simpozioane, pe întreg

cuprinsul Statelor Unite. Chris s-a alăturat conducerii organizației *True Step Ministries*.

Ea a aflat că o singură mamă poate aduce mari schimbări și, împreună cu Dumnezeu, a realizat mai mult decât visase. “Când te-am văzut făcând semnul acela care simbolizează cuvintele ‘Vă iubesc’, am simțit că Dumnezeu ne aduce împreună pentru ceva anume,” mi-a mărturisit ea. Era adevărat. Aventurile mele împreună cu Chris de abia începeau.

Tâlhar pe un drum lăuntric

“**T**e rog, dă-i fiicei tale un exemplar din *Un miracol al străzii* cu numărul meu de telefon înăuntru. Dacă citește cartea și vrea să stea de vorbă cu mine, atunci spune-i să mă sune.”

Plină de mânie, câteodată dorind să se sinucidă, Rachel, o tânără în vârstă de 19 ani, nu fusese așa dintotdeauna. “Dar starea aceasta se menține deja de cinci ani,” a declarat mama ei, “și se tot înrăutățește, nici gând să se amelioreze. O poți ajuta?”

O, Tată din Ceruri! Cum o pot ajuta? Cum?

Rugăciunea mea tăcută a primit o soluție rapidă. “E în ordine, Cheri. Roagă-te împreună cu ea pentru asta. Roagă-te!”

Așa că ne-am rugat împreună, eu și mama lui Rachel, deși ne aflam la capete opuse ale firului de telefon.

Am plecat să țin un discurs la o întâlnire de tabără în Vermont. Când m-am întors, aveam un mesaj de la Rachel.

“Mama mi-a dat cartea ta și mi-a zis să te sun,” spunea ea. “Poți să mă suni înapoi dacă vrei. Chiar nu îmi pasă.”

A sunat! Nici nu-mi vine să cred, m-am gândit eu. Am ridicat telefonul.

“Bună, Rachel,” am spus, răspunzând mesajului ei. “Mi-ar face mare plăcere să mă întâlnesc cu tine. Crezi că putem să fixăm o întâlnire?”

“Poate,” a răspuns fata. “Nu prea am nevoie să te întâlnesc, dar mama mi-a spus că o să-mi plătească biletul să vin să te văd.”

“E grozav!” am spus eu. “Sunt implicată într-o acțiune weekend-ul viitor în Medford, Oregon, intitulată *Isus în Parc*. Poți să fii asistenta mea

în acest weekend? Vom putea astfel, să ne cunoaștem. Tu, eu și colega mea Chris putem să zburăm de la Boise la Medford în trei sau patru ore.”

“OK,” a încuviințat ea. “Cred că pot să fac asta.”

“Grozav!” am spus eu.

Planurile mele să o întâlnesc pe Rachel, întocmite la repezeală, aveau să se confrunte cu o complicație care s-a ivit ulterior. Uitasem de Camporeea Exploratorilor din Nord-Vest, o tabără anuală planificată să se desfășoare pe parcursul săptămânii ce preceda evenimentul din Medford. Exploratorii – un club pentru băieți și fete asemănător cu Cercetașii Băieți și Fete – predau copiilor și tinerilor o gamă largă de abilități și subiecte de interes. Organizau astfel de tabere la nivel local, regional, național și internațional. Eram unul dintre conducătorii de exploratori, așa că nu intra în calcul posibilitatea de a lipsi de la acest eveniment.

L-am rugat pe Ben, unul dintre directorii de la *Hope TV*, care era proprietarul unui avion mic, să le ia pe Rachel și Chris din Boise, să le aducă la Baker, să mă ia pe mine și apoi să ne ducă pe toate la Medford, în locul planului inițial de a merge cu mașina.

“Nici o problemă,” spusese el. Chris mergea să o întâlnească pe Rachel la aeroport, iar Ben urma să le ia pe amândouă de acolo. Astfel, m-am îndreptat către Baker pentru Camporeea Explo.

Fiind crescută ca o fată de oraș, eram acum un conducător explo care ajuta la organizarea taberelor. Fetele în vârstă de nouă ani din grupul meu, mă priveau de parcă eram un guru în sălbăticie. Dar ce știam eu despre a întinde cortul? Nimic. Tunete se auzeau în cer și rafale de vânt fâlfâiau materialul plasticat al cortului în timp ce ne luptam să-l întindem, să ne dăm seama unde erau capetele și să îl fixăm. Vântul s-a întetit suflând fioros împotriva noastră, pe măsură ce ne chinuiam să campăm. “Doamnă Peters, ce ne facem acum?” a întrebat o fetiță după ce încercasem câțva timp.

“Nu am nici o idee,” am râs, iar vocea îmi era acoperită de vânt. “Haideți să ne rugăm!”

Într-un final ne-am dat seama ce era de făcut, am fixat corturile, și după ce am încheiat momentele de închinare, am intrat în sacii de dormit, patru persoane într-un cort. Gloria, o fetiță de nouă ani, al cărei sac de dormit se afla chiar lângă al meu, avea ceva să îmi spună – mi-a povestit

despre un stil de viață pe care mulți oameni nu l-ar putea înțelege. Am realizat pe dată imaginea unei vieți plină de neglijare și singurătate pe care trebuia să o înfrunte zi de zi.

I-am spus câte ceva din mărturia mea. “Uite aici, povestea mea – *Un miracol al străzilor*. Poate că ești prea tânără pentru o asemenea povestire, dar este și povestea ta. Vreau ca tu să cunoști finalul acestei povestiri. Viața ta nu trebuie să aibă un sfârșit plin de tristețe. Dumnezeu te iubește incredibil de mult, Gloria. Nu contează mediul din care provii. Dacă te menții lângă El, El te va scoate din dezordinea care acum îți marchează viața. El are un plan pentru tine. Știu că acum este foarte greu, dar trebuie să mă crezi.” Știam, de asemenea, că trebuia să înștiințez pe cineva care o putea ajuta.

Am îmbrățișat-o pe Gloria și m-am rugat cu ea înainte să adoarmă. Am stat mult timp trează ascultând vântul lovind apărătorile cortului și mișcările foșnitoare ale copiilor adormiți. *Oamenii au nevoie de puterea Evangheliei pretutindeni*, mi-am dat atunci seama, *chiar și în confortabilele școli creștine. Cât de multe presupunem noi – cât de puține cunoaștem! Chiar și printre ai noștri ducem grele poveri sufletești*.

Vremea a continuat să se înrăutățească pe măsură ce weekend-ul se apropia de sfârșit. Curând îl așteptam pe Ben să sosească în micul lui avion cu Rachel și Chris la bord pentru a mă lua alături de ei în continuarea călătoriei. Oare va reuși să ajungă prin ploaia torențială și ceața deasă? Am așteptat la ora stabilită, dar nici urmă de micul avion. *Ce li s-o fi întâmplat?* m-am întrebat. *Oare Rachel sosise la timp? Sper că nu este supărată că am trimis-o pe Chris să o ia de la aeroport.*

Acasă, în Boise, Ben luase hotărârea de a anula zborul. Chris plecase deja să o ia pe Rachel de la aeroport. Ben le-a întâlnit și le-a anunțat că vor trebui să meargă cu mașina până la Baker unde mă aflam eu, apoi, de la Baker la Medford, alte zece ore de parcurs în mașină. Nu era o nici altă soluție.

Timpul se scurgea încet. Patru ore mai târziu, un Chevy Cavalier alb s-a apropiat de mica pistă unde așteptam eu. Chris a coborât din mașină și m-a prezentat lui Rachel. Era o fată frumoasă cu păr de culoare închisă și personalitate plăcută. Chris îi povestise deja împrejurările în care survenise moartea fiului ei, Lance. În timpul călătoriei pe care o făcuseră împreună,

își deschiseseră sufletul una față de cealaltă și se împrieteniseră. Poate că vremea rea fusese până la urmă, o binecuvântare, mi-a venit mie în gând.

“Sincer, nu am nici un fel de probleme,” mi-a spus Rachel în timp ce porneam în călătoria de douăsprezece ore spre vest. “Nu știu ce tot spunea mama. Ea este foarte protectivă și își face prea multe griji, dar nu mă cunoaște cu adevărat. Oricum, mă bucur de o vacanță foarte distractivă.”

“Sunt foarte bucuroasă că ai putut veni,” am răspuns eu. “Îmi place foarte mult să-mi fac noi prieteni.”

Am urmat cursul arătat de hartă pe drumuri înguste de țară, șerpuind printre munți. Era întuneric și pe măsură ce se făcea tot mai târziu, mi-am adus aminte că primul lucru pe care aveam să-l fac în dimineața următoare, era să țin o prezentare. Aveam nevoie de ceva odihnă. M-am uitat la ceas: 2:30 a.m.

“O să fiu o epavă mâine dimineață la prezentare dacă nu dorm puțin,” le-am spus, întinzându-mă pe bancheta din spate.”

“Noapte bună,” au răspuns ele, așezate confortabil pe locurile din față. M-am așezat cât de comod îmi permitea locul și am închis ochii.

“Ai văzut?” a întrebat Chris pe neașteptate, trezindu-mă.

“Da! E cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată,” a răspuns Rachel. “Era tare drăgălaș. Ce era acela?”

“Nu știu. Hai să mergem înapoi și să vedem dacă îl putem găsi.”

Mașina a încetinit și pentru că drumul era așa de îngust, ne-am oprit și am mers înapoi.

M-am ridicat și eu în scaun. “Ce se întâmplă? Ce anume ați văzut?”

De-a lungul drumului întunecat cu două benzi, o dubiță trecuse pe lângă noi, îndreptându-se în direcția opusă. Șoferul văzuse și el ce văzusem noi și se întorcea și el să privească mai îndeaproape.

Acolo, pe șosea, lovit de lumina farurilor din ambele direcții, am văzut un raton traversând încetișor. Avea o mască neagră de blană în jurul ochilor și un cerc de blăniță albă în jurul feței. Urmele pe care le lăsa mi-au adus aminte de un tâlhar. Cu siguranță ne ținea treze.

“A fost lovit de o mașină!” a exclamat Rachel când ne-am apropiat.

“Sărăcuțul!” a spus Chris.

Șoferul dubitei a ieșit din mașină și l-a acoperit cu jacheta sa, l-a ridicat și l-a dus pe marginea drumului ca să nu fie călcat din nou.

Chris a sărit afară din mașină și a alergat spre raton. Rachel a coborât și ea și a alergat să-l vadă unde zăcea cu ochi larg deschiși, clipind de durere și teamă. “Trebuie să găsim un veterinar,” a tipat Chris.

“E aproape trei dimineata,” am răspuns eu.

“Bine, atunci îl vom duce la urgență în primul oraș în care vom intra,” a vorbit Chris din nou.

E doar un raton, mi-am spus eu. Li se întâmplă tot timpul astfel de lucruri. M-am uitat la Chris care fredona din suflet o melodie pentru animalul în suferință. Dar Chris nu tratează moartea la fel ca ceilalți oameni, mi-am amintit. Ea nu poate să lase acest raton să moară aici.

Șoferul dubitei a găsit un prosop uzat ca să învelim animalul în el și a plecat mai departe, văzându-și de drum. Noi am dus cu grijă animalul greu la mașină.

“Va trebui să îl ții în brațe,” mi-a spus Chris. “Trebuie să fie un oraș pe aici pe aproape. Rachel, vrei să te uiți pe hartă și să îmi spui cât mai este de aici până la primul oraș?”

Mi-am îndreptat privirea în jos, spre ratonul care se odihnea pe pieptul meu. Ochii lui strălucitori mă priveau cu teamă, iar trupul îi era scuturat de frisoane de durere. Am încercat să nu mă mișc, ca să îl protejiez de hopurile pe care le traversa mașina. *O să îi cânt ceva, m-am gândit. De asta am eu nevoie când mi-e teamă și sunt rănită.* Nu mă mândresc cu vocea mea, dar am început să îi cânt încetișor fiecare imn creștin pe care mi-l puteam aduce aminte. “Smerește-te în fața lui Dumnezeu,” cântam eu.

“Și El te va ridica.” Am cântat în continuu în timp ce Rachel și Chris căutau cu înfrigurare orașul următor.

M-am întins pe bancheta din spate cu ratonul pe pieptul meu. Era mai calm acum. Îmi găsise degetul și se agățase de el cu lăbuța lui mică. I-am observat mișcările pieptului, săltând și coborând. Am pipăit prosopul cu care îl înfășurasem. Era îmbibat de sânge.

“Nu te teme,” i-am spus. “O să fie bine.” Am cântat alt cântec și pe urmă un altul. “Acum ești în siguranță,” i-am spus. “Mai rezistă un pic!”

Chris și Rachel au început să vorbească repezit și cu aprindere de pe locurile din față. “O să găsim un veterinar și o să îl îngrijească să se vindece, să îl facem ca nou,” a spus Chris. “Apoi o să-l adopt.”

“Cum o să-i pui numele?” a întrebat Rachel.

“Ce-ar fi să-i spun ‘Zgâriici’, pentru că a alergat pe stradă și s-a ales cu o zgârietură.” Rachel a râs.

“E adorabil,” a spus Rachel. În timp ce ele vorbeau, am simțit cum respirația ratonului se precipita devenind sacadată și din ce în ce mai scurtă și repezită. Am știut atunci că nu mai putea rezista mult. Ce trebuie spus atunci când un raton îți moare în brațe?

“Să nu-ți fie frică,” i-am spus. “Doamne, te rog, oferă-i puțină mângâiere. Fă astfel încât să aibă o moarte ușoară.” I s-a oprit respirația, iar trupul său a rămas nemișcat. În față, Chris și Rachel continuau să vorbească. L-am ținut pe raton în brațe, în liniște, pentru câteva minute, înainte să le spun, neștiind de ce am ales să fac așa.

“S-a dus,” am spus în cele din urmă. Chris și Rachel nu au spus nimic. Am continuat să mergem câteva mile și nu se auzea altceva decât hurelul motorului. “Va trebui să ne oprim și să găsim un loc unde să-l îngropăm,” am spus.

Păduri întunecate se conturau nedeslușit în jurul nostru. Chris a oprit pe marginea drumului. Voiam să găsim un loc neted, să săpăm o groapă cu ajutorul unor pietre, să-l îngropă și să rostim câteva cuvinte. Pe când cercetam tufișurile împreună, încercând să găsim locul potrivit, am auzit un ronțait printre tufe. Ne-am ridicat privirile și ne-am uitat câțiva metri mai înainte, în tufișuri, ca să vedem ochii ca măregelele și un cap păros al căror proprietar era...

“Un urs!” am țipat toate. Îmi zvâcnea inima să mă înec de emoție. Am aruncat ratonul în aer și am alergat înapoi la mașină, am sărit înăuntru și ne-am întors la drumul nostru.

“Și după toate astea, tocmai am aruncat ratonul în aer?” am întrebat eu în timp ce toate încă tremuram de pe urma sperieturii. Era 3:30 dimineața și întuneric beznă.

“Ai văzut ursul?” a întrebat Rachel. “Nu a fost doar imaginația mea, nu-i așa?”

“Nu. Și noi l-am văzut,” a răspuns Chris.

Am început să râdem. Mi-am dat seama că râsul lui Rachel suna ciudat și nu înțelegeam.

“Rachel,” am spus, “ce s-a întâmplat?” Plângea cu suspine.

Au trecut câteva clipe lungi; apoi a răspuns: “Mă simt de parcă aș muri la marginea drumului și nimeni nu mă salvează.”

“O, Rachel,” i-am spus, “nu ai fi acum în mașina asta dacă nimeni n-ar fi interesat să te salveze. Dumnezeu te iubește și este interesat de tine. Lui îi pasă de tot ce se întâmplă în viața ta. Sper ca în timpul pe care îl vom petrece împreună să ajungi să simți lucrul acesta.”

Chris i-a oferit un șervețel. “Poți să ne spui ce s-a întâmplat în viața ta?” a întrebat ea liniștit. Rachel și-a suflat nasul și privea pierdută pe geam, la întunericul nopții, cu fața brăzdată de lacrimi. Luminile farurilor scânteiau în oglinzi de-a lungul fiecărei curbe adânci.

“Când aveam cincisprezece ani, am vrut să merg la o petrecere. Părinții mei sunt foarte iubitori și sunt niște creștini destul de stricți. Nu aveau încredere în acei tineri, așa că nu m-au lăsat să merg. Dar eu m-am furișat afară din casă și m-am dus. Cei de acolo beau și fumau marijuana, dar cum eu nu eram implicată, nu consideram că acest lucru ar fi fost o problemă. Nu obișnuiam să fumez, cu atât mai puțin să beau – doar îmi pierdeam vremea împreună cu ei. Am avut nevoie să merg la toaletă, dar când am intrat înăuntru, m-au urmat câțiva băieți care m-au violat. Când eram mică, mama îmi spunea că dacă vreodată mi se va întâmpla ceva rău, tot ce aveam de făcut era să mă rog și totul va fi bine. Tot timpul acela m-am rugat încontinuu. Nu s-a întâmplat nimic și nu a venit nimeni să mă salveze. Când nu au mai avut nevoie de mine, au deschis ușa și mi-au spus să plec. Am răătăcit primprejur complet năucă pentru ceva vreme, apoi am plecat acasă și m-am spălat. Nu am suflat nimănui o vorbă despre cele întâmplate. Nu i-am spus mamei niciodată și nici altcuiva. Pentru următorii patru ani am fost orbită de furie. I-am urât pe toți băieții și de fiecare dată am încercat să mă răzbun dacă vreunul dădea semne că mă admira. Am luat o mulțime de droguri și bănuiesc că am căzut în acel abis fără fund.”

Acolo, pe drumul șerpuit și întunecat, în urma întâmplării cu ratonul, zidurile lui Rachel s-au prăbușit. Acolo s-a întors ea înapoi la Dumnezeu. Am ajutat-o să înțeleagă că tragedia aceea nu era nici vina lui Dumnezeu, nici a ei, dar că există consecințe atunci când singuri ne plasăm în locuri sau situații periculoase. Prin alegerile pe care le facem, deși câteodată acestea sunt doar alegeri naive, nu intenționate, se întâmplă lucruri care ne rănesc.

Am ajuns în dimineața următoare, suficient de devreme cât să am timp să mă pregătesc pentru prezentare. Totul din cadrul acelui program *Isus în Parc*, de la prezentări, la momentele poetice și până la muzica interpretată, s-a referit la împăcare și întoarcerea la Dumnezeu. Rachel, Chris și cu mine am continuat să petrecem timp împreună râzând și glumind. Am tratat însă, și problema violului și a tuturor resentimentelor care au decurs din acesta. Odată ce suferința ei secretă fusese dezvăluită, Rachel a putut să se apropie de noi și să ne pună întrebări cu privire la alte experiențe traumatice prin care trecuse. “Cum rămâne cu acest lucru pe care l-am făcut?” ne întreba ea. “O să ierte Dumnezeu și aceasta?”

“Da,” i-am răspuns. “Dumnezeu te iubește și te vrea înapoi. Tot cerul este întristat de suferințele tale. Nimeni nu așteaptă ca tu să plătești pentru ceea ce ai făcut, să te revanșezi pentru toate câte ți s-au întâmplat sau să regreti totul suficient de mult. Dumnezeu te vrea înapoi și atât.”

La vremea când ne pregăteam să plecăm, Rachel era o cu totul altă fată. Trăsăturile feței ei se transformaseră astfel că asprimea și sfidarea făcuseră loc calmului și frumuseții. Râsul ei suna acum autentic.

Pe drumul de întoarcere către casă, am luat cu noi o femeie care se înapoia și ea tot la Boise. La o distanță de patru ore de Boise, ne-am oprit la un restaurant de pe marginea drumului, practic în mijlocul sălbăciei, pentru a ne procura câte un sandwich și a folosi toaleta. Apropiindu-ne, am văzut în fața restaurantului o cușcă mare cu doi ieduți înăuntru.

Am coborât din mașină și i-am privit câteva minute. Amândoi ieduții erau de parte bărbătească – unul avea cornițe mici, celălalt nu avea deloc. Acela care avea coarne, tot alerga și sărea și îl ciocnea pe celălalt în cap. Era clar că pentru ieduțul fără cornițe, acest lucru era dureros, dar el se proptea bătos încercând să-l intimideze pe adversar.

“Sunt așa drăgălași! Mă întreb dacă or fi de vânzare,” a spus Chris. “Vreau să-i cumpăr.”

“De ce?” a întrebat Rachel.

“Ca să mă facă fericită,” a răspuns Chris.

“Hei, ia stai un pic,” am intervenit eu. “Acuma trebuie să duc în brațe capre? Chris, trebuie să discutăm!”

Ea a izbucnit în râs și am intrat în magazin. Chris a întrebat-o pe femeia care era proprietara restaurantului ai cui erau ieduții și aceasta i-a răspuns că este de acord să i-i vândă.

“Pot să-i iau cu mine chiar acum?” a întrebat Chris.

Femeia s-a uitat pe fereastră la mașina din care coborâse Chris: o mașină sport, în două uși. Fața ei a devenit ușor palidă. “Ai cât de cât vreo idee despre obiceiul caprelor de a merge la toaletă?” a întrebat ea. “Nu știu să folosească olița.”

“Bănuiesc că putem să punem prosoape pe scaune,” am sugerat eu. Gândul că mai aveam de călătorit patru ore cu doi ieduți războinici pe bancheta din spate, nu mi se părea deloc atrăgător, dar știam cât de mult însemna pentru Chris să îi aibă, care încă suferea de pe urma pierderii fiului ei. Ieduții i-ar fi adus bucurie.

“Știu,” a spus Chris. “Putem să le punem pampers. Ar funcționa de minune.”

“Nu, nu cred,” a răspuns proprietăreasa, ridicând din sprâncene.

“Bine, hai să ne gândim la o soluție mai bună,” a spus Chris.

“Ce ar fi dacă îi cumperi acum și noi îi păstrăm aici până vii să îi iei,” a propus femeia.

“OK,” a încuviințat Chris. “O să-l trimit mâine pe soțul meu să îi ia cu camionul de transportat animale.” Am cumpărat sandwich-uri, iar Chris a plătit pentru ieduți. Femeia ne-a condus până la mașină și înainte să urcăm în ea, Chris a luat o broșură din interior – o broșură despre fiul ei Lance și moartea lui cauzată de droguri – și i-a înmânat-o. “M-am simțit îndemnată să ți-o ofer,” i-a mărturisit Chris.

Femeia s-a uitat la broșură unde era fotografia lui Lance în viață, și apoi, în sicriu. A izbucnit în lacrimi, iar noi nu ne puteam lua ochii de la ea.

“Ce s-a întâmplat?” a întrebat Chris cu blândețe.

“Fiul meu s-a spânzurat săptămâna trecută din cauza drogurilor. Nu știu dacă am să rezist.”

Chris a îmbrățișat-o pe femeie și au rămas așa un timp destul de lung. Noi eram tăcute. Chris i-a îngăduit femeii să plângă atât cât a simțit că are nevoie s-o facă.

“Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?” a întrebat-o pe Rachel femeia care călătorea cu noi.

“Este un lucru care are de-a face cu Dumnezeu,” a spus Rachel cu un aer meditativ. “Lui Cheri și Chris li se întâmplă tot timpul astfel de lucruri.”

Privind-o pe Rachel și văzând schimbarea care avusese loc în ea, am știut că credința ei se întărise și mai mult cu ocazia acestei întâmplări. Ea văzuse din nou cum Dumnezeu poate găsi căi pentru a-și arăta dragostea celor care au nevoie de El. După ce a ajuns acasă, Rachel a desfăcut un cadou de la Chris – un raton mititel împăiat. Ne-a spus după aceea, că atunci când l-a văzut, a plâns.

Deși Rachel se întorsese înapoi la Dumnezeu, știam că trebuia să treacă printr-un lung proces de vindecare. Cum avea Dumnezeu de gând să continue vindecarea rănilor lui Rachel? Aveam să aflăm foarte curând.

Tailanda

Vești proaste. Mafia tailandeză a pus un preț pe capul meu”, mi-a scris femeia într-un e-mail. “Și tocmai mi-au trimis o altă amenințare cu moartea.”

“Nu vreau să-ți creez necazuri”, i-am spus.

“Aceasta nu a fost pentru mine”, a spus femeia.

“Atunci, pentru cine?”

“Pentru tine și pentru echipa ta.”

Mi-a înghețat sângele în vene. “Cum?”

“Da. Amenințarea era foarte precisă.” Mi-a spus ce amenințaseră că vor face. M-au trecut fiori de scârbă. *Ce spuneau tipii ăștia?*

“Glumești?” am întrebat, în încercarea de a cuprinde cu mintea ce auzisem. Lucrurile astea se întâmplă doar în filme. “Dar ce le-am făcut? Nici măcar nu ne cunosc.”

“Nu e nevoie”, a spus femeia. “Ei știu că, dacă veniți, ar putea pierde o parte din veniturile lor. Le-au avertizat, de asemenea, pe fetele lor să nu vorbească cu voi, deoarece, dacă reușiți să o faceți pe vreuna dintre fete să părăsească stilul lor de viață, Mafia va pierde bani. Lucrarea mea este deja o amenințare pentru ei”, a explicat ea, “însă când au auzit că veniți, au devenit furioși. Mai vreți să veniți?”

“O să mă rog pentru lucrul acesta”, am spus. “Dacă Dumnezeu ne cheamă să lucrăm cu fetele din Bangkok, ne va proteja.” Am pus receptorul în furcă, paralizată de neîncredere. Visul meu de a deveni o misionară peste hotare se împlinea în sfârșit, iar acum intervenea această problemă.

Mi-am amintit cât de încântată fusesem când am primit primul telefon surpriză.

“Am vrea să vii în Tailanda”, mi-a spus Pat, o femeie cu un accent neozeelandez. “La Rahab Ministries, lucrăm cu fete exploatare sexual, din cartierul rău famat al Bangkokului. Este atâta nevoie de mărturia ta aici! Vei veni?”

“O să mă rog pentru lucrul acesta”, am spus. “Pot să mai aduc câteva persoane cu mine?”

“Da, desigur”, a spus femeia. “Nu călători singură. Adu pe cine vrei.”

După ce m-am rugat, am avut convingerea că trebuie să merg. Am rugat-o pe Chris să meargă cu mine, ca să le împărtășească povestea ei despre Lance. Aveam de gând s-o iau cu mine și pe Jaci, fiica mea de 10 ani, ca să vadă și ea, în sfârșit, lumea.

“Cine ar mai trebui să vină?”, am întrebat-o pe Chris. “Poate că putem convinge un grup de tineri să meargă cu noi.”

“Ce spui de Rachel?” a sugerat ea. “Dacă avem de-a face cu fete exploatare sexual, Rachel va fi capabilă să se identifice cu ele.” Rachel a fost încântată. Bineînțeles, avea să vină.

Am început să ne organizăm călătoria, dacă am putea-o numi “organizare”. Urma să zburăm spre Bangkok pe data de 1 decembrie și să lucrăm la Rahab Ministries timp de două săptămâni. Găsisem un hotel creștin în apropierea aceluia cartier rău famat, hotel în care urma să stăm. Aveam vaccinurile și vizele necesare. Trimiseserăm scrisori și făcuserăm anunțuri verbale prin biserici, colectând astfel fonduri pentru călătorie. Totul plutea în aer de entuziasm, inclusiv noi. Aveam senzația că umblăm pe nori.

Apoi Pat a sunat din nou. Se răspândise vestea că ea a invitat un grup de creștini ca să lucreze în cartierul prostituatelor. Pat mi-a spus că Mafia deținea toate cluburile de strip-tease și bordelurile din zonă.

“Ce să fac, Doamne?” m-am rugat. “Cum să ne ducem acolo sub astfel de amenințări?” Ca răspuns la rugăciunea mea, mi-au venit în minte cuvintele Psalmului 91: “Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: ‘El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!’” (Psalmi 91:1,2).

Nimeni nu-ți poate face nimic atât timp cât ești sub protecția lui Dumnezeu, mi-a venit în minte un gând. Nimic nu te poate răni împotriva voinței Lui.

Dar, Doamne, am raționat eu, este altceva să prezentăm Scriptura atunci când cineva ne amenință atât de violent.

“El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui” (Psalmi 91:4), promisiunea a venit din nou.

I-am spus soțului meu, Brad, despre turnura pe care o luaseră evenimentele, iar el m-a încurajat să reexaminez călătoria. “Nu vreau să te duci acolo decât dacă crezi cu adevărat că Dumnezeu conduce lucrurile în direcția aceasta”, a spus el. “Eu, unul, categoric nu cred că această călătorie este una în care să meargă și Jaci.”

“Nu, sunt de acord”, am spus. “Însă tot mai cred că Domnul vrea ca noi să mergem. El ne va proteja. O să văd ce părere au și celelalte fete.”

Chris încă se simțea îndemnată să meargă. “M-am rugat pentru ocazii de a vorbi despre Lance și despre pericolele drogurilor”, a spus ea. “Cum pot să rămân acasă?”

Am anunțat grupul de tineri pe care plănuisem să-i iau cu mine că nu vor merge.

“Cum? Nu-mi pasă. Trebuie să merg”, a insistat Rachel, după ce am vorbit la telefon cu ea și cu mama ei. “Știu cum e să fii rănit sexual. Știu ce face acest lucru sufletului. Poate nu în aceeași măsură în care suferă acei copii, însă știu.”

“Dar viețile noastre au fost amenințate”, am spus. “Nu o să fie cea mai sigură călătorie. Poți muri acolo.”

“Rachel moare aici”, a spus mama ei. “Pericolul e mare pentru ea și aici. Trebuie să meargă: face parte din vindecarea ei.”

“Merg”, a spus Rachel. Nu puteam să-i schimb convingerea.

Odată ce am decis să mergem în Tailanda, am început să revendicăm pentru noi Psalmul 91, acoperindu-ne de promisiuni. Dacă menționam amenințările, o făceam doar cu detașare. Nu părea nimic real până când nu i-am făcut pe ceilalți să semneze declarații pe propria răspundere, prin care responsabilitatea nu mai cădea asupra misiunii, ci asupra persoanelor care mergeau în călătorie. S-a format o echipă de patru: Chris, Rachel, Paula – proprietara unei librării creștine și organizatoarea călătoriei – și

cu mine. Nu prea știam ce facem. “Duceți-vă în toată lumea”, spusese Isus. Nu era de ajuns acest lucru?

Înainte să plecăm, Ron, un prieten care vizitase Tailanda, mi-a spus că era acolo o femeie care lucra în satele de la periferia Bangkokului cu prostituatele minore.

“Trebuie să iei legătura cu ea”, mi-a spus Ron.

“Cum găsim o Marie în Tailanda? În ce sat locuiește?”

“Nu știu. Dar mulți oameni o cunosc. E călugăriță.”

Am sunat-o pe Chris. “Cum găsesc eu o călugăriță din Tailanda care lucrează cu prostituatele?”

“Hm”, a spus ea. “Păi, am putea suna la Vatican.” Așa a făcut. Vaticanul i-a dat numărul de telefon al Arhiepiscopului de Tailanda.

Asta-i Chris, m-am gândit. Dacă trebuie să vorbească cu cineva, fie el președinte sau arhiepiscop, îl sună. Arhiepiscopul însuși a răspuns la telefon.

Nu aveți o secretară? s-a gândit Chris. S-a prezentat și i-a prezentat și grupul nostru. “Venim în Tailanda ca să lucrăm în cartierul prostituatelor și am vrea să știm cum o găsim pe sora Marie. Am auzit că este binecunoscută în lucrarea cu copiii străzii.”

“Dacă e călugăriță și lucrează cu prostituatele minore din Tailanda, trebuie să fie sora Michelle”, a spus arhiepiscopul. “Uite numărul ei de telefon.”

Chris a sunat-o pe sora Michelle și călugărița ne-a dat indicații cum să ajungem la sediul misiunii ei din satul Pattaya. “Sunteți oricând binevenite”, a spus ea. “Veniți oricând doriți.”

“Dumnezeu ne-a ajutat să dăm de femeia aceasta, chiar dacă nu-i știam numele”, am spus. “Sper să ne facem timp s-o vizităm.”

Am mers la biserică pentru ultima oară înainte să plec în călătorie. “Ne vom ruga pentru tine”, mi-a spus pastorul.

“Rugați-vă să primesc darul vorbirii în limbi”, am spus, râzând.

“Am s-o fac”, a spus el. “Pentru astfel de situații a fost dat darul acesta în primul și în primul rând.”

“Nu-ți pierde inima pe acolo, Cheri”, mi-au spus doi soți în vârstă, care văzuseră lumea. “Este de-a dreptul trist.”

“N-o să mi-o pierd”, am spus, nedându-le prea multă atenție, însă nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru acest lucru.

Am mers cu mașina până la San Francisco, de unde am luat cursa internațională spre Bangkok, via Tokio. Am părăsit Statele Unite pe 1 decembrie, dar, din cauza liniei de schimbare a datei pe glob, am ajuns cu o zi mai devreme decât preconizasem.

“Cum s-a putut întâmpla una ca asta?” m-a întrebat Chris, confuză, când am ajuns în Bangkok.

“N-am nici cea mai vagă idee”, am spus. Aeroportul era într-o agitație haotică, evident mai aglomerat decât aeroporturile de acasă. Toate indicatoarele erau în thailandeză. Cum urma să ajungem dintr-un punct A într-unul B?

“Nu avem unde să stăm până mâine”, am spus. “Mai este o zi întreagă până când va veni cineva să ne aștepte. Ce facem?” Am bâjbâit drumul prin vamă, simțindu-ne pierdute și complet nepregătite.

“Trebuie să sun la hotelul creștin unde ar fi trebuit să stăm la noapte – adică mâine noapte”, am spus. Am schimbat niște bani și am găsit o cabină telefonică. Cartea de telefon era ilizibilă pentru mine. Am găsit într-un final hotelul, deoarece numele era scris în engleză. Nu puteam sta acolo în noaptea aceea. Am sunat la un alt hotel cu numele scris în engleză.

“Aveți card?” m-a întrebat recepționarul de la hotel.

“Desigur”, am spus, gândindu-mă la cardul de credit. Mi-am notat indicațiile pe o bucată de hârtie.

Ne-am găsit bagajele și am ieșit din aeroport. Aerul era foarte umed. Șoferi de taxi se băteau să ne atragă atenția. Primul șofer care a venit la noi vorbea o engleză stricată. I-am arătat hârtia cu adresa hotelului. A studiat-o, în timp ce eu încercam să-i explic în engleză.

“Nici o problemă. Știu unde”, a spus. “Nici o problemă.” Ne-a aruncat bagajele în portbagaj, iar noi ne-am îngrămădit pe bancheta din spate. Fusesem într-un montagne-russe, însă aceasta era prima dată când experimentam călătoria cu un taxi într-o țară străină. Taxiul lua curbele pe două roți, în cursa lui în viteză pe străzile aglomerate, pline de oameni. Chris, care avea probleme cu inima, se ținea strâns de banchetă, îngrozită. Șoferul claxona și își disputa prioritatea de trecere cu ceilalți participanți la trafic. Din când în când, pietonii erau nevoiți să sară în lături din calea noastră.

Timp de treizeci de minute, ne-am holbat pe geamurile taxiului, în timp ce treceam, printre hurducături și claxoane, prin cartierul central al Bangkokului. Viața de noapte pulsa de energie frenetică, de o mulțime amețitoare de lumini de neon, de turiști și localuri și de ambuteiaje. La 11 noaptea, am ajuns la hotelul de la periferia Bangkokului. Chris și cu mine am mers înăuntru să semnăm în registru, în timp ce Rachel și Paula i-au plătit șoferului de taxi și au rămas să aibă grijă de bagaje.

“Cardul dvs., vă rog”, a spus recepționarul. Mi-am scos cardul de credit.

“Nu, nu. Aveți un card de hotel?” a întrebat el.

“Nu”, am spus. “Cum adică?”

“Trebuie să aveți un card de hotel pentru a sta aici”, a spus el. Inima mi-a stat în loc. Unde aveam să mergem acum?

“Vă rog”, am spus. “Nu am știut acest lucru înainte să venim. Nu se poate face ceva? Nu avem unde să ne ducem în altă parte.”

Am văzut un gândac cât palma de mare fugind pe podea lângă noi. *Uh!* m-am înfiorat. *Lucrurile sunt cu totul diferite.* Am continuat să negociez cu recepționarul.

“Puteți rămâne”, a spus, într-un final. “Va trebui să dormiți în camera comună, pe jos, pe niște saltele.”

Deoarece s-a eliberat între timp, am reușit să obținem o cameră separată, cu un pat și un duș, pentru Chris. Noi celelalte ne-am făcut loc printre corpurile care dormeau în camera comună și ne-am găsit un loc unde să dormim. Până spre sfârșitul nopții, toate ne duseserăm în camera lui Chris. Ne-am înghesuit toate în micul pat. Dimineața, am făcut un duș rece și am mâncat niște rulouri de ovăz la micul dejun. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să găsim hotelul la care aveam rezervări.

Un val de smog plutea deasupra orașului, o ceață densă și bej, care îmi aducea aminte de copilăria mea din Los Angeles. Clădiri umpleau străzile înguste, una lângă alta, ca în pozele multor țări străine pe care le văzusem. Vitrinele magazinelor se deschideau ca niște uși de garaj, expunând spre vânzare legume, blugi, tricouri și suveniruri, flori și muzică. Vândătorii conduceau niște cărucioare supraîncărcate cu de toate, de la ornamente fără valoare la pastă de dinți. Diferite animale jupuite atârnav de cârlige la intrarea în măcelărie: pui întregi, capete de vacă și alte bucăți

de carne roșie și albă. Am trecut pe lângă un McDonalds și pe lângă un Pizza Hut. Aproape la fiecare colț de stradă se afla o statuie pe un pedestal, un Buda sau un alt idol, împodobită cu cununi de flori tropicale.

De îndată ce am găsit hotelul la care aveam rezervările, am văzut alături un liceu catolic. Am semnat în registru și am mers în camera noastră. “Avem puțin timp liber, înainte de întâlnirea cu cei de la Rahab Ministries”, a spus Chris. “Cred că o să mă duc la școala aceea catolică să vorbesc cu cineva.”

“De ce?” a întrebat Rachel.

“Ei bine, sunt catolică”, a spus Chris. “Poate o să putem vorbi la școala lor dacă o să ne mai întoarcem vreodată în Tailanda. Nu te doare nimic dacă întreb. Haide!” Rachel a mers cu ea, iar Paula și cu mine am rămas în cameră.

Chris și Rachel au mers la cabina personalului de serviciu al liceului. “Vorbește ceva engleză aici?” au întrebat. Paznicul s-a întors cu maica stareță, administratorul școlii.

“Ne aflăm aici, în Tailanda, pentru a lucra cu prostituatele tinere din cartierul rău famat”, a spus Chris. “Dacă o să ne mai întoarcem în Tailanda, am putea vorbi la școala dumneavoastră despre droguri?” I-a spus călugăriței câte ceva despre poveștile pe care le aveam de spus.

“Avem cinci mii de copii la această școală”, a spus maica stareță. “Tailanda se află în triumful mondial al opiului. Avem o problemă teribilă cu drogurile aici. Toți elevii trebuie să treacă prin detectoare de metal înainte să intre în școală, deoarece există foarte multă violență care are legătură cu drogurile. Aceasta este ultima zi de școală. Le-ai putea vorbi tuturor elevilor astăzi? Chiar acum?”

“Desigur!” a spus Chris, încântată.

Maica stareță a grupat câteva clase pentru ca Rachel și Chris să vorbească, ajutate de un translator, pentru cicluri de maxim trei clase. Atât băieții, cât și fetele purtau uniforme albastre cu alb și cravate. Chris le-a înmănat broșuri traduse în thailandeză despre Lance și moartea lui. Le-a vorbit despre pericolele folosirii drogurilor și despre consecințele ei fatale.

Elevii tailandezi au fost foarte respectuoși și cooperanți, ridicând mâinile atunci când le puneam întrebări. Unii dintre ei aveau lacrimi în ochi

atunci când au văzut poza lui Lance. Apoi, ea i-a rugat pe tineri să-și ia angajamentul că nu vor folosi droguri și le-a spus care sunt pericolele cu care aveau să se confrunte dacă aveau să le folosească. Mulți dintre tineri și-au luat acest angajament față de ea.

Chris și Rachel s-au întors în cameră și ne-au povestit despre experiența lor. Mai târziu, Chris a găsit un Internet cafè, o mică dugheană cu zece calculatoare băgate în niște unghere, unde clienții puteau intra on-line.

Internet cafè-ul era condus de un cuplu budist, prietenos și profesionist. Vorbeau engleză, într-un mod stâlcit oricum, și erau nerăbdători să o practice. Chris a vorbit cu ei și le-a dat o broșură despre fiul ei, Lance.

Curând, am plecat spre cartierul prostituatelor, cu adresa de la Rahab Ministries în mână. “Patpong”, scria pe indicatorul alb, arcuit, de deasupra intrării în cartier – căminul travestiților, al prostituatelor și al Mafiei tailandeze. Rugându-ne în taină, am pătruns în cartier.

Turiști americani și europeni treceau pe străzile aglomerate pe lângă noi, uitându-se prostește la curiozitățile orașului, curioși să vadă piața deschisă a notoriului comerț sexual, bucurându-se de aventură. Muzică dance răzbătea din cluburile de strip-tease, bordelurile și barurile care se întindeau de-a lungul străzii, pe ambele părți ale ei. Grupuri de oameni, localnici și străini, zăboveau prin fața caselor, bând. Oameni ieșeau din cluburi de mână cu fete tailandeze. Oameni din toată lumea, atât bărbați, cât și femei, veniseră aici pentru vacanță, cu un scop care îmi producea scârbă.

Pe trotuar, am trecut pe lângă magazine care își vindeau mărfurile umane. Aruncându-ne privirea într-un club, am văzut o adolescentă, având în jur de 13 ani, dansând goală pe scenă. Fața îi era tristă, ochii morți. Mi s-a pus un nod în gât. Lângă intrarea într-un club, un asiatic a prins-o pe Chris de mână, îndesându-i deranjant sub nas un poster pornografic uriaș. “Ce vrei?” a întrebat-o, arătând spre diverse poze obscene ale unor băieți și fete, bărbați, femei și animale. “Tot ce vrei, noi spunem prețul. Tu vrei. Noi facem rost. Arată cu degetul ce vrei”, a spus el, arătând spre poze.

“Nu”, a spus Chris, ochii umplându-i-se de lacrimi. “Nu!” S-a smuls din mâinile lui și a luat-o în jos pe trotuar. Am urmat-o, ignorând ofertele lui revoltătoare. Acest comportament agresiv a continuat pe măsură ce ne

continuum deplasarea pe stradă. Se simțea mirosul prezenței Mafiei întocmai ca o duhoare împuțită. *Aici o să ne împărtășim noi poveștile?* m-am gândit. *Cum pot cei de la Rahab Ministries să schimbe lucrurile în canalul ăsta? Trebuie să facem ceea ce se presupune că trebuie să facem,* m-am gândit, încercând să rămân concentrată. *Trebuie să fie unii oameni pe care îi vom influența, dar numai Dumnezeu știe cine sunt aceștia.*

În mijlocul primei zone comerciale, înconjurată complet de bordeluri și baruri, am văzut firma pe care o căutam atârând deasupra unei intrări: “Rahab Salon and Beauty Supply”.

“Cine ar fi crezut?”, le-am spus celorlalte în timp ce intram în salon.

Când intrai în salon parcă dădeai peste o oază în deșert. Pacea și speranța radiau din zidurile pline de oglinzi. Plante tropicale atârnav din tavan sau erau așezate în diverse locuri din încăpere. O muzică creștină veselă se auzea, aducând pace celor care veneau din lumea de afară. Câțiva clienți stăteau pe scaunele aliniate lângă un perete, în timp ce alte fete de aproximativ aceeași vârstă cu ei îi tundeau și le aranjau părul. Masa unei maseuze era lângă un perete.

O fată de 19 ani ne-a întâmpinat, zâmbind larg. Ne-am prezentat.

“Eu sunt Nee”, a spus fata. “Eu conduc salonul în locul lui Pat atunci când este plecată.”

“Pat este aici?” am întrebat.

“Nu. A fost reținută cu treburi în Noua Zeelandă, însă ne bucurăm foarte mult că ați venit. Să vă arăt salonul.” Ne-a spus întreaga poveste. Pat, proprietara din Noua Zeelandă, a pus bazele societății Rahab Ministries după o vacanță pe care o petrecuse în Tailanda cu câțiva ani mai înainte. Prostituatele minore pe care le văzuse ca turistă îi stăteau pe conștiință. S-a întors în Noua Zeelandă ca să-și continue viața, însă, gândindu-se la tinerele fete și la copiii molestați și exploatați, n-a putut face acest lucru. Ce ar putea să facă o femeie caucaziană, de vârstă mijlocie, într-un cartier rău famat, ca să schimbe ceva? Cum ar putea măcar să vină și să găsească oamenii cu care să înceapă? S-a rugat pentru acest lucru și răspunsul a venit. A strâns fonduri. A cumpărat o clădire în inima cartierului prostituatelor din Bangkok, înconjurată chiar de bordelurile, cluburile de strip-tease și barurile de care îi era scârbă.

Pat a transformat imediat clădirea într-un salon de înfrumusețare și într-un magazin de produse cosmetice. Aproape toate prostituatele treceau acum, în timpul săptămânii, prin salonul ei, ca să-și aranjeze părul, să-și facă manichiura și să se machieze înainte să meargă la muncă. “Am fost dansatoare cândva”, le spunea stilista. Dacă clientele arătau interes, stilista le împărtășea atunci Evanghelia. Pat și angajatele ei le ofereau prostituatelor un refugiu și un adăpost. Atunci când erau bătute, când aveau nevoie de dragoste și de încurajare sau când voiau să părăsească acel stil de viață, fetele veneau aici. Pat a strâns mai multe fonduri și a cumpărat mai multe locuințe în zonă – locuințe în care dormeau între cinci și opt fete o dată. Aveau un loc sigur unde le putea duce atunci când aveau nevoie de siguranță.

De fiecare dată când intram în salon, o prostituată recuperată ținea studii biblice cu fete încă aflate în ghearele prostituției. Cineva se ruga întotdeauna pentru fetele care stăteau pe scaunele din salon. Fostele prostituate care lucrau acolo fuseseră trimise la școală ca să învețe meseria de coafeză ca un front misionar, dar apoi au fost învățate și cum să țină studii biblice, cum să facă lucrare și cum să se roage pentru tinerele femei și fetele care intrau acolo.

O cameră din clădire era un centru de produs hârtie și de făcut felicitări. Întotdeauna, erau cinci până la cincisprezece fete care lucrau la diverse ecrane și bazine cu soluție, proiectând hârtie făcută manual și felicitări. Apoi, vindeau aceste felicitări, iar cu profiturile câștigate, fetele erau trimise la școli biblice sau la instituții de învățământ general, fie doar pentru a învăța carte, fie și pentru a-și face o carieră. Ele cunoșteau engleza de bază doar pentru că clientele lor erau englezoaice sau americance.

Într-o cameră din spate, le-am spus poveștile noastre fetelor pe care Nee le strânsese pentru noi și, stând împreună pe podea, aveam câteodată și cincizeci de prostituate în jurul nostru. Le-am povestit acestor fete istoria lui Isus și multe dintre ele au plâns când au auzit această istorie pe care n-o mai auziseră până atunci. Dialogul dintre noi avea loc mult prea repede pentru ca traducătorii să poată ține pasul cu noi întotdeauna, însă, în ciuda barierei lingvistice, știam că fetele înțelegeau ce le spuneam. Eram sigură că ne-ar fi înțeles chiar și fără cei trei traducători. Dumnezeu avea grijă ca aceste fete să ne asculte și ca noi să le ascultăm pe ele.

Fetele ne-au împărtășit poveștile vieților lor. Familiile lor le vânduseră, de la o vârstă fragedă, Mafiei. Aveau vârsta cuprinsă între 7 și 16 ani. Familiile își vindeau atât fiii, cât și fiicele Mafiei tailandeze, iar Mafia dădea bani familiei în fiecare lună. Deoarece un copil însemna sprijin financiar pentru întreaga familie, unii copii erau sortiți vânzării încă dinainte de a fi concepuți. Singurul lor scop în viață era acela de a furniza sprijin financiar prin prostituție. Unii dintre băieți erau vânduți, însă atunci când Mafia tailandeză voia mai multe fete, erau făcuți pur și simplu eunuci și vânduți ca fete. Nici unul dintre acești copii nu avea să mai fie vreodată binevenit în familia sau în satul lui. Soarta lor era doar să fie vânduți din nou și din nou.

După ce Chris le-a spus fetelor povestea fiului ei, Lance, o fată în vârstă de 16 ani a venit la Chris.

“De ce iubești pe Lance?” a întrebat-o fata într-o engleză stricăță.

“Sunt mama lui”, a spus ea. Se vedea pe fața lui Chris că găsea această întrebare nebunească, dar apoi și-a dat seama că mama acestor fete o vânduse și nu-și iubea fiica. Nu era deloc o întrebare nebunească. Nimeni nu o iubise vreodată pe această fată.

Chris a vorbit despre motivele pentru care-l iubea pe Lance. “Am încercat ani de zile să am un copil”, a spus ea. “Când l-am născut în sfârșit pe Lance, era lumina vieții mele. Era întreaga mea lume.”

“Aș vrea să fi cunoscut și eu această dragoste”, a spus fata. Apoi a pus mai multe întrebări despre moartea lui Lance. Au chemat un traducător, deoarece fetei îi era greu să înțeleagă toate detaliile tehnice.

“Sunt dependentă de metamfetamină”, a spus fata când a înțeles ce se întâmplase. “Am inima mărită și am fost diagnosticată cu aceeași boală de inimă pe care a avut-o și Lance. Nu am asigurare medicală sau părinți care să mă ajute. O să mor, așa cum a murit și el”, a spus ea.

Chris a luat-o în brațe și a plâns. “Isus Se întoarce pentru tine”, a spus Chris. “Cerul este un loc real. Va veni un timp când nici unul dintre aceste rele nu va mai exista. Nu vor mai fi prostituate sau bărbați și femei care să cumpere și să vândă copii. Isus va reveni și aceste lucruri se vor sfârși.” Tot ce putea să facă era să-i dea speranță că viața ei avea să fie mai bună într-o zi. Fata a stat aproape de Chris tot timpul cât aceasta a stat acolo.

Nee, tânăra care conducea salonul, avea 14 ani când familia ei o vânduse pentru prostituție.

“Cum poți trăi zi de zi, știind că asta e tot ce poți spera pentru aici?” am întrebat-o odată.

“Biblia spune că Isus Se întoarce pentru mine, și asta îmi este de ajuns”, mi-a răspuns, zâmbind. “Asta mă face să trec peste toate.”

Când nu ne întâlneam cu fetele, ne plimbam adesea, rugându-ne, prin zonele cu bordeluri ale cartierului Patpong. “Arată-ne cui să vorbim”, ne-am rugat. “Condu-ne și păzește-ne. Acoperă-ne cu protecția Ta. Ajută-ne să găsim o fată care să vrea să iasă din acest stil de viață. Ascultă-le rugăciunile pe care nu știu încă să le înalțe. Salvează-le.”

Deoarece noi ne plimbam regulat în rugăciune pe străzile aglomerate, oamenii din cluburi și-au dat curând seama că nu eram turistele. Nu eram căutătoare de curiozități sau clienți care să le cumpere mărfurile. Când au simțit că scopul nostru este altul, ostilitatea și furia lor au crescut. “Acesta este teritoriul nostru, nu al vostru”, ne fulgerau ochii lor. “Plecați de aici imediat.” Bătălia spirituală părea la fel de agresivă ca și privirile amenințătoare pe care ni le aruncau. Păreau că ar fi vrut să ne facă rău, dar parcă erau cumva împiedicați. Răul răzbătea din fiecare intrare de club sau de bordel.

“Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt se odihnește la umbra Celui Atotputernic.” Din nou și din nou m-am rugat cu cuvintele Psalmului 91. “Nici o nenorocire nu te va ajunge.” Știam că mă pot încrede în ceea ce spune Dumnezeu chiar și atunci când cineva îmi amenință viața. Mă simțeam complet protejată când mergeam pe acele străzi, deși ochii proprietarilor de cluburi săgetau amenințări cu moartea la adresa noastră. Simțeam o forță invizibilă în jurul meu. Mă aflu “sub ocrotirea Celui Prea Înalt”, așa că ei nu se puteau atinge de noi.

Lucrarea cu fostele prostituate la Rahab Ministries m-a uluit. *Ce serviciu putem aduce noi misiunii cât timp stăm aici?* m-am gândit. *Aș vrea să putem face ceva important pentru ele înainte să plecăm.*

Pat avea un site pentru Rahab Ministries prin care strângeau fonduri la nivel internațional. Doream să le ajutăm reactualizând site-ul cu noi informații, însă am aflat că sistemul de operare era defect. Nu puteam deschide programele Office și îmi apăreau continuu pe ecran mesaje de

eroare. Fetele nu știau cum să rezolve problema și nimeni nu știa dacă este o problemă de hardware sau de software. Nu puteau cere ajutorul cuiva, deoarece nimeni din oraș nu le-ar fi ajutat. Erau prostituate – lepra societății. Nici un profesionist respectabil nu s-ar fi gândit să intre în legătură cu ele. Pat era în Noua Zeelandă și nu putea să le ajute. Trebuia făcut ceva foarte repede.

“Am putea angaja pe cineva care să se ocupe de problemă”, am sugerat eu.

“Ești o persoană străină”, au spus fetele. “Nu vei reuși să faci chestia asta fără să fii jefuită. Noi nu te putem ajuta, deoarece nimeni nu va intra în legătură cu noi.”

“Îți aduci aminte de Internet cafè-ul pe care l-am găsit în prima zi a noastră aici?” a întrebat Chris.

“Da”, am spus. “Merg acolo în fiecare zi ca să le trimit e-mail-uri lui Brad și lui Jaci.”

“De ce nu mergem noi până acolo, ca să vedem dacă ei cunosc cumva vreun depanator de computere care ne-ar putea ajuta?” a sugerat Chris.

“Bună idee!” am spus.

“N-o să meargă”, a spus Nee. “Ar fi un miracol dacă vor vrea să vă ajute atunci când vor afla cine are nevoie de ajutor.”

“Trebuie să încercăm”, am răspuns. Chris și cu mine am mers la Internet cafè-ul din Bangkok, rugându-ne pe drum: “Doamne, ajută-i să fie receptivi”, m-am rugat. “Le-am face un atât de mare serviciu fetelor acestora!”

Proprietarii, un cuplu budist în vârstă de 40 și ceva de ani, au fost încântați să ne vadă. “Te-am văzut la televizor!” au exclamat ei când m-au văzut.

“Cum?” am spus, confuză.

“Te-am văzut la televizor. Nu aveam idee că ești o celebritate!” Am aflat că, în timp ce schimbau de pe un canal pe altul, au dat peste 3ABN, unde se difuza emisiunea *Teen Pathways* (*Cărrile adolescenței*). M-au recunoscut și și-au adus aminte că veneam la cafè-ul lor în fiecare zi.

“Ce faceți în Bangkok?” au întrebat ei.

“Prietenele mele și cu mine lucrăm în cartierul prostituatelor, împărțându-le Evanghelia prostituatelor de acolo.”

“Cum?” au exclamat ei, politicoși, însă șocați. “Cum vă puteți întovărăși cu ele? Nimeni nu le-ar vorbi vreodată aici. Nu faceți asta.”

“Eu am lăsat în urmă o viață trăită pe străzi”, am spus. “Vrem să le ajutăm să părăsească stilul lor de viață și să aibă niște vieți normale, sănătoase. Ați dori un exemplar din povestea mea, *Un miracol al străzii*?” Le-am dat o carte. Le plăcea foarte mult să-și exerseze engleza, așa că au fost încântați să aibă o carte în engleză și au promis s-o citească imediat.

“Speram să găsim un depanator de computere care să ne ajute cu lucrarea de la salonul pentru prostituatele aflate în recuperare”, am spus. “Aveți vreun tehnician care vă repară calculatoarele? Ne-ați putea recomanda pe cineva de încredere care să vrea să facă acest lucru? Dacă am rezolva problema, ele ar putea strânge fonduri la nivel internațional, fonduri care le-ar ajuta să lase în urmă prostituția.”

Tailandezul a zâmbit într-un chip ciudat.

“De ce zâmbești?” l-am întrebat.

“O să merg eu și o să vă rezolv problema”, s-a oferit el.

Ochii mi s-au mărit. “Serios? Nu mă refeream la tine, ci la vreun depanator pe care-l cunoști.”

“Nu, o s-o fac eu”, a spus el. “Să mergem acum.” Mă uitam la Chris cu mirare și neîncredere.

“Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, nu-i așa?” a spus Chris. Ne-am întors în cartier cu proprietarul internet-cafê-ului.

Omul continua să dea din cap. Ne-a spus în engleza lui stricăță că, dacă i-am fi cerut acest lucru acum o săptămână sau chiar cu câteva zile în urmă, ne-ar fi refuzat. Era o noțiune atât de străină pentru el! “Este uimitor!”, a spus el.

“Dumnezeu este uimitor”, mi-a scăpat. “Știu că ai o altă religie, dar nu mă pot abține să o spun.” Omul a zâmbit numai.

A intrat în salon cu mine și cu Nee, iar angajatele au rămas uimite. Un profesionist cu o meserie respectabilă nu mai intrase niciodată acolo. Era ceva nemaiauzit. A fost foarte amabil, respectuos și curtenitor cu fetele, iar eu eram conștientă de importanța acestui act atât pentru bărbat, cât și pentru fete. A cerut să se uite la computerul lor și, timp de patru ore, a lucrat la computer, reparând ce era stricat.

“Dacă o să mai aveți probleme cu el”, a spus el, “dați-mi de știre. O să vin și o să vi-l repar.”

“Mulțumim”, a spus Nee. “Mulțumim foarte mult.” Omul i-a zâmbit prietenos și a plecat.

Mai târziu în acea după-amiază, la hotel, Chris și cu mine stăteam de vorbă. Totul părea să se așeze la locul lui, iar noi puteam vedea diferența pe care o făceau poveștile noastre în viețile tinerelor.

“Cheri”, a spus Chris. “Lance chiar ne-a fost de mare folos în călătoria asta.”

I-am zâmbit și am privit în pământ.

“Îl poți simți”, a spus ea. “E aici, cu noi.”

N-am spus nimic. Fiind din diferite denominațiuni, credem lucruri diferite.

M-a studiat o clipă.

“Nu crezi, nu-i așa?” m-a întrebat ea.

“Nu, nu cred. Însă ceea ce cred este că te iubesc. Vreau să știi acest lucru.”

“Vreau să-mi arăți ce crezi”, a spus ea.

Mintea mea s-a ambalat. “Doamne”, m-am rugat, “ea găsește atâta consolare în ceea ce crede. Cine sunt eu să fac studii doctrinare cu ea? Nu vreau să fac nimic care să o rănească pe ea sau care să afecteze prietenia noastră.”

Chris și-a luat Biblia și mi-a adus-o și mie pe a mea.

Mi-am adus aminte de incidentul care tocmai se petrecuse în acel week-end cu Paula, a patra femeie care mă însoțise în călătorie. Îmi lăsase să citească o broșură care vorbea cu dispreț despre convingerile mele. Când am vorbit cu ea despre acest lucru, a admis că voia să-mi schimbe convingerile cu privire la credința mea. “Dar tu nici măcar nu înțelegi adevărul din ea”, i-am spus. “Ca să judecăm corect lucrurile, trebuie să avem o înțelegere exactă a lor. Eu te iubesc. Știu că tu crezi niște lucruri diferite de cele pe care le cred eu, cum este și cazul lui Chris. Noi toate venim din denominațiuni diferite. Suntem aici ca să le ducem Evanghelia acestor fete aflate pe moarte. Isus este Cel care contează aici, nu diferențele noastre doctrinare.”

Disputa mea cu Paula mă dezamăgise. Se părea că divergențele noastre doctrinare ne separaseră de scopul nostru de a împărtăși

Evangelhia. Nu încercasem să convertesc pe nimeni la biserica mea, ci la Hristos. Acum Chris îmi cerea să stăm de vorbă. Avea să fie acesta un alt perete care să despartă lucrarea noastră?

“Arată-mi ce crezi”, mi-a spus Chris, insistent. Stătea acolo, așteptând.

Pattaya

Doamne, ce să fac? m-am rugat în tăcere. Nu e vorba de religie, mi-a venit în minte un gând. E vorba de ce înțelegi tu că învață Biblia. Lasă convingerea în seama Duhului Sfânt. Fiecare dintre noi trebuie să trăiască după lumina pe care o are.

Așa că ne-am apucat de studiu.

“Un lucru important pe care trebuie să-l înțelegi când studiezi Biblia este acela că ea nu se contrazice”, am spus. “Să-ți arăt ce învață Biblia despre moarte. Moartea este un somn adânc, fără conștienta trecerii timpului. Lance doarme. Biblia învață că dreptii vor învia când Isus va reveni. Următorul lucru pe care-l va vedea Lance va fi fața lui Isus. Pentru el, nu va fi trecut deloc timpul.”

I-am arătat lui Chris versetele care explicau acest lucru.

“El nu este cu noi, nu ne privește, este ‘adormit’, până când Domnul Hristos îl va chema”, i-am explicat.

Mai târziu, după ce a tras un pui de somn, Chris mi-a povestit ce i se întâmplase.

În timp ce se odihnea, i-a venit în minte imaginea lui Lance dormind pe când era un băiețel. Cât de scump era, cu părul lui șaten deschis pe pernă! Ea a intrat în cameră și l-a acoperit cu o pătură.

Lance doarme cu Mine acum, a auzit o voce în mintea ei. O să vină în curând un timp când o să-l trezesc și tu o să-l primești înapoi. O să-l ții din nou în brațe. Însă acum, el doarme cu Mine. Chris a găsit atâta consolare și bucurie în această nouă înțelegere!

În perioada de o săptămână în care am fost în cartierul Patpong, ne-am hotărât s-o găsim pe sora Michelle și misiunea ei pentru copii. Deși mulți turiști vin în Bangkok pentru prostituție, mulți alții vin în cartierul prostituatelor doar din curiozitate, fără nici un interes în comerțul sexual. Din această cauză, mare parte din industria prostituției minorilor s-a mutat în satele din jurul orașului. Acolo, în sate, infractorii pot cumpăra și vinde copii în mai multă intimitate.

Sora Michelle locuia în Pattaya, un cătun situat la opt ore distanță de Bangkok. Ne spusese să venim dacă avem timp, fără să fie nevoie să-i spunem când anume. Nee punea bazele unei misiuni în Pattaya, așa că ea și alte trei fete au luat același autobuz galben pe care l-am luat și noi. Mai târziu, ne-am mutat într-un camion mare cu remorcă; aceasta era acoperită cu o prelată și în ea se aflau niște scaune masive.

Noi opt și ceilalți călători ne-am urcat în el pentru cursa de la 2 după-amiaza. Toți localnicii aveau batiste albe, pe care și le țineau în jurul nasului și al gurii. *Pentru ce-o fi asta?* m-am întrebat.

Pe măsură ce am străbătut orașul, batistele lor s-au înnegrit de funingine, din cauză că respirau poluarea din aer și fumul de la eșapament. Nee a scos niște batiste pe care le avea în plus și ne-am acoperit fețele cu filtrele de aer făcute în casă. Odată ajunși în afara orașului, poluarea nu a mai fost atât de rea, deși am respirat gazele de la eșapament tot timpul drumului.

Regiunea tailandeză de provincie era bogată în câmpuri de orez și versanți de munte tropicali. Stânci gri și roșiatice ieșeau în evidență pe versanți, contrastând cu verdele proaspăt. Am văzut temple pitorești și arhitectură tailandeză bogat ornamentată la un loc cu colibe și sate pline de sărăcia lumii a treia.

Pe drum, Chris a început să ne citească frânturi din versiunea englezească a ziarului de Bangkok pe care-l cumpărase înainte să plecăm.

“O fată a fost înjunghiată în piept în stația de autobuz din Pattaya, ieri, deoarece cineva a vrut lănțșorul ei”, a citit ea. Chris a continuat să citească, alarmându-ne și mai mult. “Niște bandiți au oprit ieri, pe drumul spre Pattaya, un autobuz, iar femeile au fost violate.”

“Perfect”, am spus, simțind un fior de neliniște prin stomac. “Nu e nimic bun de citit în ziarul acesta?” am întrebat.

A căutat, cu fața crispată de teamă. Vorbea repede și agitat.

“Scuze”, a spus. “Vreți să auziți și detaliile? Sunt câteva.”

“Sunt prea multe detalii în toată această călătorie pe care aș vrea să nu fi trebuit să le auzim”, am spus. “Trebuie să ne concentrăm la misiunea noastră. Dumnezeu încă ne apără.”

Lumina a scăzut, iar grija noastră a crescut. Evitasem moartea în Bangkok, însă acum mergeam într-un sat în care afacerea principală era prostituția minorilor. Protecția pământească în fața Mafiei aici era minimă. Eram expuse.

Am ajuns în stația de autobuz din Pattaya la 11 și jumătate noaptea. Nee și cele trei prietene ale ei mergeau în cealaltă parte a satului. I-au spus șoferului că noi patru mergem la “Fountain of Life Ministry” (“Misiunea Fântâna Vieții”) și apoi și-au luat la revedere de la noi. Autobuzul nostru s-a pus din nou în mișcare, ducându-ne și mai adânc în întunecimea satului. Un sfert de oră mai târziu, șoferul autobuzului a oprit și ne-a spus să coborâm. Ne-a lăsat cu bagajul la colțul unei străzi întunecoase și a dispărut în noapte.

Am stat la colțul străzii, în întuneric, privind atent la peisajul din jur. Nu existau trotuare, iar ulița de pământ părea să meargă de-a valma prin sat. O mașină a trecut pe lângă noi, orbindu-ne cu luminile ei, apoi ne-a lăsat într-o și mai mare beznă. Un taxi a luat o curbă în viteză pe lângă noi. O lumină scânteietoare venea dintr-un club de strip-tease de peste stradă, în stânga noastră. O muzică de instrumente cu coarde răsună de la un microfon de undeva dinăuntru. Râsete de bețivi se revărsau din bar. Am văzut europeni și americani intrând și ieșind din umbră cu copile tailandeze. Formele de copii se amestecau cu forme de oameni maturi. Câțiva localnici stăteau pe vine pe terenul de lângă bar. Ne-au văzut și s-au oprit din conversație, privindu-ne insistent.

Peste stradă, vizavi de noi, era un hotel în paragină. Din când în când, câte un bărbat sau o femeie intra sau ieșea din el cu un copil tailandez. Pala lumină a lunii ne proiecta umbrele peste hăul căscat în spatele nostru, acolo unde satul întâlnea câmpurile de orez. Vântul a adus până la noi un râset nesănătos de pe o uliță din dreapta noastră, un pasaj de trecere foarte întunecos, încadrată de un depozit gol și de case dărăpănate. Oamenii continuau să ne cerceteze cu privirea.

Stăteam acolo înghețate, complet pierdute în capitala mondială a pornografiei cu minori. Unde oare se afla Fountain of Life Ministries? Nu vedeam nici un indicator nicăieri și nu aveam idee ce să facem. Să întrebăm la barul de peste stradă? Privirile amenințătoare ale oamenilor care ne priveau îmi spuneau “nu”. Celelalte femei se uitau la mine speriate. “Ce-o să facem acum?” întrebau fețele lor.

“Poate că e timpul să mergem acasă acum”, a spus Rachel, ca un ecou al tuturor gândurilor noastre.

Eu sunt lidera aici și n-am nici cea mai vagă idee ce e de făcut. Pentru prima dată în această călătorie, mi-a fost de-a dreptul frică. Trăisem pe străzi mult timp, însă știam că asta nu-mi dădea nici o siguranță. *Cum îndrăznești să faci una ca asta?* m-am certat pe mine însămi, privindu-le pe femeile înspăimântate care erau cu mine. *Tu ești responsabilă. Viețile noastre au fost amenințate. Am putea fi ucise în orice moment.*

“Dacă nu putem găsi Fountain of Life Ministries”, am spus, “o să stăm la hotelul de peste drum până la ziuă. Cel puțin va fi mai sigur.” Ce aveam să facem acum? Panica m-a cuprins atunci când mi-am dat seama că trebuie să decid care este următoarea mișcare. Mintea mea era prinsă în rugăciune ca într-un vârtej. *Ajută-ne, Doamne*, m-am rugat. “Nu trebuie să te temi de groaza din timpul nopții”, mi-a venit în minte versetul 5 din Psalmul 91. Trecuseră cincisprezece minute de când coborâserăm din autobuz. Trebuia să facem ceva, însă eram înghețate de spaimă.

O femeie tailandeză de aproximativ 25 de ani a ieșit de pe ulița din stânga noastră. Avea părul lung și negru, pantaloni largi și închiși la culoare și un tricou alb. Ochii ei serioși i-au întâlnit pe ai noștri. S-a oprit, ne-a făcut semn, și a început să meargă îndărăt.

În nici un caz! m-am gândit. Celelalte păreau să gândească același lucru. Însă împotriva voinței noastre, ne-am luat bagajele și am urmat-o pe uliță.

Gândindu-mă la fata care fusese înjunghiată în Pattaya, în stația de autobuz, parcă vedeam ziarul de a doua zi: “Patru evangheliste americane omorâte pe o uliță”, avea să fie titlul. Fata din fața noastră a continuat să meargă îndărăt, făcându-ne semn cu mâna. Aveam senzația că parcă ne împingea de la spate o presiune ciudată.

Ulița s-a întunecat și mai mult. Urmam fata pas cu pas, cu un ochi la fața ei pasivă și la mâinile ei care ne făceau semn. Era la șase metri în fața

noastră, tăcută. Am trecut pe lângă tailandezi aspri, care stăteau în terasele lor în întuneric, cu fețele luminate doar atât cât să ne spună că își bat joc de noi, cu ochii ivindu-se dușmănoși și sugestivi. Am mers în continuare, urmând călăuza noastră misterioasă. Ne-a dus un block⁵ și jumătate și apoi am dat colțul. În stânga, era un depozit prevestitor de rău. În dreapta noastră, în mijlocul unui block plin de cocioabe întunecoase, o firmă luminoasă atârna deasupra unei intrări.

“Fountain of Life Ministries”, scria în engleză, cu traducerea tailandeză dedesubt.

Am simțit ușurare, iar genunchii mi s-au înmuiat. “Slavă Domnului”, am răsuflat ușurată. Ne-am uitat în jur ca să-i mulțumim femeii, dar strada, în spatele și în fața noastră, era goală.

“Unde s-a dus?” ne-am întrebat una pe alta.

“Nicăieri. Nu avea cum să dispară atât de repede.”

“Dar adineauri era acolo.”

“Psalmul 91”, am spus.

“Ce anume?”, a întrebat Rachel.

“Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale”, am spus, recitând un verset. “Este din psalmul ales de noi pentru această călătorie, vă aduceți aminte?” Am privit strada goală, apoi firma de la Fountain of Life care strălucea în ceață. N-am mai văzut-o niciodată pe fata aceea, deși am căutat-o în următoarele zile.

Sora Michelle era o călugăriță frumoasă din India, cu păr scurt și negru, de înălțime medie și cu niște ochi plini de compasiune. Purta îmbrăcăminte occidentală. Venise cu un ordin de maici acum zece ani, ca să lucreze în folosul oamenilor, și se îndrăgostise de copiii pe care îi întâlnește. În următorii zece ani, i-a iubit pe copiii străzii, oferindu-le, așa cum a putut, mâncare, locuri sigure în care să stea și cămine, în cazul în care aceștia își permiteau să se lase smulși din stilul lor de viață. Aveau trei cămine în apropiere, unde copiii puteau sta dacă doreau să se elibereze din ghearele prostituției. Se puteau întoarce la școală. Ea conducea o școală și o creșă pentru ei, trăind ea însăși în sărăcie ca să strângă fonduri pentru lucrarea ei. Cred că sora Michelle este una dintre oamenii cei mai plini de compasiune pe care i-am întâlnit vreodată.

⁵ În SUA, un grup dreptunghiular de clădiri cuprinse între patru străzi (n.tr.).

Ziua, ea trimitea niște duble să-i adune pe copiii care se ascundeau prin lăzi de gunoi sau prin ganguri, dormind oriunde puteau găsi un loc sigur. Noaptea, erau cumpărați și vânduți turiștilor din întreaga lume.

A adus duble întregi de astfel de copii, ca noi să lucrăm cu ei. Numărul cel mai mare de copii pe care i-a adus pentru noi a fost de 140. Cea mai mică fetiță avea 2 ani. Ea aparținea uneia dintre adolescente. Ne-am așezat pe podea într-o cameră de zi mare și le-am vorbit cu ajutorul câtorva traducători. Sora Michelle avea câțiva studenți la asistență socială de la o facultate din apropiere care o vizitau, iar aceștia au tradus pentru noi. Le-am spus copiilor poveștile noastre și de ce venisem în Tailanda. Le-am spus despre Isus și că Dumnezeu îi iubește. “El nu a vrut niciodată să duceți o astfel de viață”, le-am spus.

Sora Michelle încerca să îi facă pe acești copii să renunțe la stilul lor de viață și încerca să le ofere cămine în afara satului, însă mulți dintre ei nu cunoșteau alt stil de viață. Majoritatea erau dependenți de droguri și se întorceau la Mafie pentru dozele lor. Alții, pentru că nu cunoșteau altceva, fugeau din noile lor cămine înapoi la stilul de viață pe care îl urau. 90% dintre ei erau seropozitivi. Însă toți copiii arătau sănătoși, deoarece, îndată ce apărea vreun semn de boală, erau luați de Mafie și dispăreau. Una dintre țintele noastre a fost să-i ajutăm pe unii dintre acești copii să înțeleagă că nu trebuia neapărat ca acesta să fie stilul lor de viață – că puteau revendica ajutorul pe care sora Michelle îl oferea.

La început, copiii păstrau distanța față de noi, măsurându-ne, convingându-se dacă avem sau nu motive ascunse. Nu ne credeau pe cuvânt când le spuneam că pot conta pe noi. 30% dintre criminalii de aici erau femei, așa că nu aveau încredere în nimeni. În cele din urmă, au înțeles că motivele noastre erau bune.

Când și-au deschis inimile înaintea noastră, unii copii ne-au spus că se simțeau murdari, ca și cum nu ar mai putea schimba ceea ce sunt.

“Atunci când L-am întâlnit pe Dumnezeu, El nu a văzut nimic din toate astea”, le-am spus copiilor. “El nu vă vede așa nici pe voi.”

Când nu dormeau, petreceam timp împreună cu ei, alergând, râzând și jucându-ne cu ei. Pe măsură ce petreceam mai mult timp cu ei, își deschideau inimile pentru a primi o dragoste pe care nu o mai experimentaseră niciodată până atunci.

Chris a povestit cu foc despre Lance, arătându-le copiilor poze ale fiului ei din timpul vieții lui și de la moartea lui. Un băiețel de 12 ani i-a spus într-o engleză stricată: “Din cauza la ce mi-ai spus tu despre Lance, băiatul tău, n-o să mai iau niciodată droguri.”

“Cum și-ar fi putut închipui vreodată Lance că o să merg în Tailanda și o să le vorbesc unor puști să nu folosească droguri?”, a întrebat Chris. “Și acum, datorită lui, unii și-au luat angajamentul să nu mai folosească niciodată droguri. De-abia aștept să afle și el lucrul acesta în ceruri.”

Văzând-o pe Rachel cum le spunea povești copiilor și cum alerga împreună cu ei, știam că avea parte de mai multă vindecare și ea însăși. Alinarea altora și împărtășirea de experiențe cu ei era exact lucrul de care avea nevoie.

Trebuia să stăm la același hotel la care stăteau și oamenii care cumpărau copii, deoarece nu era loc să dormim la centrul misionar. Într-o noapte, o copilă a început să țipe într-o cameră de lângă noi. Suna de parcă cineva o omora. Ne-am trezit cu inimile bătând cu putere. Liftul de pe hol s-a deschis, iar poliția a bătut la ușa noastră. Înainte să putem răspunde, doi oameni în uniforme verzi pătrunseseră deja. S-au uitat țintă la noi și noi la ei. Am arătat spre camera alăturată. Au plecat și au intrat cu forța în camera de alături. Au cercetat camera, dar când au constatat că fata nu era omorâtă, au lăsat-o acolo. Poliția a plecat, iar țipetele au început din nou.

Am adormit plângând, cu capetele sub perne, încercând să ținem sunetele departe de urechile noastre.

Odată, după ce am apăsas pe butonul liftului ca să mergem în camera noastră de la etajul 5, liftul s-a deschis. Înăuntru se aflau un american și un băiat tailandez de 6 ani. Rachel a fost atât de șocată, încât nu a vrut să intre în lift. Bărbatul a râs de noi și apoi ușa s-a închis, iar liftul s-a pus în mișcare.

“Nu știu dacă mai pot face asta în continuare”, mi-a spus Rachel pe acoperișul hotelului. Găsisem acest loc ca un refugiu unde ne puteam ruga. “De ce trebuie să știm toate aceste lucruri? Mi-aș putea pierde timpul pe plajă cu prietenii. Cum o să mă pot întoarce înapoi la viață ca o persoană normală?”

Am îmbrățișat-o. Nu știam ce să zic, deoarece eram furioasă pe abuz și pe criminali. Deși ne era greu să vorbim despre aceste lucruri, am analizat ceea ce se întâmpla. “Această situație nu se va schimba niciodată, decât dacă oamenii știu ce se petrece”, am spus. “Noi aducem puțină lumină aici”, i-am spus. “Noi vom face diferența în viața acestor puști. Noi facem diferența în viața cuiva.”

“Îi urăsc pe acești criminali”, a spus Rachel. “Cum poate cineva să facă ce fac ei?”

“Toți oamenii aceștia încep cu simple dependențe: poate fantezii sau pornografie, despre care au crezut că nu e cine știe ce”, am spus. “Dacă nu se confruntă cu ele la un nivel simplu și li se predau, îi aduc atât de jos, încât le fac rău oamenilor, uneori pe plan internațional.”

“Putem privi lucrurile în felul următor”, am spus. “Ce putem face pentru a le da un discernământ celor care cumpără și vând? Cum îi putem ajuta?”

“Nu știu. Pare o situație fără speranță”, a spus ea. “Nu mă pot abține să-i urăsc.”

“Și eu la fel”, am spus. “Dar Isus a murit și pentru acești oameni, așa pierduți cum sunt în dependența și în păcatul lor. Nu este nici un loc atât de jos, încât Isus să nu poată atinge și salva omul. Putem face diferența chiar și atunci când ne este incomod să facem acest lucru și când procesul confruntării cu durerea din jurul nostru este urât.”

Ne-am rugat împreună și ne-am concentrat din nou, lucru pe care l-am făcut de trei sau de patru ori în ziua aceea, pe acoperiș, doar ca să putem merge în continuare. Rachel și-a venit din nou în fire și a mers la misiune pentru a se întâlni cu un alt copil. Ea se ruga cu ei, îi hrănea, se juca cu ei și le povestea despre Isus.

Am stat la Fountain of Life Ministries aproape o săptămână. În acest timp, studenții de la asistență socială care veneau în vizită pe acolo ne-au invitat să vorbim la facultatea lor. Am mai vorbit și la spitale și la diverse biserici din zonă – oportunități pe care nu le-am fi avut dacă ne-am fi planificat un itinerariu strict. Curând, a venit timpul să ne întoarcem acasă.

Cum o să mă întorc la o viață normală? m-am întrebat pe drumul de întoarcere. *Am stat cu copii pe moarte – cum o să mă întorc la o spiritualitate “normală”?*

“Nu-ți pierde inima acolo”, îmi spusese cineva înainte să plec, și, după cum aveam să constat, abia după câteva luni mi-am găsit-o din nou.

Era cu o săptămână înainte de Crăciun și biserica era plină, iar sala, împodobită cu lumânări și ghirlande. Tailanda părea îndepărtată din viața mea confortabilă de aici, însă amintirea acestei experiențe mă bântuia.

“Știi că mulți dintre noi s-au săturat probabil să audă povestea de Crăciun”, a spus pastorul, în introducerea la predica lui. “Poate că am auzit-o de o mie de ori.”

Îmi venea să mă ridic și să strig în gura mare. *Tocmai am stat cu cincizeci de prostituate dintr-un cartier rău famat, care nu o auziseră niciodată înainte. Erau cu ochii în lacrimi și povestea asta le-a schimbat viețile. Am ținut în brațe copii care nu auziseră niciodată de Isus. Dacă nu putem s-o ascultăm și dacă ea nu ne impresionează, dacă povestea nu ne mișcă inimile astăzi, înseamnă că nu înțelegem puterea Evangheliei.* Da, tranziția înapoi la “lucrurile obișnuite” a fost dificilă.

Înțelegerea urâteniei unei dependente lăsate să-și ducă lucrarea până la capăt atârna greu deasupra mea. *Cum putem permite să se întâmple una ca asta?* m-am întrebat. *Acest fel de abuz se petrece chiar și în țara noastră. Ce facem cu aceste informații? Le știm, însă nu ne lăsăm impresionați de ele. De parcă lumea noastră a devenit indiferentă la violență și la tragediile altora. Există un zid în jurul nostru. Poate că unii dintre noi au auzit povestea lui Isus de o mie de ori, dar sunt milioane de oameni care nu au auzit-o. Eu tocmai am ținut în brațe o prostituată în vârstă de doi ani. Nu putem face ceva?*

Când Rachel s-a întors, a hotărât că nu se poate întoarce la viața ei obișnuită. A plecat cu o altă echipă într-o misiune internațională în Filipine, pentru a lucra cu copiii de acolo. Apoi a mers la facultate pentru a obține diploma de asistent social. A cunoscut un bărbat creștin, s-a alăturat din nou bisericii și acum are un copil. Ea a devenit dintr-o victimă neajutorată o misionară pentru Hristos, o femeie a lui Dumnezeu. Niciodată n-o să mai treacă pe lângă suferința din lume prefăcându-se că nu o observă.

Mi-am amintit de Lyndi, femeia care dădea mărturie pe strada Banning. Îmi spusese că era un timp când nici măcar nu știa dacă dorea ca Domnul Hristos să revină, deoarece îi plăcea atât de mult modul ei de viață – căsătoria și copiii ei. Când a început să meargă în lucrare, atitudinea

lui Lyndi s-a schimbat. Ea strângea bani în timpul anului, iar familia ei mergea în vacanțe în satele din Mexic, propovăduindu-L pe Isus, împărțind literatură și îmbrăcăminte și ținând studii biblice. Acum, abia aștepta ca Isus să revină.

Sunt oameni în jurul nostru care fac diferența, punând tot sufletul lor în răspândirea Evangheliei. Pe măsură ce creștinii ies din statu-quoul⁶ lor confortabil, ei descoperă o fericire și un scop în viață pe care nu le-au cunoscut niciodată mai înainte. Ei – împreună cu fetele din cartierul prostituatelor, împreună cu copiii din Pattaya – tânjesc după revenirea Domnului Hristos mai mult decât orice.

Chiar și acum, când timpurile sunt grele, îmi amintesc cuvintele lui Nee: “Isus Se întoarce pentru mine, și asta îmi este de ajuns. Asta mă face să trec peste toate.”

⁶ “Situație existentă, stare de fapt” (latină) (n.tr.).

Descoperă Puterea

“**A**vertisment de tornadă pentru Oshkosh și tot sud-estul Wisconsinului”, anunțau flash-urile cu știri de pe ecranul televizorului. “Adăpostiți-vă imediat în pivnița dvs. sau în adăpostul contra furtunii. Grindină de mărimea unei mingi de golf cade în unele zone din afara orașului.” Am privit cerul plin de nori prin fereastra hotelului. Nori amenințători, negri cu o nuanță verzuie, clocoteau pe cer ca un cazan în arșița verii. Simțeam avertizarea în liniștea și în aerul pe care îl respiram.

Nu anticipasem această aventură atunci când Jaci și cu mine am venit în Camporeea Internațională a Exploratorilor care găzduia aproape 22.000 de copii. Fusesem rugată să vorbesc într-o interviu de cincisprezece minute pentru toată mulțimea. Această camporee se numea *Discover the Power* (“Descoperă Puterea”). Fiica mea, Jaci, avea 10 ani și puteam explora tot ceea ce avea de oferit camporeea. Trebuia să plec pentru prezentare. *Ce aș putea spune în cincisprezece minute?* m-am gândit, rugându-mă pentru cuvintele potrivite.

Când am ajuns la locul de întâlnire, acesta arăta ca un adevărat oraș al copiilor. Din moment ce întâlnirea avea loc pe un imens aerodrom, corturi aliniate rânduri-rânduri încadrau pista de decolare a aeroportului. Activități organizate, întâlniri inspiratoare, un oficiu poștal, un cotidian și chioșcuri informative sau de distracție erau răspândite în zonă. Aveam chiar și propriul meu stand, unde puteam da autografe pe cărți și lua interviuri copiilor de pe tot cuprinsul națiunii și din alte țări. M-am întâlnit și cu diriginți de tineret și lideri Explo de pretutindeni din lume. Dirigintele

de tineret din Africa vorbise cu mine despre desfășurarea unui proiect misionar cu tineretul din Africa. Posibilitățile de transmitere pe calea undelor erau excelente.

În seara dinaintea prezentării mele, conducătorii de la *Descoperă Puterea* au rezervat o cameră la hotel pentru mine, ca să pot fi odihnită pentru a doua zi. Din moment ce dormisem în cort alături de zgomotosul meu club în primele zile, o noapte într-o cameră liniștită de hotel era un lux.

Când sirenele din oraș au început să sune, anunțându-i pe toți de pericolul tornadei, mi-am dat seama că nu aveam să mă mai odihnesc în noaptea aceea. Am început să-mi fac griji pentru cei care dormeau în corturi pe aerodrom. *E pregătită întâlnirea Exploratorilor pentru tornade?* m-am întrebat. *Sunt Jaci și cu ceilalți în siguranță?*

O bătaie puternică în ușă mi-a întrerupt grijiile. “Poliția ne-a spus să evacuăm întreaga camporee”, mi-a spus un mesager. “Trebuie să ajutăm cu toții la mutarea celor din tabără în hangarele pentru avioane de la capătul pistei de aterizare. A fost reperată o tornadă. Grăbiți-vă!” Apoi mesagerul s-a grăbit la ușa cealaltă.

Mi-am pus pe mine geaca și am plecat în grabă, împreună cu ceilalți vorbitori și lideri, spre tabără. Personalul de la *Descoperă Puterea* deja dirija grupuri de copii către hangare. O grindină mărunță începuse să cadă, iar vântul se învâlmășea prin părul copiilor. Unii erau speriați; alții erau captivați de aventură. “Primim vreun ecuson de ‘dezastru’?” l-am auzit pe un băiat glumind, referindu-se la ecusoanele pe care le primeau atunci când învățau un subiect sau când își însușeau vreo îndemânare. Clubul meu Explo fusese deja evacuat. *Trebuie s-o găesc pe Jaci*, m-am gândit, încercând să rămân calmă. *Mă întreb cum o să-mi găesc clubul în mulțimea asta de oameni*. Într-un final, după câteva căutări, i-am găsit. M-am așezat lângă ei pe podeaua de beton a hangarului, ascultând ploaia torențială și vântul care urla afară.

După un timp, alerta s-a transformat dintr-una de tornadă într-una de furtună. Criza luase sfârșit, așa că ni s-a permis să mergem înapoi la corturile noastre. Corturile, sacii de dormit, hainele – aproape totul fusese udat, iar noi ne-am petrecut următoarele ore uscându-i pe copii cât de bine am putut noi.

Dimineață, m-am întâlnit cu organizatorii programului zilei respective, care au decis ce să facă în legătură cu programul de seară. Fusesse planificată o scenetă specială despre viața și crucificarea Domnului Hristos, însă cum apa băltea chiar și pe scenă, și-au dat seama că nu pot face nici o probă de microfoane, deoarece ar fi fost periculos. Totul trebuia anulat dacă avea să plouă din nou. Întâlnirea de seară a fost programată pentru ora șase.

M-am uitat la cer. Norii de furtună încă se mai luptau unul cu altul deasupra noastră.

“Să mergem înapoi la hotel și să ne rugăm pentru vreme, program și copiii veniți în tabără”, a sugerat cineva. Aceia dintre noi care am putut, ne-am petrecut toată ziua în rugăciune. “Te rugăm, Doamne”, a fost rugăciunea noastră, “înseninează Tu vremea pentru întâlnirea de diseară.”

Deși timpul pentru întâlnire se apropia, furtuna continua să fiarbă deasupra noastră, cu excepția unei fâșii lungi de cer albastru chiar deasupra pistei de aterizare.

“Camporeei i s-a dat un nume potrivit”, a spus cineva. “Puterea aici este Dumnezeu. Spectacolul trebuie să continue.”

Era timpul pentru interviul meu. Din spatele scenei, unde stăteam, vedeam mulțimea imensă de copii adunați în grupuri pe iarba călcată în picioare. Pături și scaune pliante erau răspândite pe uriașa pajiște. Cel care urma să îmi ia interviu stătea alături de mine.

“Uite cum o să fie”, mi-a spus. “Ei vor prezenta un clip video cu lucrarea ta pe ecranele acelea imense de acolo. Când se va termina clipul, ei îți vor spune numele, și apoi tu vei intra pe scenă. Apoi, eu o să te salut și o să-ți iau interviu.” Instrucțiunile erau clare.

Producătorii de la 3ABN erau de față, împreună cu o altă rețea de televiziune creștină, *Sky Angel* (“Îngerul din mijlocul cerului”). Ei transmiteau programele pe două posturi creștine cu emisie internațională. Am simțit nervozitatea pe care o simt înaintea fiecărei prezentări, însă nu mai puteam întârzia. Am respirat adânc și am rostit o rugăciune scurtă. “Doamne, mergi cu mine”, am spus. Clipul video era în desfășurare.

“Și acum”, au anunțat difuzoarele, făcând să răsunе aceste vorbe prin toată tabăra și transmițându-le, prin satelit, întregii lumi, “îmi face o deosebită plăcere să v-o prezint pe Cheri Peters, care a fost salvată dintr-o viață de prostituție.”

Am rămas cu gura căscată. “Scuză-mă”, i-am spus celui care urma să-mi ia interviu, “dar n-am fost niciodată o prostituată.” Picioarele nu voiau să se miște. “Să mergem”, mi-a șoptit omul. Picioarele m-au ascultat, însă capul îmi era năuc. Acesta mi-a observat fața îndurerată.

“Nu ai de gând să ne corectezi, nu-i așa?”

Speram că o să faceți voi acest lucru, am gândit.

“Nu, nu avem timp de asta.” M-a condus pe scenă.

Sentimentele care m-au năpădit în acele câteva momente m-au cutremurat din cap până în picioare. La vârsta de 13 ani, mi se oferise prostituția ca o opțiune, însă hotărâsem că mai degrabă m-aș fi omorât decât să fac asta. Refuzasem această meserie și multe dintre fetele celelalte mă disprețuiseră pentru acest lucru. Ele acceptaseră rolul care le fusese impus, eu de ce nu puteam? Acum eram acuzată de singurul lucru de care fusesem protejată. Pășind înaintea aceluia ocean de fețe, m-am simțit dezgolită și vulnerabilă.

“Concentrează-te, Cheri”, o voce înceată îmi șoptea înăuntrul meu. “Tu trebuie să spui ceva aici. Nu-l lăsa pe Satana să te jefuiască de ocazia de a o spune.” Aveam senzația că tornada se întorsese numai pentru mine. Mai târziu, m-am întrebat de ce nu mi-am luat câteva secunde ca să le explic cum stau lucrurile, însă în acel moment eram în stare de șoc. Interviewatorul îmi spusese că nu am timp să explic, așa că m-am concentrat asupra întrebărilor pe care mi le puneă și am ignorat sentimentul îmbolnăvitor care mă chinuia. M-am rugat doar ca Dumnezeu să mă folosească, căci eu nu-mi amintesc nici un cuvânt din ce am spus atunci.

După ce am coborât de pe podium, totul părea distant. *Treci peste acest incident*, îmi spuneam mie însămi. *E doar mândria ta prostească. Nu e mare lucru*. Am încercat, vorbind cu mine însămi, să trec peste această întâmplare. L-am văzut pe dirigintele de tineret din Africa, cu care făcusem planuri, trecând pe lângă mine.

“Mă bucur să te văd”, i-am spus, zâmbind. I-am întins mâna, așa cum fac de obicei. Înainte, îmi strânsese mâna. Acum, m-a lăsat cu mâna întinsă. M-a salutat politicos cu capul, însă mult mai rezervat decât înainte. “Bună, Cheri”, mi-a spus. Am schimbat politeturi și apoi a plecat. Mi-am privit mâna și m-am simțit zdrobită.

Nu e mare lucru, nu e mare lucru, îmi repetam. Reacționezi exagerat. Însă nu a existat o distanță care nu exista mai înainte?

O dirigintă de tineret din Diviziunea Nord-americană a venit la mine. “Bună, Cheri”, mi-a spus. “Nu știam că ai fost prostituată.”

“Nu am fost”, am spus, simțindu-mă de parcă încercam să ascund ceva. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai prost ca acum.

Directorii de la 3ABN m-au zărit. “Cheri, nu ne-ai spus că ai fost prostituată. Nu e scris în carte.”

“Nu e scris în carte, deoarece nu este adevărat”, am spus. “Acum, fiindcă nu a fost niciodată corectată, știrea aceasta o să ajungă în toată lumea pe două posturi de televiziune, pe lângă toată amploarea pe care o capătă aici.”

Trebuie să fie reacția mea exagerată, îmi tot spuneam. Oare distanța pe care o simțeam era numai în imaginația mea sau consecințele aveau să fie mai grave decât credeam? Acel singur cuvânt părea să fie o precipitație radioactivă.

Când am găsit-o pe fiica mea, Jaci, și pe micuții ei prieteni exploratori, știam că era mândră că fusesem pe scenă. Zâmbea. “Nu știam că ai fost prostituată”, mi-a spus. “Mă întreb ce-o să zică tati despre asta.” Am gemut.

“Tati nu are de ce să se gândească la acest lucru, pentru că el nu s-a întâmplat niciodată. Cel care a făcut anunțul nu a știut.” Am oftat. Oare tortura nu avea să se termine niciodată?

“Doamne, ce să fac?” am întrebat. “Care ar trebui să fie reacția mea? Ar trebui să le spun oamenilor că nu este adevărat sau ar trebui să las lucrurile așa cum sunt?” Nu am primit un răspuns imediat.

În dimineața următoare, am auzit cum controlorii de trafic aerian care supravegheau sistemul radar raportaseră că au văzut cum furtuna care venise noaptea trecută s-a despărțit și a mers pe lângă pista de aterizare. *Descoperă Puterea* scăpase de grosul furtunii. Ziarele locale erau pline de știri despre fenomenul meteo. Însă, trecând prin tabără în acea dimineață, ca să acord un interviu unuia dintre posturile de radio din camporee, furtuna încă mai clocotea înăuntrul meu.

În drum spre postul de radio, am încercat să-mi justific din nou greșeala mie însămi. M-am hotărât să las lucrurile așa cum erau. Totuși, pe măsură ce mergeam, încă vedeam sau îmi imaginam că văd reacții

supărătoare ale oamenilor, care îmi arătau că statutul meu se schimbase. Atunci când am ajuns la postul radio, nervii îmi erau din nou încordați.

“Ce s-a întâmplat?” m-a întrebat directorul postului de radio.

“Sunt puțin supărată pentru că am fost anunțată ca prostituată ieri pe scenă”, am mărturisit timid. “Nu am fost niciodată, însă acum am impresia că oamenii mă percep diferit. Încerc să ignor acest sentiment, însă, de la interviu încoace, a fost extrem de intens.”

“O să lămurim lucrurile la radio”, a spus directorul. “Poți să explici care este adevărul. O să fie un subiect bun.”

S-a întâmplat ca directorul taberei Exploratori să fie la postul de radio în acea dimineață și să audă fără să vrea conversația. “Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva. Îmi pare foarte rău. O să scriu o scrisoare prin care să-mi cer scuze pentru acea introducere, astfel ca, dacă e nevoie să o arăți cuiva, să o poți face. Poți pierde mult sprijin pentru lucrarea ta din cauza unui lucru care nu este adevărat. Îți înțeleg pe deplin îngrijorarea.”

M-am simțit un pic mai bine, am acordat interviul și am plecat. Poate că se rezolvase totul acum. Aveam să mă rog în continuare pentru acest lucru și, în curând, nu avea să mai fie o problemă. Am mers înapoi la clubul meu de exploratori și am asistat împreună la defilări și instrucții militare și la o paradă de aviație. Mai târziu în acea după-amiază, am fost la o întâlnire cu directorul uneia dintre misiunile internaționale, cu care mă mai întâlnisem înainte. Fusese încântat de faptul că urma să vin să vorbesc la misiunea lui. L-am găsit discutând cu un grup mic de oameni. Când am apărut, s-a retras din grup fără să dea vreun semn că m-ar cunoaște și fără să mai interacționeze în grup. Am decis să nu mă duc după el.

Cum rezolv această problemă? m-am gândit. Îmi trebuie un tricou pe care să scrie: “Sunt nevinovată”. Îmi trebuie un panou cu care să umblu și pe care să scrie: “N-am fost niciodată prostituată!”

Din nou, m-am întors la Dumnezeu pentru călăuzire. “Te rog, ajută-mă să trec de asta”, m-am rugat. “Nu știu ce să mai fac sau să mai zic. Am senzația că această problemă pur și simplu nu are rezolvare.”

În locul liniștit pe care îl găsisem pentru rugăciune, am așteptat. De data aceasta, am simțit răspunsul lui Dumnezeu: “Ce contează, Cheri? Mântuirea este mântuire. Dacă te-aș fi vindecat complet de prostituție, ai

fi la fel de curată ca și acum, când te-am vindecat de toate celelalte păcate în care erai afundată. Prin acest episod, ai gustat acum atitudinea lumii. Dacă o să fii apărătorul celor care au fost vindecați de un trecut dureros sau infect, trebuie să știi care sunt prejudecățile. Educă-i pe oameni că prejudecățile sunt distructive. Harul acoperă totul, indiferent care ar fi trecutul nostru.”

“Îmi pare atât de rău, Doamne!” m-am rugat. “Chiar și eu aveam această prejudecată.”

Am plecat de la întâlnirea mea tăcută cu Dumnezeu cu un sentiment de renaștere și de pocăință. Nu mai simțeam nevoia să lămuresc nici o înțelegere greșită. Aveam să mă încred în sângele Domnului Hristos, care iartă orice păcat, indiferent de cât ar fi de intolerabil din punct de vedere social. Mi-am dat seama că sosise timpul ca să descopăr cu adevărat puterea care îndepărtează în aceeași măsură și furtuna și păcatul. De acum înainte, doream să fiu un panou viu, pentru ca lumea să vadă: “Sunt acoperită de sângele Lui”. Norii de furtună s-au ridicat de pe mintea mea, lăsându-mă cu ochii larg deschiși în albastrul strălucitor.

De cealaltă parte a mesei

Grupul de oameni ai străzii își târa încet picioarele de-a lungul liniei de servire a cantinei în aer liber. Voluntarii, prietenoși și veseli, turnau cu polonicul supa în farfurii și le înmânau sandwich-urile întocmai ca o mașină bine unsă, purtând mănuși de plastic, șepci și șorturi albe pentru a îndeplini standardele de igienă. Oamenii străzii luau tăvile cu mâncare și se îndreptau către zona unde se servea masa, zonă care fusese delimitată pentru ei; acolo se așezau la câte o masă, majoritatea singuri.

Un grup de profesioniști mă aduseseră din Portland, Oregon, în calitate de consultant la misiunea lor pentru oamenii străzii. Cantina lor își dezvoltase capacitatea de hrănire de la 25 la 750 de oameni, oferind o masă pe săptămână. Totuși organizatorilor li s-a părut că lipsește ceva. Nu simțeau că lucrurile se schimbaseră vreun pic din punct de vedere spiritual – obiectiv pe care ei speraseră să-l atingă. Îmi mai povestiseră și despre un grup de tineri care veneau în fiecare săptămână și îi intimidau, atât pe voluntari, cât și pe oamenii străzii. Ce sfat le puteam da?

În timp ce sondam cu privirea cantina în aer liber și zona de servit masa, m-am pus în locul unei persoane fără adăpost, încercând să reperez elementul lipsă. Ce aș simți eu? Întotdeauna am tânjit după o relație cu ceilalți, iar aici mă simțeam izolată. Nimeni nu vorbea cu mine. Voluntarii, înarmați cu mănușile lor, păreau rezervați și ușor intimidați de mulțimea care trecea prin fața lor. *Acești oameni ai străzii au nevoie și de prietenie, la fel de mult ca de mâncare*, m-am gândit. Un plan a început să se închege în mintea mea, în timp ce mă alăturam

cozii, cu un pachet de cărți de-ale mele atârând dintr-un rucsac pe care-l aveam pe umăr.

“Ce faci la coadă?” m-a întrebat un om al străzii, care era în fața mea.

“Îmi iau ceva de mâncare”, am răspuns. I-am spus că fusesem și eu cândva fără adăpost și i-am dat un exemplar din cartea mea. Am început să vorbesc cu oamenii din fața și din spatele meu, punându-le întrebări despre ei. În curând, am stabilit legături cu cel puțin opt persoane din rând, care acum vorbeau și ei unii cu alții. În timp ce mă învârteam prin preajmă, am văzut cinci adolescenți – patru băieți și o fată, care nu păreau să aibă mai mult de 15 ani – dând târcoale oamenilor care stăteau la rând pentru mâncare. Majoritatea aveau tunsori Mohawk, iar ce mai rămăsese din părul lor era vopsit în diferite culori. Părul liderului era brunet, aranjat sub formă de țepi cu vârfurile roșii. Vesta descheiată lăsa să se vadă cercei și tatuaje care îi acopereau pieptul, brațele și gâtul. Mânia părea să fi cuprins grupul, alimentând bravada lor. Oamenii s-au ferit din calea lor. Deși erau sute de oameni în rând, conducătorul grupului s-a uitat țință la mine și ne-am încrucișat privirile. În drumul lui spre mine, care eram aproape în capul rândului, i-a băgat în sperieti pe toți.

Era gata să mă șteargă cu umărul și să mă dărâme în drumul lui. Am făcut o rugăciune scurtă și m-am ținut tare pe picioare. “Hei”, am spus, zâmbindu-i.

“Ce e?” a mârâit el amenințător, îngustându-și privirea.

“Crezi că părul *meu* ar arăta bine așa, ca al tău?” i-am zâmbit. Prins cu garda jos, băiatul a râs. “Bună, eu sunt Cheri”, i-am spus. “Cum te cheamă?”. I-am povestit rapid istoria mea și ce făceam acolo. Am înfiripat o conversație, iar el m-a prezentat celor patru prieteni ai lui. Am discutat o vreme și i-am dat un exemplar din cartea mea. Am stat cu toții la coadă, ne-am luat mâncarea și ne-am așezat la o masă. Făcusem doar câțiva oameni să interacționeze unii cu alții și deja atmosfera locului părea să se schimbe.

După masă, mi-am luat rămas bun de la noii mei prieteni. Am vorbit cu administratorii misiunii despre elementul-lipsă – oameni care să interacționeze cu oaspeții. Înțelegând acest concept, misiunea pentru oamenii străzii s-a transformat într-o misiune a prieteniei, cu ajutorul studenților și elevilor de la colegiul și liceul local. Un grup venea în fiecare

săptămână pentru a se împrieteni cu oamenii fără adăpost în timpul mesei. De unde, înainte, locul era tăcut, acum radia de acceptare, implicare și voieșie. Acest plan s-a dovedit a avea succes, iar acum misiunea împlinea nevoile emoționale și spirituale pe care fondatorii speraseră că le va împlini.

În timpul aceleiași călătorii în Portland, mi-am spus povestea la mai multe biserici din zonă. O femeie în jur de 30 de ani, Cyndi, a vrut să vorbească cu mine după prezentare. Am bănuț că era dependentă de metamfetamină, dar voia să se lase. Deși erau multe persoane pe care eram interesată să le cunosc, era ceva în legătură cu Cyndi care m-a atras. Am văzut în ochii ei foame – foame după Dumnezeu pe care eu Îl cunoscusem. Am invitat-o să stea cu mine la masa de părtășie de după serviciul divin și apoi să vină cu mine în celelalte locuri în care trebuia să vorbesc în ziua aceea, ca să petrecem mai mult timp împreună. La masa de părtășie, ne-am așezat la o masă lăaturalnică și am vorbit.

Mi-a vorbit despre teorii ale conspirației una după alta. Era convinsă că prietenul ei, și el un dependent de droguri, îi punea droguri în cafea. Am bănuț că ea simțea că recuperarea îi scăpase de sub control.

“Cel mai important lucru pe care-l poți face pentru recuperarea ta este să înveți cine este Isus și să te concentrezi asupra Lui”, i-am spus. “Viețile noastre nu trebuie lăsate în voia sorții. Isus a venit să ne arate cine este Dumnezeu. Concentrează-te asupra însemnătății pe care această veste bună o poate avea în viața ta de zi cu zi.”

Nu la mult timp după ce m-am întors acasă, mi-a scris o scrisoare, care se întindea pe multe pagini. Câteva fotografii au căzut din plic. Într-una era fața lui Cyndi, neagră și învinețită. Într-alta erau vânătăile de pe corpul ei. Într-alta era gura ei. Am citit scrisoarea, întrebându-mă de ce îmi arăta pozele acelea.

Mi-a scris că găsisese curajul să lase în urmă drogurile și stilul ei de viață. Când prietenul ei a aflat că se lăsase de droguri, a bătut-o până a lăsat-o inconștientă și apoi a vrut s-o lase să moară pe fundul unui râu. Când și-a revenit din starea de inconștientă, a aflat ce plănuia să facă cu ea și s-a rugat la Dumnezeu s-o salveze. În loc să o ducă la râu, prietenul ei a lăsat-o la camera de gardă a unui spital și a încercat să fugă. Când a pornit mașina, poliția a văzut-o și l-a arestat. La camera de gardă, i-au făcut operații multiple. În ciuda durerii, Cyndi era în culmea fericirii.

“L-am găsit pe Dumnezeu și viața”, scria Cyndi. “Sunt liberă.” Telefonase la biserica la care dădusem eu mărturie și vorbise cu cineva de la Misiunea Femeii. Câteva femei au venit la spital și au ajutat-o să completeze formularele medicale, apoi i-au găsit un loc unde să stea și au ajutat-o să-și găsească un serviciu. Cyndi studia acum Biblia și ceruse să se alăture bisericii.

Mulți dintre noi nu sunt bătuți până cad în inconștiență înainte să înceapă o relație cu Dumnezeu, m-am gândit, simțindu-mă umilită. Pentru ea, fericirea pe care a găsit-o a meritat bătaia pe care a îndurat-o. Viața ei ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură dacă n-ar fi auzit cum o poate schimba Isus. Câte alte ocazii ca aceasta mai ratasem?

Curând după aceasta, Hyveth Williams, o femeie-pastor a unei biserici din Loma Linda, California, mi-a cerut să vin să vorbesc congregației ei. Din moment ce am respectat-o dintotdeauna, am fost încântată. Lăsase în urmă un trecut întunecat și-L găsisse pe Dumnezeu. Își luase doctoratul în omiletică și era un exemplu dinamic pentru mine din toate punctele de vedere.

Am străbătut cu mașina distanța mare până în California de Sud și am ajuns în Loma Linda cu câteva ore mai devreme decât prevăzusem. M-am învârtit prin jur, încercând să găsesc biserica. Uitasem să cer adresa și, cum mergeam cu mașina pe străzile orașului, mă opream frecvent să îi întreb pe oamenii de pe trotuar unde pot găsi biserica.

Într-un târziu, am crezut că o găsisem. În drum spre ea, am zărit un om al străzii culcat pe o bancă din apropiere. Purta câteva rânduri de cămăși, rupte și decolorate, cu culorile atât de șterse, încât cu greu ai fi putut spune ce culori fuseseră. Stătea acolo și mă privea, cu ochii întredeschiși, cum mă apropiam.

“Hei! Ce faci?” l-am întrebat vesel. Bărbatul s-a uitat la mine. “Ai venit să mă ascuți?”

“Nu”, a spus el tăfnos. “Cine ești? De ce aș veni să te ascult?”

M-am așezat lângă el pe trotuar. “Păi, am trăit pe străzi timp de zece ani și mă gândeam că poate ai auzit acest lucru și ai venit să mă ascuți.”

El s-a ridicat în capul oaselor. “Deci ai trăit pe bănci ca și mine?” a întrebat.

“Ei, fiindcă eram fată, eram agățată de obicei de străini”, am spus. “Nu era o viață plăcută.”

Părea interesat. “Deci ți-ai refăcut viața și acum vorbești la biserica asta frumoasă? Ca să vezi!”

“Cum te cheamă?”

“Pete.”

“Pete, ai vrea să vii să mă asculți și să fii invitatul meu? O să-ți păstrez un loc în primul rând.”

Ochii i s-au luminat. “O să vin”, a spus, zâmbind. “La ce oră?”

“La ora șase, la Biserica Campus Hill”, i-am răspuns.

“Asta-i tocmai în partea ailaltă a orașului”, mi-a spus el.

“O”, am spus, simțindu-mă din nou stânjenită. “Îmi poți spune unde?”

În seara aceea, am stat în primul rând: soliștii, pastorul Williams, Pete și eu. M-am uitat la Pete, al cărui singur pat era o bancă și care poate că nu fusese invitat în multe locuri. Părea mândru că stătea acolo cu noi. După programul muzical, pastorul Williams m-a prezentat, iar eu mi-am spus povestea, omul străzii zâmbindu-mi ori de câte ori priveam la el. După serviciul divin, în clădirea alăturată, s-a dat o recepție la care s-au servit prăjituri cu căpșuni. Intenționasem să stau la masă cu pastorul Williams, dar, din moment ce ea trebuia să stea mai întâi de vorbă cu câteva persoane, trebuia să o aștept.

Mi-am amintit dintr-o dată de misiunea pentru oamenii străzii din Portland și de Cyndi. “Doamne”, m-am rugat. “Te rog, nu mă lăsa să fiu ademenită de cele mai bune locuri sau de locul de onoare.” M-am întors și i-am zâmbit lui Pete. “Hai să mâncăm”, i-am spus, invitându-l la recepție. Am mers alături de el la masa cu prăjituri cu căpșuni.

Când mi-am început prima dată lucrarea, unele persoane au presupus că, din moment ce veneam de pe străzi, aveam să mă întorc, într-un final, tot acolo. Aveau dreptate. La scurt timp, am fost din nou chemată în California. De data aceasta, mă îndreptam către mahalaua Los Angelesului, cartierul meu de odinioară. De data aceasta, eram dependentă de Isus. De data aceasta, puteam privi dincolo de smogul vieților prinse în capcana drogurilor la cerul albastru al libertății în Hristos.

Un grup de 125 de adolescenți, sponsorizat de *Insight*, o revistă creștină pentru tineri, mergea la Los Angeles pentru două săptămâni din

vacanța de primăvară, ca să lucreze cu oamenii străzii. Acest grup se numea Extreme Two și am fost rugată să mă alătur lor în calitate de vorbitor și de sponsor. Grupul de tineri avea să lucreze la misiuni de recuperare, programe de alimentație și la un centru pentru bolnavii de SIDA.

Amintirile acelor ani petrecuți acolo mi s-au năpustit în minte în drum spre orașul plin de ceață. M-am înfiorat. Eram pregătită să fac lucrare misionară chiar în locul care aproape mă distrusese? Știam că eram. Deși acești adolescenți aveau gânduri serioase în privința lucrării lor, mulți dintre ei știau foarte puține despre viața pe străzi. Voiam ca ei să înțeleagă că oamenii pe care aveau să-i întâlnească erau oameni asemenea lor – oameni care au făcut alegeri diferite în viață și care au sfârșit în diferite locuri.

“Aș vrea să vă fi putut arăta cine am fost eu atunci când locuiam pe străzi”, le-am spus tinerilor. “Nu ați fi crezut că cineva ar fi putut să aibă influență asupra mea. Mă purtam ca și cum nu-mi păsa de nimic din ce ar fi gândit cineva despre mine și nimeni nu a încercat să ajungă la mine. Amintiți-vă acest lucru – voi ați plecat să schimbați viețile oamenilor.”

Am lucrat ca voluntari la centrul pentru bolnavii de SIDA din Los Angeles, o clădire cu cinci etaje la periferia L.A.-ului. În timpul petrecut acolo, tinerii au căpătat o nouă înțelegere a populației homosexuale. Întrebările pe care i le puneau pastorului Terry erau pline de concepții greșite și de prejudecăți despre homosexuali.

“Credeam că Dumnezeu nu-i poate iubi dacă sunt homosexuali”, a spus un adolescent.

“Mie mi s-a spus că sunt răi”, a spus altul. “Însă oamenii pe care i-am cunoscut sunt chiar de treabă.”

“Nu contează alegerile noastre”, a spus pastorul Terry, “ele nu schimbă faptul că suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu și că El ne iubește. Trebuie să separăm bagajul de persoana pe care o iubește Dumnezeu. În calitate de creștini, le putem oferi din nou viață și șansa de a ieși din păcat, indiferent că mai au o zi sau un an până la moarte sau că sunt la începutul dependenței lor. Nimeni nu este imposibil de atins. Nu contează ce greșeli facem, putem încă să alegem viața.”

În timp ce ne deplasam pe stradă cu autobuzul, am trecut pe lângă o alee. Un cărucior de cumpărături fusese sprijinit de peretele unei clădiri.

O bucată mare de carton era așezată pe jos, între cărucior și perete, și o bucată de pânză zdrențăroasă acoperea cartonul, ca să țină de cald. Căruciorul era plin cu lucruri pentru un adăpost suplimentar. Ceea ce ne-a atras atenția a fost panglica de dantelă, agățată cu grijă de partea de sus a căruciorului.

“Ce-i aia?” a întrebat unul dintre adolescenți.

“Ce crezi că este?” am spus. “Este locuința unei femei. Este casa ei.”

“Serios?” au întrebat ei.

“Desigur. Femeilor le plac astfel de lucruri. Bărbații nu s-ar gândi să facă aceste mici retușuri, însă o femeie, da.”

În timpul nopții, am dormit cu toții pe podeaua sălii de sport a unei academii creștine în apropiere de centrul L.A.-ului. Într-o seară, în timp ce mâncam gogoși, a intrat poliția. Poliția ne pusese la curent înaintea cu ceea ce se întâmpla în oraș. “Doi adolescenți tocmai au fost împușcați și omorâți în josul străzii”, mi-a spus polițistul. “Am desenat conturul corpurilor și, înainte să le luăm, ne-am gândit să vă spunem și vouă, ca să veniți să vedeți.”

“Mulțumim, dar cred că o să ne mulțumim să le spunem tinerilor statisticele”, am spus, neintenționând să-i jignesc în oferta lor plină de grijă. Polițiștii au plecat.

Le-am spus celor din grup că, în medie, șase tineri mor în fiecare noapte în L.A. și că doi tocmai au murit în josul străzii. Când eram adolescentă, adesea dispăreau oameni din grupul nostru, fie pentru că erau împușcați sau înjunghiați, fie pentru că se sinucideau. Trebuia să trăiesc într-un mediu în care nu puteam permite ca moartea să ne deranjeze. Singurul lucru la care m-am putut gândi, atunci când o fată care dansa cu mine în club s-a sinucis, a fost cine avea să-i facă tura. M-a deranjat mai târziu, în perioada de recuperare, însă la momentul respectiv, nu. Oamenii de pe străzi au devenit atât de indiferenți, de nevoie și prin alegere, încât moartea adesea nu-i mai deranjează. Chiar și poliția era indiferentă. Altă moarte, pentru ei, era un potențial instrument de învățare.

Am mers într-un adăpost pentru oamenii străzii, administrat de unul dintre oamenii care locuise acolo. Acesta i-a poftit înăuntru pe tineri și i-a condus într-un tur al împrejurimilor. “Acolo am stat prima dată atunci când am venit”, le-a spus, arătând către un scaun. “În clădirea aceea am

auzit pentru prima dată Evanghelia.” Tinerii au ținut un serviciu divin la capela adăpostului. Au stat alături de oameni care miroseau urât din cauză că nu se spălaseră de mult, din cauza țigărilor și a alcoolului, vizitându-i și împărtășindu-le dragostea lui Hristos.

Eram mândră de lucrarea pe care o făceau tinerii de la Extreme Two. Au lucrat atât cu homosexualii de la centrul pentru bolnavii de SIDA, cât și cu oamenii străzii care veneau la adăpost să mănânce. Acești tineri, punând la lucru creștinismul, nu mai puteau ține Evanghelia doar pentru ei. Am privit cum viața lor spirituală a luat foc.

Nu mai plec de la ideea că tinerilor nu le pasă. Mă întreb mai degrabă dacă noi le arătăm un creștinism destul de adevărat. Atunci când îl văd așa cum este el de fapt, acesta le va schimba perspectiva asupra lumii. Dacă nu mergem pe străzi, în adăposturi și la cantinele săracilor, oriunde găsim durere și întuneric, nu va avea loc nici o schimbare. Va fi în continuare întuneric. Însă dacă ieșim din spatele meselor de unde servim și ne așezăm de cealaltă parte a mesei, oferind prietenia noastră, Dumnezeu va interveni.

Pe orice cale posibilă

Micul avion a fost zdruncinat de o turbulență atmosferică în scurta cursă de la L.A. la Palm Springs. Fusesem de acord să fiu dată jos dintr-o cursă anterioară în schimbul unui bilet gratuit, pentru a-mi putea permite călătoria la convenție. Avionul huruia, dar stewardesa de la capătul compartimentului a rămas legată de scaunul ei. *În acest zbor nu se dau alune*, m-am gândit.

Convenția fusese concepută pentru cei care erau interesați să-L facă cunoscut pe Hristos la locul de muncă. La ea luau parte creștini de pe întreg teritoriul SUA, dar și din alte țări. M-am uitat pe furiș prin tot compartimentul la ceilalți pasageri. I-am recunoscut pe unii vorbitori creștini și pe alții care păreau să meargă la același eveniment. Îi văzusem pe unii dintre ei în aeroport cu buletinul de la convenție, iar pe alții care stăteau pe locurile din preajma mea îi auzisem întâmplător amintind despre convenție în conversația lor.

Cui aș putea eu să împărtășesc povestea mea? m-am întrebat. *Oamenii aceștia par să fie toți creștini consacrați.* “Doamne”, m-am rugat în sinea mea. “La cine Te-ai gândit Tu?” Am privit prin fereastra ovală la dealurile maronii care se coceau în peisajul arid din depărtare. Avionul sălta printre curenții de aer de parcă ar fi fost un automobil pe un teren accidentat. M-am uitat spre capătul din față al avionului, la persoana care stătea pe rândul al treilea din față.

Stewardesa. Femeia blondă în uniformă albastră stătea cu fața spre ușa de acces.

Nu, nu, m-am gândit.

Împărtășește-ți povestea stewardesei, gândul a insistat.

Dar stau tocmai în spate, am argumentat. În plus, n-ar fi potrivit.

Ce-ar putea să se întâmple în cel mai rău caz?

Aș putea arăta ca o idioată, am argumentat. Dacă îmi răspunde că nu o interesează?

Nu e răul chiar atât de rău. Mergi mai departe.

M-am hotărât să nu ignor această convingere. *Gata.* Mi-am dres glasul.

“Scuză-mă”, mi-am ridicat vocea peste zgomotul avionului.

Stewardesa s-a uitat spre mine – așa cum au făcut și ceilalți pasageri.

“Îți place să citești?” am întrebat-o, cufundându-mă mai mult în stânjeneala mea. Țineam în mână un exemplar din carte. Stewardesa și-a desfăcut centura de siguranță și a venit cu grijă, balansându-se într-o parte și în alta pe interval, până la mine.

“Tocmai am scris o carte”, i-am explicat, “și m-am gândit că ai dori, poate, un exemplar.”

“Grozav”, a spus ea. S-a așezat pe locul liber din fața mea, și-a pus centura de siguranță și s-a întors spre mine ca să ia cartea. A început să citească pe coperta din spate. Simțindu-mă jenată, mă întrebam dacă nu cumva o făcusem și pe ea să se simtă prost.

M-am aplecat înainte. “Sunt în drum spre o convenție, unde urmează să-mi prezint povestea”, am spus. “Am fost doar îndemnată să ți-o împărtășesc și ție. Îmi pare rău dacă te-am pus într-o situație jenantă.”

Mi-am dat seama că plânga.

“Ce s-a întâmplat?” am întrebat-o cu blândețe. Mi-am coborât vocea, încercând să fiu mai discretă.

“Aceasta este prima mea slujbă de când m-am lăsat de droguri”, mi-a spus în șoaptă. “Mi-e teamă că n-o să reușesc.”

“O, nu”, am încercat să dau dovadă de empatie. “Este foarte dificil. Prin ce perioadă grea trebuie să treci tu acum!”

Și-a șters ochii. “Cred că mă descurc bine”, a spus. “Adică, n-am mai luat acele droguri sau altele și sunt recunoscătoare că am acest loc de muncă, dar câteodată simt că nu mai pot face față. Mi-e teamă că n-o să mă eliberez complet de dependența mea.”

I-am împărtășit unele dintre lucrurile pe care le făcusem eu atunci când nevoia de a mă întoarce la vechile obiceiuri mă amenințase. “Primul

lucru este să mă aștept la faptul că o să vreau să mă întorc la droguri din nou. Este normal. Toți cei care se află în faza de recuperare trec prin aceasta. În cazul meu, dacă cred că sunt bine și că nu am de ce să mă îngrijorez, vechea dependență se poate declanșa și mă poate doborî atunci când mă aștept mai puțin. Trebuie să am grijă de corpul meu, de exemplu, bănd suficientă apă, hrănindu-mă corect, odihnindu-mă suficient, făcând suficient exercițiu fizic, ieșind afară să iau o gură de aer proaspăt și asigurându-mă că îmi umplu mintea cu lucruri pozitive, diferite de cele la care mă gândeam înainte.”

“Sprijinul este și el important. În viața mea, am descoperit că Dumnezeu este cel mai bun în acest domeniu”, am continuat. “Am luat, de asemenea, legătura cu oameni de la o biserică, unde am găsit un mare grup de sprijin de tip NA (Narcoticii Anonimi). Nu-mi puteam permite luxul de a mă relaxa și de a lăsa garda jos, căci riscam să fiu doborâtă din nou. Este o decizie zilnică aceea de a-mi spune mie însămi adevărul acesta: ‘Astăzi nu folosesc droguri. Astăzi aleg sănătatea. Dumnezeu mă iubește. Eu sunt copilul Lui’.”

“Descopăr că Dumnezeu mi-a dat sute de promisiuni în Biblie, care să mă ajute să fac față, dacă le caut. Atunci când mă încred în ceea ce spune El, sunt în siguranță.” Ea asculta, părând înfometată după aceste noutăți.

M-am rugat împreună cu ea. S-a întors la postul ei și și-a pus din nou centura de siguranță. După câteva minute, s-a ridicat pentru a ne pregăti pe noi de aterizare. Simțeam o nouă putere în ea.

“Îți mulțumesc, Doamne”, m-am rugat. “N-aș fi ghicit niciodată, și totuși ea avea nevoie să știe că Tu ești cu ea”. Cu această nouă asigurare că Dumnezeu conduce lucrurile, am mers la convenție și mi-am împărtășit povestea. La convenție, am cunoscut mulți oameni care m-au inspirat. Am întâlnit doi oameni implicați în lucrarea din închisori și i-am intervievat pentru postul de televiziune 3ABN.

“Cum l-ai găsit pe Dumnezeu?” l-am întrebat pe Sean. Era un bărbat foarte arătos, care fusese cândva membru al unei organizații criminale din L.A. Aceasta era povestea lui. Avea foarte puțină educație, iar întreaga lui familie de dinaintea lui făcuse de asemenea parte din organizații criminale. Fusese trimis la școala de corecție la vârsta de 15 ani, iar atunci când a împlinit

18 ani, a fost trimis la penitenciar, unde a stat timp de aproape cincisprezece ani. În închisoare, el avea “cheile curții”. Acest lucru însemna că, în pavilionul lui, el avea autoritate deplină asupra deținuților, aproape ca un gardian. În guvernul interior al curții închisorii, el era ca un guvernator, hotărând cine trăia și cine murea. Pretindea respect și putere.

Într-o zi, mama lui, o catolică devotată, a găsit o carte despre Hristos la un vânzător de lucruri la mână a doua. Era veche, cu paginile galbene, scrisă în anii 1800. Dorind ca fiul ei să-L cunoască pe Isus, i-a trimis cartea în închisoare. Era o carte care povestea istoria lui Isus, ilustrând viața Lui și însemnătatea evenimentelor atât de viu, încât Sean avea senzația că se află chiar acolo. Pe măsură ce citea cartea, capitol cu capitol, Sean și-a dat pentru prima dată seama de semnificația vieții și a morții lui Isus pentru propria lui viață. Cartea l-a motivat să înceapă studiul Scripturii – ceva de care nu-și mai bătuse capul niciodată până atunci. Isus a prins viață în acele pagini și a trecut de barierele lui Sean. El s-a îndrăgostit de Dumnezeu și l-a predat Lui viața sa.

Cum Sean nu mai auzise niciodată de cartea aceea, iar ea era atât de veche, a presupus că nu se mai tipărea. A devenit cel mai de preț bun al lui. Nu mai gândea ca înainte și părea aproape o altă persoană. Acum își dorea ca toți prietenii lui intimi să o citească. Știa că nu o poate împrumuta pentru că nu avea să o mai primească înapoi. Sean s-a înghămat la o sarcină uriașă.

Noapte de noapte, Sean a copiat capitolul despre moartea lui Isus, cuvânt cu cuvânt, din carte, făcând multe copii pe care să le împartă. În închisoare nu i se dădea ca stilou decât încărcătorul de cerneală din plastic. Multe nopți stătea treaz numai ca să scrie un capitol cu încărcătorul acela de cerneală. A mai găsit un capitol pe care a simțit că trebuie să-l împartă, și apoi altul, copiind în total trei. În loc să hotărască cine să trăiască și cine să moară, Sean trebuia să hotărască acum cine să primească acele informații despre Hristos, ca acestea să-i schimbe viața persoanei respective.

“Cum se numea cartea pe care ți-a trimis-o mama ta?” l-am întrebat.

“*Hristos, Lumina lumii*”, mi-a răspuns el. “Când am ieșit din închisoare, nu cu mult timp în urmă, am descoperit că această carte încă mai este un best-seller, însă acele capitole pe care le-am transcris iar și iar îmi sunt imprimate în minte.”

Vedeam blândețea pe fața lui, în ciuda exteriorului său dur. Vorbea despre dragostea și țelurile lui pentru noua sa familie. Își dorea acum să fie tatăl care nu ar fi putut să fie înainte. Începuse, de asemenea, să lucreze cu deținuții prin intermediul lucrării în închisori. Oameni care mie nu mi-ar fi dat niciodată nici o șansă îl ascultau, pentru că el fusese unul de-ai lor.

Celălalt bărbat pe care l-am intervievat tocmai ieșise din închisoare. Kurt crescuse tot în California de Sud, cu ambiția de a deveni traficant de droguri. La vârsta de 18 ani, era împlinit – pionul principal al traficului de heroină și de cocaină din zonă. Se afla chiar pe lista fierbinte a Administrației de Implementare a Drogurilor. După ce a fost arestat, Kurt a fost trimis la închisoare și apoi s-a sustras justiției și a dus o viață clandestină pentru a evita acuzarea. Însă a fost prins curând și a mers la închisoare. De acolo, Kurt a fost eliberat și rearestat, timp de doisprezece ani, trăind pe stradă intervale de timp nu mai lungi de șaizeci de zile, după care era trimis înapoi, fie pentru încălcarea termenilor de eliberare condiționată, fie pentru delikte noi. La sfârșitul acestei perioade, cazul lui a fost revăzut încă o dată.

În timp ce aștepta să se ia o decizie în cazul lui în instanță, Kurt a observat că judecătorul – un judecător care dădea sentințe variabile – era impresionat de deținuții care câștigaseră diplome, premii și certificate. Comisia pentru acordarea eliberării condiționate părea și ea mai indulgentă cu creștinii. *Nu este corect, s-a gândit Kurt. Nu-mi vine să cred că, numai din cauză că ei citeșc o Biblie sau că au un certificat stupid, pot ieși mai devreme. Pot și eu să joc jocul ăsta.*

Planul lui era acela de a lucra la o tipografie din închisoare și să-și facă propriile diplome. Avea să-l impresioneze pe judecător și curtea. Dacă judecătorului îi plăcea să vadă certificate și interes pentru creștinism, atunci asta avea să-i servească Kurt.

În timp ce Kurt se afla în maximă securitate, așteptând să fie transferat la altă închisoare, a primit un pliant pentru ghiduri de studii biblice. Într-o zi, și-a aruncat ochii peste el. Singurul lucru care l-a interesat era poza unei diplome frumoase și aurite. “La terminarea acestor studii biblice, vă vom trimite o diplomă”, a citit el.

Uite prima mea diplomă, și-a spus Kurt.

A trimis prin poștă formularul de înscriere pentru primul ghid de studii biblice. A primit o Biblie, a răspuns la întrebările din ghid și apoi l-a trimis. A descoperit că este însetat după mai multă cunoștință. Când a ajuns la studiul numărul șase, era complet convertit. La sfârșitul cursului, și-a primit diploma, așa cum i se promisese.

“Sunt atât de vinovat”, i-a spus Kurt judecătorului, când s-a prezentat pentru eliberarea condiționată, “însă am găsit răspunsul la toate problemele mele, în Dumnezeu.” A vorbit despre convertirea lui, izbucnind în lacrimi. “Cred că sunt pe drumul spre recuperare prin ajutorul lui Hristos. Sper că veți fi îngăduitori și că mă veți lăsa să ies din închisoare”, a spus el, “însă orice s-ar întâmpla, eu am o nouă libertate în inimă.”

Judecătorul din comisia pentru eliberare condiționată i-a spus că, dintre toate ocaziile în care a avut de a face cu el, acum era pentru prima dată când Kurt dădea pe față semne de remușcare autentică sau când el înțelegea delictele pe care le comisese. Judecătorul l-a eliberat condiționat pe Kurt. Acum, Kurt lucrează în programul Christian Prison Ministries, împărtășind iubirea lui pentru Hristos cu deținuții și îndemnându-i să-I dea măcar o șansă lui Dumnezeu.

Prin întâlnirile mele cu stewardesa din avion, care simțea că nu mai poate continua, cu Sean, care l-a cunoscut pe Dumnezeu citind o carte de la un magazin de lucruri vechi, și cu Kurt, care a încercat să-l păcălească pe judecător, am văzut din nou cum lucrează Dumnezeu. Pe orice cale posibilă, în orice mod, scopul final al lui Dumnezeu este să ajungă la noi, să ne ajute să înțelegem cine este El și să ne ducă acasă.

Un ambasador ieșit din tipare

Era o imagine cu niște palmieri mângâind nisipul fierbinte și alb, cu lumina săltând prin apa de culoare turcoaz și cu recifuri de corali mișunând de pești exotici. Sora mea îmi spusese că Insulele Cayman erau printre cele mai frumoase locuri de pe planetă. A-mi petrece o vacanță acolo era peste visurile mele – și mult peste bugetul meu.

“O să-ți plătim, desigur, cursa, o să te instalăm într-un condominiu chiar pe plajă și o să-ți dăm un onorariu”, mi-a spus directoarea lucrării tineretului, invitându-mă să vorbesc la un congres al tinerilor care ținea o săptămână. “Am dori să vină cu tine și domnișoara Cara, pe care am văzut-o la *Teen Pathways (Cărrile adolescenței)*.” La 18 ani, Cara avea de spus o poveste captivantă despre vindecarea ei de leucemie în stadiu avansat. Avea o voce talentată și o relație dinamică cu Hristos.

“Există vreo închisoare pe insulă?” am întrebat. “Îmi place să fac lucrare în închisoare ori de câte ori este posibil.”

“Da”, mi-a spus ea. “O să verific. Ne mai întrebam dacă nu cumva echipa ta s-ar putea ruga pentru un copil în vârstă de 14 ani, Justin. Tatăl lui tocmai a murit de cancer și, din cauza aceasta, suferă mult și a început să aibă probleme cu drogurile. Sperăm să vină la congres.” I-am promis că o să ne rugăm.

Frumusețea Insulelor Cayman era exact așa cum mi-o imaginasem. Pe măsură ce avionul cobora, am privit pe fereastra lui la apa clară care se întindea pe o distanță de sute de metri până la fundul oceanului. Recife de corali înconjurau insulele, sclipind pe sub suprafața apei. Stânci îmbrăcate

în verde alunecau în valuri, licăreau cu lumină și culoare. O plajă albă mare înconjura coasta, pe care era aliniată stațiune după stațiune.

“A verificat cineva pentru noi închisoarea?” l-am întrebat pe unul dintre pastorii care organizase evenimentul. Ne-am instalat în hotelul nostru, am făcut cunoștință cu liderii și am făcut schimb de experiențe.

Pastorul nu mi-a răspuns pe moment. “Nu ai auzit, nu-i așa?”

“Ce să aud?” am întrebat.

“Acum două zile, a fost o răsccoală în închisoare. Deținuții au incendiat 80 la sută din închisoare și au luat doi gardieni ostatici. Deținuții dețin controlul curții. Gardienii au capturat câțiva deținuți în timpul incendiului și îi țin într-un depozit vechi. Pentru moment, este periculos.”

“Asta înseamnă că nu o să mai mergem în închisoare?” am întrebat, cu o senzație de leșin. Simțisem un îndemn foarte puternic să merg acolo.

S-a uitat mirat la mine. “Bineînțeles”, mi-a spus el. “Singurele trei persoane care au acces fac parte din echipa de negociere, care încearcă să asigure un minim de control asupra situației. Primul ministru al insulei, asistentul lui și un pastor. Ca un evanghelist din SUA să intre acolo în acest moment nici nu intră în discuție.” Expresia mea arăta dezamăgirea pe care o simțeam.

“O să sun pe cineva pentru tine”, a spus pastorul, “pentru orice eventualitate, însă știu sigur ce răspuns îmi va da.”

“Mulțumesc”, am spus.

A căutat un număr de telefon și a sunat la acel număr, conectându-se la telefonul de la vorbitor. Se vedea pe fața Carei că se ruga.

“Da, bineînțeles că poate să vină”, a spus oficialul închisorii. Pastorul era uimit. Pastorul din echipa de negociere avea să vină să ne ia la ora zece în dimineața următoare, ne-a spus oficialul. Doi evangheliști americani care vizitează închisoarea în timpul răscloalelor era o știre atât de bună, încât la scurt interval, am fost contactați de postul local de știri, care ne-a întrebat dacă o să le acordăm un interviu la ora 7:30 în dimineața următoare. Aveau să o transmită în principalul grupaj informativ al zilei de la amiază. Am fost de acord să facem interviul.

În dimineața următoare, Cara și cu mine am mers la postul de televiziune din centrul micului oraș din mijlocul insulei. Crainicul care ne-a intervievat ne-a întrebat care sunt motivele de a veni pe această insulă și de a vizita închisoarea.

“Am venit ca să învățăm oamenii despre vindecare”, a început Cara.

“Cum așa? În ce mod?” a întrebat crainicul. Tonul din vocea ei a provocat-o pe Cara.

“Într-un mod creștin”, a răspuns Cara. “Dumnezeu ne poate vindeca de rănila noastre trecute și prezente.”

“Cum adică, într-un mod creștin? Ce sperați să realizați?” Întrebările ei se târau în jurul nostru ca un boa constrictor și începură să ne strângă.

“Păi, a-i învăța pe oameni că Dumnezeu are soluția problemelor noastre.” Cara bâjbâia după cuvinte.

“Înțeleg. Deci plănuieți să le spuneți că Dumnezeu poate rezolva orice. Și chiar credeți că o să schimbați ceva?” Mi-am dat seama imediat că femeia care ne lua interviu nu era de acord cu creștinii.

Am răspuns întrebărilor, dar zeflemeaua subtilă din vocea femeii ne-a tulburat. Cara s-a simțit amenințată. “Poate că știe Cheri să vă răspundă la asta”, a spus ea, ezitând, atunci când i s-a pus o întrebare.

Interviul părea dezmembrat, dar în zece minute a fost gata. Am părăsit postul de televiziune descurajate.

“Îmi pare atât de rău”, a spus Cara, cu capul în jos, afectată. “Simt că am distrus interviul.”

“Cara, nu știi despre ce a fost vorba în interviul acela, însă orice ar fi fost, nu tu ai fost cea care l-a stricat. Cea care ne-a intervievat avea o filozofie diferită de a noastră. Poate vor pierde filmul.”

“Probabil că nu o să-mi mai ceri niciodată să vin cu tine în călătorie”, mi-a spus.

“E în regulă, Cara, treci peste acest incident. Să ne întoarcem pe plajă și să ne rugăm pentru lucrul acesta. Trebuie să ne întărim spiritual înainte de a merge în închisoare.”

Ne-am plimbat pe plajă și ne-am rugat împreună. “Doamne, ne simțim zdruncinate”, ne-am rugat. “Simțim că nu Te-am reprezentat bine la acel interviu. Te rugăm, lucrează Tu ceva bun din toate acestea.” Am căpătat din nou putere din Biblie și din timpul nostru de închinare. Știam că Dumnezeu ne adusese aici, și trebuia să avem încredere în El.

În timpul acelei săptămâni, un mare festival, cunoscut și ca Săptămâna Piraților, a atras turiști din toată lumea ca să petreacă pe insule. Mulți turiști și băștinași la un loc s-au costumat în pirați, iar zgomotul de la

petrekerile cu butoiașe plutea în aer. Pastorul îmi spusese că spiritismul era îndeosebi sărbătorit în timpul acestui festival.

La întoarcerea noastră de la plajă la condominiu, terminându-ne timpul de rugăciune, Cara și cu mine vorbeam despre cât de puternic este Dumnezeu. O femeie care mergea la vreo 20 de metri în fața noastră, în aceeași direcție a văzut o altă femeie care se îndrepta înspre noi. Cele două femei s-au oprit să stea de vorbă și apoi au plecat mai departe. Pe măsură ce a doua femeie continua să se apropie de noi, noi am continuat să vorbim despre Dumnezeu. Deodată, femeia care venea spre noi, acum aproape de noi, a rămas încrămențită și s-a uitat fioros la Cara și la mine. S-a îndepărtat în goană de noi, ca o pisică ce tocmai a văzut un câine mare, și a făcut un ocol mare în jurul nostru, privindu-ne cu o expresie alarmată tot timpul.

Eu, când mă enervez, încep să fredonez un cântec. Am început să fredonez.

“Ai văzut, nu-i așa?” m-a întrebat Cara.

“Da”, am spus. “A fost cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat. S-a comportat de parcă noi eram cumva o amenințare pentru ea.”

Ce a văzut ea, iar noi nu? m-am întrebat. Oricât de ciudată a fost acea întâlnire, mi-a dat încredere că Dumnezeu este cu noi.

Ne-am întors la condominiu ca să așteptăm persoana care urma să ne ducă la închisoare și care trebuia să ne ia la ora zece. S-a făcut zece și jumătate, apoi unsprezece. Și totuși, nimeni nu a apărut. *Au uitat cumva de noi?* m-am gândit. Puțin după unsprezece și jumătate, pastorul din echipa de negociere de la închisoare a sosit în sfârșit. Ne-a dus la depozitul unde-i țineau pe câțiva deținuți.

Depozitul era învelit în sârmă ghimpată. Unele ferestre fuseseră sparte și înlocuite cu scânduri. Gardieni în uniforme de culoare verde de armată patrulau prin fața gardului, cu mitraliere pe umeri. Noi, cei trei, am mers spre poarta principală și am vorbit cu gardianul de la postul provizoriu de control de la intrare.

“Am venit să vorbim cu deținuți”, a spus pastorul. “Avem un evanghelist din SUA care ne vizitează.”

Sprâncenele gardianului s-au ridicat. “Nu știu cine v-a spus că puteți intra, dar aici suntem în mijlocul unei răscoale”, a spus gardianul, politicoș. “Îmi pare rău, dar nimeni nu are voie să intre.”

“Eu fac parte din echipa de negociere dintre deținuți și administrație”, a spus pastorul. “Avem permisiunea.” I-a arătat gardianului împuternicire scrisă. Gardianul a plecat să confirme permisiunea la un superior. Când s-a întors, părea iritat.

“OK”, s-a răstit el. “O să vă las zece minute înăuntru, însă nu e nici momentul potrivit și nici o idee prea bună. Zece minute.” Ne-a deschis poarta și un alt gardian ne-a condus prin porțile încuiate în depozitul închisorii.

Zece minute, m-am gândit. Ce am putea spune în zece minute? Păi, mi-ar trebui cel puțin zece minute ca să le explic cine sunt și de ce mă aflu aici. M-am uitat la Cara și din nou mi-am dat seama că se ruga.

“Pastore”, am spus. “Tu lucrezi cu deținuții. Îmi poți spune numele lor în timp ce trecem de porțile astea? Nu vreau să mă prezinți. Nu vreau să vorbești despre cine sunt, pentru că lucrurile astea mănâncă din timp. Spune-mi numai care sunt numele lor.”

Interiorul depozitului de ciment era larg cât un teren de baschet. Garduri de sârmă ghimpată separa depozitul în camere – apartamente de dormit, sufragerie și o imensă zonă deschisă. În jur de 15 deținuți se îngrămădeau în capătul îndepărtat al depozitului, într-un colț. Toți stăteau culcați sau pe vine, privind la un obiect de pe podea.

“Sunt toate femeii”, a spus pastorul. “Eu nu am lucrat cu femeile, așa că nu-i știu numele nici uneia.”

Nici un nume? m-am gândit, încercând să rămân concentrată. Am traversat depozitul. *Ce fac? Ce pot spune într-un timp atât de scurt, ca să intru în relație cu ele?* Una dintre femeii s-a ridicat și s-a uitat țintă la noi pe măsură ce ne apropiam.

“Hei”, a strigat ea. “Nu ești tu la televizor?” A arătat spre televizorul de șase inci, din colțul unde se aflau îngrămădite. Interviu de șapte minute tocmai se difuza, însă acum femeile, cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani, s-au uitat la noi și s-au strâns apoi în jurul nostru. Deoarece ne văzuseră la televizor, eram în postura de celebrități care au venit să le viziteze. Nu mai era necesară nici o introducere.

Doamne, ești atât de bun, m-am rugat. Copleșită, nu mi-am putut controla complet lacrimile. *Cât de mult ne iubești! Ai potrivit lucrurile în așa fel, ca să sosim exact la timp, pentru ca femeile acestea să audă despre Tine.*

Femeile au văzut că eram tulburată. “Ce s-a întâmplat?” m-a întrebat una, empatic. “Ce e?” Interviuul care ne lăsase un gust amar se derula în colț, dar nimeni nu-l privea.

Așezându-mă lângă ele pe podea, le-am spus pe scurt povestea mea. “Dumnezeu vă iubește foarte mult, mai mult decât vă puteți imagina, și vrea să vă schimbe și vouă viața”, le-am spus. Am văzut fețele unora dintre ele schimbându-se și am simțit că înțeleseseră ce le spuneam. O scânteie de speranță le-a traversat fețele care păreau să întrebe: “Poate fi adevărat ceea ce zici tu?” Cara s-a rugat în tăcere tot timpul. Minutele s-au scurs.

M-am rugat cu ele și multe dintre ele și-au încrucișat mâinile și și-au plecat capetele. Știam că unele dintre ele se rugau în gând de asemenea, cerându-I lui Isus să vină în viețile lor.

“Îmi pare rău, dar cele zece minute ale dumneavoastră au trecut”, a spus gardianul când a venit. Ne-am ridicat de pe podea ca să plecăm.

“Poți să mai vii o dată?” unele dintre femei m-au întrebat. “Poți să mai vii o dată și să vorbești cu noi mai mult?”

“Nu o să mai pot”, le-am spus. “Dar Dumnezeu nu ne părăsește, nici nu ne abandonează niciodată. El este cu noi tot timpul. Cereți-I să vă călăuzească în viață. Vorbiți cu El și spuneți-I toate nevoile voastre. El vă va ajuta să treceți peste orice veți avea de înfruntat. S-ar putea să nu vă mai văd până când vom ajunge în cer, însă cel mai important lucru este că Dumnezeu este drept față de voi.” Gardianul ne-a condus afară.

M-a uimit ce a trebuit să facă Dumnezeu ca să Se asigure că cele zece minute vor avea efect. Aveam senzația că zbor. Niciodată n-aș fi putut plănuî acest lucru de una singură.

De data asta, chiar și gardianul ne întreba dacă mai putem veni o dată. Nu mai puteam, deoarece începea congresul tinerilor, care avea să continue toată ziua și în fiecare seară.

“Nu cred că trebuie să mergem la închisoarea principală”, i-am spus pastorului, în timp ce plecam de la închisoarea din depozit. “Am sentimentul că Dumnezeu ne-a chemat aici pentru aceste zece minute.”

“Nu, nu”, a spus pastorul. “Dacă Dumnezeu poate face lucrul acesta aici, gândește-te la ce ar putea face la închisoarea principală. Trebuie să mergem.”

Închisoarea principală fusese devastată de incendiu. Un gard din sârmă ghimpată închidea clădirile murdare și tencuite cu ipsos – cele care mai fuseseră lăsate în picioare. Cele câteva clădiri neincendiate până la temelie aveau ferestrele carbonizate. O magazie plină de praf se afla în mijlocul distrugerii, unde deținuții erau adunați în grupuri. Un turn de pază supraveghea închisoarea și mulți gardieni patrulau în jurul gardului dublu.

“De ce s-au răsculat?” l-am întrebat pe pastor, în timp ce ne îndreptam către poartă.

“Aici sunt închiși și caymaniți și jamaicani”, mi-a spus el. “Aparent, caymaniții primesc pedepse mai mici decât jamaicanii pentru aceleași infracțiuni, deoarece este insula caymaniților. De exemplu, un caymanit ar putea lua șapte luni de închisoare pentru comercializare de marijuana, în timp ce un jamaican ar putea lua trei ani. Deținuții se luptă unii cu alții, dar și cu sistemul corecțional. Au mai fost răskoale aici în închisoare și li s-a promis că situația se va rezolva. Nu s-a întâmplat acest lucru. De data asta, situația s-a înrăutățit.” “Da, par mai degrabă ostili”, am spus, privind grupurile de deținuți. Am ajuns la prima poartă.

“Cum?” au exclamat toți gardienii de la intrare atunci când le-am explicat ce venisem să facem.

“Nu-mi pasă cine v-a spus că puteți intra”, a spus gardianul-șef. “Noi nu o să vă permitem. Dacă vă iau pe voi, pe femei, ostatice, nu o să mai avem nici o putere de negociere. Nu, în nici un caz.”

Acest lucru ni s-a părut, mie și Carei, un motiv destul de rezonabil, însă ne-am rugat încet. “Dacă este vreun motiv pentru care ne aflăm aici, Te rugăm să ni-l arăți.”

“Putem vedea măcar unul dintre deținuți?” a întrebat pastorul. Gardianul s-a dus să se consulte cu directorul închisorii.

“Vă pot aduce un deținut cu care să vorbiți”, ne-a spus când s-a întors. Gardianul ne-a adus un jamaican de 22 de ani – James. James avea umerii lăsați și își târa încet picioarele. Mai avea de ispășit șapte ani din sentință. Mergea cu capul în jos, iar când și-a ridicat privirea, în ochii lui se citea înfrângerea. Gardianul ne-a dus într-un birou dintr-o parte și ne-a încuiat în cămăruța aceea. Ne-am așezat în jurul unei mici mese. Cara a început să cânte un imn religios la începutul întâlnirii noastre, apoi am

deschis cu o rugăciune. Pastorul îl cunoștea pe James, fiindcă îl botezase nu cu mult timp înainte de a începe răscoala. Cei doi oameni au vorbit împreună timp de câteva minute și, într-un final, eu am întrebat despre răscoală.

“Lucrurile se pot înrăutăți din nou în orice clipă”, a spus James. “Mulți dintre noi ne temem pentru viețile noastre cu toate luptele astea dintre grupuri. Nici un loc nu e sigur, mai ales că multe dintre clădiri sunt distruse. Știți, ca deținut, înainte de a mă boteza, știam exact cum să reacționez, dar acum, în calitate de creștin, nu știu.”

“Cum adică?” l-am întrebat.

“Nu știu care este rolul meu”, a spus James. “Înainte înjuram și mă băteam, dar acum nu mai sunt sigur de ce trebuie să fac. Nu vreau să mă întorc la stilul meu de viață de dinainte, dar nu știu cine sunt.”

De ce are nevoie omul acesta? m-am rugat.

Mi-a venit în minte istoria biblică a Esterei. Estera era o fată evreică orfană, ținută captivă în ținutul străin al Medo-Persiei. A fost aleasă regină. În atenția ei a intrat un complot pus la cale pentru a-i ucide pe toți evreii din țară, iar ea știa că era singura care putea merge înaintea împăratului pentru a cere ajutor. Însă a merge înaintea împăratului fără a fi invitat însemna moarte, chiar și în cazul reginei. Estera a înțeles că ea devenise regină exact la timpul potrivit pentru a-și salva poporul. Riscându-și viața, a mers înaintea împăratului, iar poporul ei a fost cruțat. I-am împărtășit această poveste lui James.

“James”, i-am spus. “Și tu te afli aici acum dintr-un motiv pe care Dumnezeu îl cunoaște. Se poate să fii singurul creștin din locul acesta care poate merge înăuntru și se poate ruga. Nu să te rogi neapărat cu ei, deoarece acesta s-ar putea să nu fie cel mai potrivit sau mai sigur lucru, însă te poți ruga pentru ei. Prezența ta poate aduce lumină acolo înăuntru. Poți afla dacă există vreun lucru pe care îl poți face sau pentru care te poți ruga, ca situația să devină mai sigură.”

“Dar eu de-abia am devenit creștin”, a spus el. “Cum aș putea face asta?”

“Dumnezeu vine în viața noastră în clipa în care Îl acceptăm”, am spus. “Noi toți primim putere de la El, indiferent de cât de proaspeți suntem în credință. Dumnezeu ne poate învăța într-o zi ce ne-ar lua o viață întreagă

să învățăm singuri.” Am deschis Biblia și am studiat cu el. Am pus în discuție întrebarea dacă ne bazăm pe noi înșine sau pe Dumnezeu. Pastorul i-a subliniat lui James faptul că Dumnezeu îi va da darurile de care are nevoie în acel moment. Am discutat despre ce înseamnă să fii reprezentantul lui Dumnezeu. “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimiși împluterniciți (*ambasadori* – în textul în limba engleză) ai lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi” (2 Corinteni 5:19,20). James era, de asemenea, un ambasador al lui Hristos.

Am studiat în biroul acela timp de două ore, rugându-ne pentru protecția lui James și încurajându-l. Apoi a sosit timpul să plecăm.

“De îndată ce vei ieși din închisoare, te rog să ne suni”, i-am spus. “Mi-ar plăcea să vii în Statele Unite și să prezinți mărturia ta la 3ABN.”

“Glumești?” a exclamat el cu îndoială.

“Nu”, am spus. “Așa lucrează Dumnezeu. Povestea ta va fi o binecuvântare pentru mulți oameni. Va fi un privilegiu pentru ei să o audă.” Gardianul s-a întors să-l ia, iar noi ne-am luat la revedere de la el. Când a ieșit din cameră, stătea drept, cu umerii dați în spate, cu capul ridicat. Știa cine este. Un ambasador. De afară, l-am văzut intrând în magazia înnegrită pentru a li se alătura celorlalți deținuți. S-a întors spre noi și ne-am intersectat privirile pentru mai mult timp.

Da, m-am gândit, Dumnezeu ne-a adus într-adevăr aici numai pentru tine. Însă și eu sunt schimbată. Acum știu că gratiile nu Îl țin departe pe Dumnezeu sau pe noi de la a vorbi despre El. Dacă strigi la Dumnezeu, El îți va trimite ajutor.

Ne-am îndepărtat, cu o bucurie tăcută, copleșiți de ceea ce făcuse Dumnezeu.

Cara și cu mine am fost ocupate cu congresul tinerilor tot restul săptămânii. Copii și tineri de pe tot cuprinsul insulei veneau la întâlniri. Ei își prezentau mărturiile lor și își luau noi angajamente față de Dumnezeu. Unii dintre ei ascultaseră programul *Teen Pathways*, iar eu am parcurs subiecte dificile cu mulți adolescenți.

Într-o seară, Justin, băiatul pentru care ne rugam, a venit la întâlniri. Câteva persoane s-au asigurat că știm că este acolo și ni l-au prezentat.

Era un băiat înalt și arătos. Însă părea și agitat, de parcă ar fi fost vinovat de ceva. Mi-am dat seama că avea probleme. “Sper să mai vii la întâlniri”, i-am spus. A zâmbit, însă nu s-a mai întors.

Departamentul de tineret plătise o zi turistică și ne-au dat, mie și Carei, bilete pentru o călătorie cu vaporul și o expediție subacvatică. Am întrebat dacă am putea în schimb să stăm și să lucrăm cu adolescenții pe care îi întâlнисem. Oamenii care plănuiseră aceasta pentru mine erau șocați. Ei credeau că majoritatea invitaților la programele lor veneau pur și simplu pe insulă doar datorită atracțiilor. Deoarece bogații controlau mare parte din litoralul insulelor, majoritatea localnicilor erau siliți să trăiască în sărăcie în mijlocul insulei. Multă mânie a rezultat din aceste diferențe economice. Datorită faptului că ne-am decis să nu mergem în excursie, am putut avea legături mai profunde cu tinerii.

La sfârșitul săptămânii, în drum spre aeroport, l-am întrebat pe dirigintele de tineret dacă poate să ne ducă la locuința lui Justin. *Trebuie să ne rugăm împreună cu el înainte să plecăm*, m-am gândit. Era ora 11 dimineața, și mama lui Justin a răspuns la ușă.

“Da?” a întrebat ea, speriată. Știa cine suntem.

“Suntem în drum spre aeroport”, am spus, “însă am vrea să ne rugăm împreună cu Justin înainte să plecăm. E în regulă?”

“Nu știu”, a spus ea. “S-a întors foarte târziu azi-noapte – pe la patru sau cinci dimineața. Băuse și luase droguri.”

“Ne putem ruga împreună cu tine?” am întrebat-o.

“Mi-ar plăcea”, a spus. “Intrați.” Cara, dirigintele de tineret și cu mine ne-am rugat împreună cu ea acolo.

“Aș vrea din tot sufletul să intru și să mă rog cu Justin”, am spus. “Dacă spune nu, o să plec. Oricum, nu o să stau mult aici.”

“Bine”, a spus ea, arătând spre o ușă de dormitor.

“Justin. Justin. Trezește-te”, am spus, în timp ce mă aplecam deasupra lui. A deschis un ochi injectat și s-a uitat chiorâș la mine. Privirea lui trăda uimirea lui. Evanghelistă din oraș venise să-l viziteze?

“Ce e?” a întrebat.

“Mă întorc la aeroport chiar acum”, am spus. “Știi că ne rugăm pentru tine, însă mă întrebam dacă aș putea să mă rog împreună cu tine înainte să plec din oraș.” Și-a adunat așternutul și mai strâns în jurul lui. Simțeam

miros de alcool și, după privirea lui, mi-am dat seama că era mahmur de-a binelea. “Nu o să mă rog cu tine, dacă nu o să-mi dai permisiunea s-o fac”, am spus.

“Bine. Poți s-o faci.” Un singur ochi era deschis.

“Părinte bun, fă ca lui Justin să nu-i mai iasă nimic bine. Fă ca să nu mai găsească droguri ușor. Nu-l mai lăsa să ia droguri. Fă Tu ca nimic să nu-i mai iasă bine decât dacă este de la Tine. Dacă este nevoie de închisoare pentru a-l curăți, trimite-l în închisoare. Te rog, protejează-l pe Justin și trimite mai mulți îngeri în jurul lui.” M-am rugat ca stilul lui de viață să se schimbe și ca el să treacă peste durerea pricinuită de moartea tatălui său. Când mi-am deschis ochii, ai lui Justin erau amândoi larg deschiși și plini de uimire.

“La revedere”, i-am spus. “Nu lăsa drogurile să te doboare. N-am întâlnit pe nimeni care să se joace cu drogurile și care să nu pățească acest lucru. Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău și mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Sper să primesc vești de la tine într-o zi.” A dat din cap în loc de răspuns, fiind încă uluit.

Cara și cu mine am plecat spre aeroport. În timp ce zburam deasupra stațiunilor, lăsând în urmă plajele imense și albe, insula exotică a încetat să mă mai încânte. În schimb, o făceau oamenii pe care îi întâlnisem. O făcea frumusețea unui Dumnezeu care nu-i uită pe cei din poporul Lui, indiferent unde ar fi ei.

Tot cerul se bucură

Numele ei era Ivy. Deși avea părul lung, vopsit negru, și mulți cercei, avea expresia unei persoane care văzuse mult prea multe decât ar fi trebuit să vadă la cei 15 ani ai ei. Se stăpânea cu reținerea tăcută care urmează terminării lacrimilor. Ochii ei s-au întors către prietenul ei, care stătea aplecat pe scaunul de lângă ea. El avea părul negru, aranjat sub formă de țepi, cu vârfuri blonde.

Congresul tinerilor din Grand Junction, Colorado, era în multe privințe ca toate celelalte.

“Aș vrea să v-o prezint pe nepoata mea”, insistase o femeie de-a lungul întregii zile. Uneori, este practic imposibil să scapi de toate persoanele și evenimentele care se întrec să-ți capteze atenția, iar mătușa insistase. Într-un sfârșit, m-a tras deoparte într-un loc tăcut al sălii. M-am așezat pe scaunele pliante de metal din fața tânărului cuplu, iar mătușa s-a așezat în spatele lor, încercând să fie discretă.

“Ce se întâmplă?” am întrebat după prezentări.

“Nimic, de fapt”, a spus Ivy. “Eu sunt bine. Nu am nevoie să vorbesc cu tine despre nimic.” A privit în jos la unghiile-i negre. “Nu știu ce să spun.” S-a uitat la prietenul ei pentru sprijin.

“De ce nu-i spui, pur și simplu?” a spus el nervos. Ivy i-a aruncat o privire străpungătoare.

“Ei bine”, am spus, vânând cuvinte de-ale lor prin gheața pe care o afișau, “așa cum ai auzit din povestea mea, am văzut și făcut aproape orice nu mi-ar plăcea să menționez. Eram atât de înlănțuită de rușine și vină, încât de-abia mai supraviețuiam. Atunci când am început să vorbesc

despre lucrurile astea, mi-am dat seama că oamenii erau mult mai doritori și capabili să ofere ajutor decât credeam eu că vor fi. Nu trebuie să-mi spui nimic, însă eu sunt dispusă să ascult.”

Cu precauție, Ivy s-a deschis și mi-a mărturisit că făcuse un avort la prima ei sarcină. Acum era gravidă din nou. Ea și prietenul ei fumau amândoi și se drogau. Amândoi fuseseră eliberați din școli de corecție, însă prietenul ei era sub supraveghere. Acum a înțeles că viața nu mai înseamnă petreceri lipsite de grijă și droguri, mi-a spus, iar ea voia să facă ce e bine. Însă o bântuia o întrebare.

“Crezi că lui Dumnezeu Îi pasă de mine?” a întrebat Ivy, cu un tremur în voce.

“O”, am spus, rugându-mă în gând pentru cuvintele potrivite. “Mi-aș dori să poți vedea cerul chiar acum. Sunt lacrimi în ochii cerului pentru că tu întrebi asta. Îngerii se opresc din orice activitate a lor ca să se bucure.”

“Chiar așa?” a întrebat ea, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraz.

“Dumnezeu dorește ca tu să faci parte din viața Lui”, am spus. “El nu ezită deloc atunci când e vorba să se ocupe de problemele tale. El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El Însuși îngrijește de noi (1 Petru 5:7). El este mândru de tine, nu pentru ce ai făcut, ci pentru că El știe ce persoană o să devii în El. Isus ar fi murit pentru tine chiar dacă ai fi fost singura fată de pe planetă. Cu Dumnezeu, tot haosul din viața ta poate înceta, și tu poți fugi în brațele Sale.”

Am încurajat-o să găsească o persoană adultă apropiată ei, căreia să i se deschidă. “Îți trebuie cineva care să treacă împreună cu tine prin aceste probleme”, i-am spus. “Sunt oameni pretutindeni în jurul tău care ar vrea să te ajute. Tot ce trebuie să faci tu este să le ceri ajutorul și să le spui că nu mai știi ce să faci. Nu ai de parcurs un drum ușor, însă acesta este un alt motiv pentru care ai nevoie de sprijin. Roagă-L pe Dumnezeu să-i aducă pe acești oameni în viața ta, iar apoi privește în jur. Sunt oameni care îți pot oferi călăuzire, un loc unde să stai și care te pot ajuta să-ți cureți viața, însă care nu vor putea să te ajute fără ca tu să le ceri ajutorul. Uneori, sunt părinții, alteori, sunt rudele. Alteori, sunt doar prieteni. Însă cineva va fi acolo.”

Am văzut-o pe mătușa ei stând la câteva scaune mai încolo, cu ochii în lacrimi. Știam că își dorea ca nepoata ei să-L cunoască pe Hristos mai

mult decât își dorea să respire. Ivy s-a întors spre mătușa ei și s-a întins spre ea. Cum se țineau așa în brațe una pe alta, mi-am dat seama că timpul meu cu ea se terminase.

Ivy – așa cum au învățat și ceilalți oameni pe care i-am întâlnit, așa cum am învățat și eu – va înțelege că doar la Dumnezeu poate căuta aprobare. Ținta și tăria în umblarea noastră spirituală este Dumnezeu și Cuvântul Său. Ea va învăța să găsească ochii care sunt înțelegători. Va învăța să se concentreze asupra firilor delicate și iubitoare din jurul ei, relaționând cu aceia care iubesc și acceptă necondiționat. Ivy va mai învăța și că ea nu este singura care se luptă și este învinsă. Chiar și cei care par să aibă foarte mult succes pot avea probleme și dificultăți la fel de grave ca ale ei. Pe măsură ce ea va învăța să iubească și să fie iubită într-o biserică, va găsi mai multă putere pentru a merge mai departe.

Când privesc înapoi la ultimii ani, mă minunez de modul în care Dumnezeu m-a condus. Lucrarea noastră este în creștere, la fel și planurile și rugăciunile noastre. În momentul de față, punem la punct o sală de clasă pe roți, un autotren de 20 de metri plin cu materiale educative, pentru a combate dependența de droguri și de alcool și pentru a educa oamenii în privința alegerii unui stil de viață pozitiv. Alcătuind o echipă, vom merge, cu sau fără autotren, pe la școli, aziluri, congrese, târguri și centre de detenție de pe tot cuprinsul țării. În prezent dezvoltăm o lucrare pentru cei dependenți de heroină, pentru a facilita vindecarea relațională și spirituală pentru persoanele expuse drogurilor. Vrem să înființăm un loc unde să-i îngrijim complet pe cei care s-au predat pe ei înșiși lui Dumnezeu și să-i asistăm în procesul de vindecare. “În felul acesta te școli dimineata, în felul acesta faci curățenie în casă, în felul acesta mănânci sănătos.” Oamenii au nevoie să fie îndrumați în lucruri simple ca acestea. Ei au nevoie de călăuzire creștină în întemeierea unei familii.

Vrem să ținem cursuri pentru părinți, astfel încât oamenii să pună în carantină bagajul cu care vin de acasă și să oprească transmiterea lui la copiii lor. Vrem să înființăm o biserică-satelit, unde oamenii să se poată închina indiferent de starea lor prezentă. Cu lucrarea care se extinde, mă rog ca oameni ca Ivy să devină încrezători și puternici și să găsească hrană în noua lor umblare cu Dumnezeu.

“Mă mai iubește Dumnezeu?” ar putea să întrebe Ivy. “Am dat-o în bară.”

Răspunsul, bineînțeles, este da. Cât de des iertăm pe cineva? Hristos ne-a spus să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte. Hristos nu ne va spune niciodată ‘nu’ atunci când ne întoarcem la El și spunem: “Te rog, nu vreau să trăiesc așa. Am făcut greșeli mari. Vreau bucurie, speranță și pace. Îl vreau pe Dumnezeu în viața mea.” Dumnezeu nu le poate rezista copiilor Săi, oricât de zdrențăroși, de snopiți în bătaie și de păcătoși ar fi.

El ne iubește până la capăt!

Și, ca întotdeauna, mi-o aduc aminte pe Donna, care m-a ascultat atunci când mi-am împărtășit povestea. Donna mi-a arătat dragoste necondiționată și a pășit cu mine într-o nouă viață în Isus. *Eu am fost Donna pentru această fată*, mi-am dat seama. *Eu sunt Donna pentru toți cei pe care îi ascult. Pe măsură ce învățăm despre har, îl transmitem mai departe altcuiva. Despre asta e vorba.*

Înainte să pun bazele lucrării mele, obișnuiam să cred că există două tipuri de creștini – oamenii a căror însărcinare este să vorbească și să facă ceva pentru Dumnezeu, și apoi noi, restul. Acum înțeleg că Dumnezeu nu face aceste distincții. O persoană fie ia poziție pentru Dumnezeu și acționează, fie nu. Fie că venim dintr-un cămin stabil, fie că suntem un miracol al străzii, fie că suntem liberi sau încarcerați în închisoare, oricare ar fi eșecurile, nesiguranțele sau statutele noastre sociale, Isus ne însărcinează pe toți.

Pe măsură ce lucrarea mea continuă, învăț să-L anticipez pe Dumnezeu. El merge înaintea noastră, încercând să ne ajute să-L vedem, să ne facă să-I predăm viețile noastre Lui, să ne vindece de rănilile noastre. Îndoielile mele sunt în mod continuu înlocuite cu încredere în planul Lui pentru toți copiii Săi. “Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11). Ca să-L găsim pe Dumnezeu, trebuie să ajungem la ceilalți și, în încercarea noastră de a ajunge la ceilalți, ne îndrăgostim de un Prieten care ne transformă. De fiecare dată când o persoană Îl acceptă pe Dumnezeu și pășește prin credință, tot Cerul se bucură.

Apendice

1. Pentru a urmări emisiunea televizată realizată de Cheri, “Teen Pathways”, (“Căările adolescenței”), sau pentru a asculta emisiunea radiofonică găzduită de ea, “Crossroads”, (“Răscruce de drumuri”) – ambele transmise prin intermediul rețelei de transmisie 3ABN – contactați 3ABN pentru a vă pune la dispoziție grila de programe sau verificați website-ul 3ABN. 3ABN oferă prețuri promoționale pentru procurarea echipamentelor tehnice de dotare a antenelor satelit.

3ABN: Three Angels Broadcasting Network
Sky Angel Channel 9710, Satellite GE-4
P.O. Box 220, West Frankfort, IL 62896
(618) 627-4651
www.3abn.org

2. Informații biblice.

Bibleinfo.com
P.O. Box 19039, Spokane, WA 99219
1-800-97-BIBLE
www.bibleinfo.com

Amazing Facts
P.O. Box 1058, Roseville, CA 95678
(916) 434-3880
www.amazingfacts.org

3. Ajutor pentru tineri cu nevoi speciale.

The Bureau for At-Risk Youth
www.at-risk.com

Miracle Meadows School
Route 1, Box 289-B, Salem, WV 26426
1-800-388-3660
www.miraclemeadows.com

Project PATCH
13455 S.E. 97th Ave., Portland, OR 97015
(503)653-8086
www.projectpatch.org

4. Recuperare.

The Bridge Codependency Recovery Center
1745 Logsdon Rd., Bowling Green, KY 42101
(270) 777-1094

The Coming Global Crisis,
De Marvin Moore
Pacific Press

5. Probleme sexuale – făcând față ispitelor.

Prodigals International
17530 N.E. Union Hill Rd., Suite 160
Redmond, WA 98052
(425) 869-6468
www.iprodigals.com

EDITURA ZAPPY'S VĂ OFERĂ:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evangelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobiałka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobiałka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobiałka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **Îmbrăcăminte și podoabe** - *S. Bacchiocchi* - Cartea este dedicată tuturor celor care aleg să urmeze simplitatea stilului de viață a lui Isus Hristos, chiar în îmbrăcăminte și înfățișarea lor.

- **Trâmbița dimineții** - *Lewis Walton* - Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profetiei biblice, a spiritului profetiei și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- **A patra uimire** - *Alberta Mazat* - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit** - *George R. Knight* - Un studiu despre păcat și mântuire.

"Acele două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului** - *Sebastian Tîrîrău* - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- **Un miracol al străzii - Cheri Peters** - Să ascuți povestirea lui Cheri Peters înseamnă să fii schimbat pentru totdeauna. Să o întâlnești personal pe Cheri înseamnă să întâlnești un miracol de bună credință în carne și oase. Să o cunoști ca prieten personal este un privilegiu incredibil. Cheri spulberă ideea că ziua minunilor a trecut, sau că lucrarea directă a lui Dumnezeu în viețile oamenilor a luat sfârșit de îndată ce toți apostolii au încetat din viață. Când privești acest dinam înveșmântat cu o aură de albastru, stând pe podea cu picioarele încrucișate adresându-se unei audiențe formate din adolescenți abuzați și tulburați, fermecați de povestea vieții ei, o poveste a salvării de pe stradă; sau când te uiți la ea rostogolindu-se la vale pe un deal acoperit de iarbă, râzând cu voioșie copilărească, urmată de o grămadă de copii gălăgioși care fac tumbe; sau să o urmărești la propria ei emisiune de televiziune smulgând mărturii sfâșietoare de la invitați și implicându-se atât de mult în fiecare poveste dramatică încât uneori uită de amănunte precum pauzele pentru spoturile publicitare; sau pur și simplu ținând în mâinile tale această carte știind că a fost scrisă de cineva care la un moment dat abia era în stare să citească; numai atunci îți poți da seama că te uiți la un Lazăr al timpurilor moderne. O Maria Magdalena a anilor 1990. O femeie samariteancă a secolului XX, la fântână. O mărturie vie a copleșitoarei puteri de restaurare a lui Dumnezeu și a harului Său uimitor.

De la vârsta de treisprezece ani și până la douăzeci și trei de ani, Cheri Peters a trăit pe străzi. Abuzată sexual de tatăl ei, neiubită și respinsă de către mama sa, a dus o existență aspră printre numeroasa populație urbană americană a celor lipsiți de un adăpost. Aceasta este povestea ei – una pe care nu o vei uita curând.

Viața lui Cheri a fost crudă și ea nu a făcut nici o încercare de a atenua părțile dureroase ale acestei narațiuni. Nu este înfrumusețată pentru cei pretențioși sau de dragul rafinamentului spiritual. Este o poveste adevărată despre cum este să găsești scăpare din a fi o jucărie a diavolului și a deveni o mireasă a lui Hristos. Ne arată cum Dumnezeu încă găsește frumusețe în cenușă, și cum dragostea Lui poate transforma firul unei vieți frântă, în aur curat.

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

EDITURA ZAPPY'S

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@gmail.com